

பேருளான் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

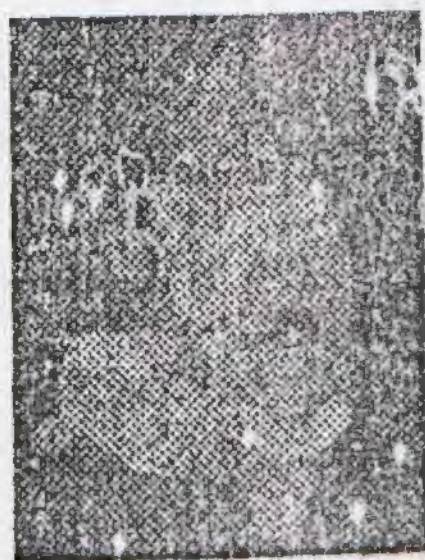
எம்பெருமானார்க்கு திவ்யப்ரபந்தங்களிலுள்ள ப்ராவண்யத்தைப்

பலபடிகளால் நிரூபிக்கும்தான

ராமபெருமானார் லட்சுமி அம்மா (362)

த்ரமிடோப நிஷத்ப்ரபாவம்

நிஷத்ப்ரபாவம்

362, 363, 364

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் மஹாவித்வான்

பத்மவிபூஷண மஹாமஹி மோபாத்யாய

ஸ்ரீமத் அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி பணித்தது

ஸ்ரீராமாநுஜன் வெளியீடு

கிடைக்குமிடம்: 1. கரந்தமாலை ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்-3.

2. 213. கோவிந்தப்ப நாயக்கன் தெரு, Madras-1.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

விலை ரூபா. 3

1978

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

எம்பெருமானார் பெருமையனுபவம்

(ஸ்ரீ காஞ்சி பஹாவித்வான். அண்ணங்கராசாரியர்)

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

1. “ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாள்களிலும் வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணுலகீர்!—ஏழ்பாருமுய்ய வெதிராச ருதித்தருளும் சித்திரையில் செய்யதிருவாதிரை” என்ற மணவாள மாமுனிகளின் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை முந்துற அநுஸந்தித்து, சித்திரையில் திருவாதிரையைச் சிறிது சிந்தனை செய்வோம். இந்த நன்னாளின் சிறப்பை நம் மணவாள மாமுனிகள் தாமே ஒரு சீரிய செய்யுளினால் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் வெளியிட்டருளியுள்ளார். அது தன்னில் ஸ்வாமியின் பெருமைகள் பெரும்பாலும் அடங்கியுள்ளன.

2. “சங்கரபாக்கரயாதவபாட்ட ப்ரபாகரர்தங்கள்மதம்

சாய்வுற வாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறைவாழ்ந் திடுநாள்
வெங்கலியிங்கினி வீறுநமக்கிலையென்று மிகத்தளர் நாள்

மேதிவி நஞ்சமையாறுமெனத் துயர்விட்டு விளங்கிய நாள்
மங்கையராளி பராங்குசமுன்னவர்போழ்வு முனைத்திடுநாள்

மன்னிய தென்னாங்காபுரி மாமலைமற்றுமுவந்திடுநாள்
செங்கயல்வாவிகள் குழ வயல்நாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்

சீமானினையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே.” என்பதேயது.
(இப்பாகரத்தின் தாற்பரியத்தைச் சுருங்க வுரைப்போமிங்கு.)

3. எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே பலபல மாயமதத்தவர்கள் இவ்வுலகில் மலந்து வேதங்களுக்கு ஏலாத பொருட்களை ஏறிட்டுரைத்துத் தத்துவார்த்தங்களைக் கேட்பப் படுத்தியிருந்தார்கள்; அதனால் வேதங்களும் “நமது கதி இப்படியாயிற்றே! என்று சாலவும் வருந்திக் கிடந்தன; எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே அவற்றின் வருத்தம் தொலைந்து அவை மகிழ்ச்சி பெறத்தொடங்கிவிட்டன. “நாரணனைக்காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது” என்றார் அமுதனாரும். இதனால் ஸ்ரீமத்வேதமார்க்க ப்ரதிஷ்டாபனாசார்யத்வம் ஸ்வாமியொருவர்க்கே தகுமென்ற தாயிற்று.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

4. அன்றியும், இந்நிலவுலகில் கலிபுருஷன் நெடுநாளாகச் செங்கோல் செலுத்திக் கொண்டு தனது பராக்ரமமே ஓங்கி வளருமாறு அரசாட்சி புரிந்து வந்தான்; அன்னவனும் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே “கலியுங் கெடுங் கண்டுகொண்டின்!” என்ற மூதுவர் மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்த்ததுபோலுமென்று துணிந்து இனிநாம் மாள்வதன்றி வாழ்வதற் கில்லையென்று தளர்ச்சி யெய்தத் தொடங்கிவிட்டான். “இறந்தது வெங்கலி” என்றார் அமுதனாரும். கலிகோலாஹலச்ரீடாமுதாக்ரஹமபாஹரத்” என்றார் பட்டரும்.

5. அன்றியும், பூமிப்பிராட்டியானவள் ‘ஸர்வம்ஸஹா’ என்று பெயர்பெற்றிருந்தாலும் நல்லார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன்மீது வாழப்பெற்றாலும் அவர்களைப் பஞ்சுச்சுருள் போல் சிறிதும் ஆயாஸமின்றித் தாங்கி நின்று, தீயவர் ஒருவரிருவர் இருப்பிலும் இருப்பு மூட்டை தாங்குவதனால்போல் மிகமெலிந்து நிற்பள். உடையவர் திருவவதாரத்திற்கு முன்னே நல்லவர்கள் மிக மெலிந்து தீயவர்களே மிக மலிந்திருக்கப்பெற்றதனால் பூமிப்பிராட்டி பொறுக் கொணர் சமையினை மிகவும் துயருற்றுக் கிடந்தாள்; அன்னவள் எம்பெருமானார் திருவவதரித் தவன்றே. “இனி இந்நிலவுலகில் தீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அனைவரும் நல்லவராகவே வாழ்ச்சி பெறுவார்கள்” என்று சிக்கெனத்துணிந்து இனி நமக்குப் பொறுக்கவொண்ணாத பாரம் சிறிது மிராதென்று தேறித் துயர்விடத் தொடங்கினள். “பல்கலையோர் தாம் மன்னவந்த விராமா னுசன்” என்றார் அமுதனாரும்.

6. அன்றியும், பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் திருவவதரித்து, அருமருந்தன்ன ஸ்ரீ ஸூக்திகளை உகலியருளியிருந்தாலும் அவற்றுக்கு ஸர்வதோமுகமான ப்ரசாரம் ஏற்படாமலும் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அமையாமலுமிருந்ததனால் “நம்முடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப் பெரிதும் பயன்படவில்லையே” என்று அவர்களெல்லாரும் களிப்பின்றியே குன்றி யிருந்தனர்; எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே “இனி ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயாதி க்ரந்தங் கள் ஓங்கி வளரப்பெறுமாதலால் நமக்கொரு ஞறையில்லை; நாம் செய்திருந்த காரியங்களென் லாம் சகசாகமாகப் பணைக்கும்படியான பாக்கியம் வாய்க்க நற்சமயம் வந்துவிட்டது.” என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலாத ஆனந்தமெய்தத் தொடங்கினர். “தென்குருகை வள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ்மறை வாழ்ந்தது” என்றார் அமுதனாரும்.

7. அன்றியும், எம்பெருமான் தாம் பரமபதத்தில் பரவாஸுதேவனாக விற்றிருந்து ஏழு லகம் தனிக்கோல் செலுத்தியிருக்குமிருப்பிலும், திருப்பாற்கடலில் அடியார்கள் கூக்குரல் செலிப்படுமாறு வெள்ளைவெள்ளத்தின் மேலொருபாம்பை மெத்தையாக விரித்திருந்து அதை விட்டுப் புறப்பட்டு ராவண சும்பகர்ண சம்ஸ விதபாலாநிகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ் விக்க ராமகிருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந் தெங்கும் பரந்துறையுமிருப்பிலும் த்ருப்தி பெறுதே. கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயில் திரு நாராயணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே *பின்னொரு வணங்குஞ் சோதியாய் ஸந்திதி பண்ணி யிருந்தும், அந்தத் திருப்பதிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வாரில்லாமையாலே அர்ச்சாவதாரமும் பயனற்றதாக ஆய்விட்டதே ! என்று வருத்தவேண்டியிருந்தது எம்பெருமானார் திருவவதரிப் பதற்கு முன்னே. இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்தவன்றே- “ஸர்வதேச தசாகாலேஷு பதற்கு முன்னே, இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்தவன்றே- “ஸர்வதேச தசாகாலேஷு அவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா ப்ரதிவாஸர முஜ்வலா, திகந்த வ்யாபிந் பூயாத் ஸா ஹி லோகஹிதைஷிணி” என்று நீழேயூழி நாடெங்கும் போற்றும்படியாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத்திசனும் இனி ஒளிமல்கு மென்று துணிந்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான் குறை தீர்ந்து மகிழ்த்தொடங்கினர். ஆக

இங்ஙனம் வேதவேதாந்தங்கள் களிப்புறவும், கலிபுருஷன் தேய்வுறவும், மன்மாது மகிழ்வுறவும் பூருவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான் தானும் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை யொன்றேயாம்.

8. இத்திருநன்னாளிலே தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமென்றும் மற்றும் பலவாறுகளும் பெரியோர் பணிப்பர். நூற்றந்தாதியில் "அடையார் கமலத்தலர்மகள் கேள்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒன்சார்ங்க வில்லும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப்பூதலங் காப்பதற்கென்றிடையே இராமாநுசமுனியாயின விந் நிலத்தே" என்னும் பாசுரத்திலும், "ப்ரதயந் விமதேஷு தீக்ஷண பாவம் ப்ரபுரஸமத் பரிரக்ஷணே யதிந்தர; அப்ருதக் ப்ரதிபந்ந யந்மயத்வைர் வவ்ருதே பஞ்சபிராயுணதர் முராரே:" என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியிலும் "எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் அவதாரம் என்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. "விச்வம் த்ராதும் விஷய நியதம் வ்யஞ்ஜி தாநுக்ரஹஸ் ஸந் விஷ்வக்ஸேநோ யதிபநிரபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:" என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தி யொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

9. திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர்கள் பேசியுள்ளார்கள். அதனை சேஷாவதாரச் சிறப்புநூலில் விரியவுரைத்தோம். [அதன் மறுபதிப்பு அச்சில்] எம்பெருமானுடைய பூர்ண கடாஷுபாத்ரபூதராய் அவர் திறந்துக் தேவு மற்றறி யாதே ஈடுபட்டிருந்த மஹாப்ராஜ்ஞரான கருட வாஹன பண்டிதர் பணித்த திவ்ய ஸூரி சரித மென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப் புகுந்தவிடத்து "பௌஜங்கம் வபுரபஹாய சேஷபோகீ யத்ருபம் த்ரிபுவநவந்திதம் ஜகாம்" என்று பணித்திருப்பதும், உடையவருடைய அந்தரங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவ க்ரந்தத்தில் "வேதாந்த ஸித்தாந்த ஸமர்த்தநாய பாஹ்யாந்தர ப்ராந்த மதாபநுத்தயை, சேஷாம்சக: கேசவயஜ்வதேவ்யாம் தேஜோநிதி: கச்சிதிஹாவிராஸீத்: என்றுள்ளதும் முக்கியமாக இங்கு அநுஸந்தேயங்கள்.

10. இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் "நல்லார் பரவுமிராமாநுசன்" என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்... "அநந்த: ப்ரதமம் ரூபம் வக்ஷமணஸ்து தத:பரம், பலபத்ரஸ த்ருதீயஸ்து கலௌ ராமாநுஜஸ் ஸம்ருத:" என்கிற ஆர்ஷவசனம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் "கலௌ கச்சித் பவிஷ்யதி" என்கிற பாடமாகவும் கடையடி காண்கிறது. இப்பாடமே பொருத்தமானதென்பர்.

11. இப்பேராசிரியருடைய ப்ரபாவ விசேஷங்களைப் பார்க்குமிடத்து, நித்யமூக்தர்களை வரும் திரண்டுவந்து திருவவதரித்தபடியோ என்றும் சங்கிக்கலாயிருக்கும், அபரிச் சேத்ய ப்ரபாவங்கள் மிகுந்த இவ்வாசார்ய சிகாமணி தம்முடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் பிற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும், தம்முடைய திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முற்பட்ட ஆசார்யர்களுக்கும் உஜ்ஜீவனம் தந்தருளியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபச்லோகித்துள்ளார்கள். இதைச்சிலர் அதிசயோக்தியென்றுகொண்டாலும் அங்ஙனம் ிறப்பித்துக் கூறுதற்கு ஏற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கல் நிரம்பியிருந்ததென்று கொள்ளத் தட்டில்லையாயிற்று. (இதைப்பற்றி மேலே விவரிப்போம்)

12. எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் தோற்றமே அநுபவ ரஸிகர்களுக்குத் தேனும் பாலும்முதுமாக உள்ளந்தோறு முள்ளம் தித்திக்கும், “காணிலுமுருப்பொலார்” என்னும்படியிராநின்ற யதிகளின்படியன்றியே எம்பெருமானுடைய பரம விலக்ஷணமான திவ்யமங்களை விக்ரஹ ஸந்நிவேச அமைதியை “காஷாய சோபி கமநீயசிகாறிவேசம் தண்டத்ரயோஜ்ஜ்வல கரம் விமலோபவீதம், உத்யத்திநேசநிப முல்லஸதூர்த்வ புண்ட்ரம் ருபம் தவாஸ்து யதிராஜ த்ருசோர் மமாக்ரே” என்றும், “உபவீதிநமூர்த்வ புண்ட்ரவந்தம் த்ரிஜகத் புண்யபலம் தரிதஸ்ட ஹஸ்தம், சரணுகதஸார்த்தவாஹமீடே சிகயா சேகரிணம் பதிமயதிநாம்” என்றும் பூருவர்கள் பரம போக்யமாகப் பேசி யநுபவித்துப்போந்தார்கள்.

13. இவ்வடிவழகுவிஷயமாக இன்கவையே வடிவெடுத்ததென்னலாம்படி எம்பார் அருளியுள்ள பாசரம், “பற்பமெனத்திகழ் பைங்கழலுன்றன் பல்லவமே விரலும், பாவனமா கிய பைந்துவராடை பதிந்தமருங்கழகும், முப்புரிநூலொடு முன்கையிலேந்திய முக்கோல் தன் னழகும், முன்னவர்தந்திடு மொழிகள் நிறைந்திடு முறுவல்லிலாவழகும், கற்பகமேவிழி கருணை பொழிந்திடு கமலக்கண்ணழகும், காரிகதன்கழல் சூடியமுடியும் கனநற்சிகைமுடியும், எப்பொழு தும் எதிராசன்வடிவழ கென்னிதயத்துளதால் இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி ரில்லை பெனக்கெதிரே.” என்பதாம்,

14. இவ்வாசிரியர்க்கு ராமாநுஜத் திருநாமம் எதனால் இடப்பட்டதென்று ஆராயுமள வில், முன்னோர்களுடைய நூல்களிலிருந்து இங்ஙனே அறியலாகிறது; - ஸ்ரீராமாநுஜனென்னுஞ் சொல் ஸ்ரீராமபிரானுடைய தம்பி யென்னும் பொருள் கொண்டது, தசரதாத்மஜனான இராமா பிரானுக்கு இளையோனாக அவதரித்த லக்ஷ்மணன் என்றபடி. இவன் இடை வீடின்றிக் கைங் கரியமே போதுபோக்காக இருந்தது போல ஸ்வாமி உடையவரும் கைங்கர்யத்தையே பெருஞ் செல்வமாகக் கொண்டிருக்கப் போகிறாரென்பதை அவதார ஸமயத்திலேயே யோகத்ருஷ்டியினு லறிந்தவரும் இவர் தமக்கு மாதலருமான திருமலை நம்பியென்னுமாசிரியர் இவர்க்கு ஸ்ரீராமா நுஜனென்று நாமகரணஞ் செய்தருளினார் என்பதாக.

15 ஸ்ரீராமபிரான் கைகேயியின் வரப்ரார்த்தனையை நிறைவேற்றும் வியாஜமாகக் கானகஞ் செல்லப் புறப்படும்போது இளையோனான இலக்குமணன் தானும் நிர்ப்பந்தித்துத் தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லும்படி வேண்டினன். தானும் காட்டுக்கு வர விரும்பியது எதற்காகவென்னில்; *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரி ஸாநுஷ் ரம்ஸ்யதே, அஹம்ஸர்வம் கிரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச் ச தே* என்பது அப்போது இவ்விளைய பெருமானுடைய வார்த்தையாக ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் உலகறிய நிற்கும் ச்லோகம். “தேவரீர் பிராட்டியோடுகூட சித்திரகூடத்தாழ்வரை முதலானவிடங்களில் இன்புறும் போது அடியேன் ஒழிவில்காலமெல்ல முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமைகள் செய்யப்போகிறேன்” என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து. இப்படியே அவ்விளையோன் தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் அடிமையெனும் அத்தாணிச் சேவகஞ் செய்தே கழித்தனன். அதுபோலவே ஸ்வாமி உடைய வரும் தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் தொண்டுபூண்டே கழித்தருளினரென்பது அவரது திவ்ய சரிதையில் மிகப் பிரசித்தி பெற்ற விஷயம். தென்னரங்கர் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத் ததும் மாறனுரை செய்த தமிழ்மறை வளர்த்ததும் முதலானவை ஒப்புயர்வற்ற கைங்கர்யங் களன்றோ ஆக இக்காரணம் பற்றியே ஸ்வாமிக்கு ராமாநுஜனென்னுந் திருநாமமிடப்பட்ட தென்பது மிகப் பொருத்தம். லக்ஷ்மண முனியென்றும் இளையாழ்வா ரென்றும் வழங்குகின்ற அவரது திருநாமங்களும் இதனை வற்புறுத்தி நிற்கும்.

16. இனி, ராமாநுஜனென்ற திருநாமம் லக்ஷ்மணனுக்குப் போலவே கண்ணபிரானுக்கும் பொருந்தியதே. 'பலராமனுடைய தம்பி' என்னுங்காரணத்தினால் கண்ணபிரானே ராமாநுஜனென்னக் குறையில்லை யன்றோ. ஆனதுபற்றியே முகுந்தமாலை யென்னும் உலகமறிந்த ஸ்தோத்திரத்தில் "ஹே ராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரய குரோ! ஹே புண்டரீகாஷ மாம் ஹே கோபீஜநநாத! பாலய" என்று ராமாநுஜனென்ற திருநாமத்தினாலே கண்ணபிரான் அழைக்கப் பட்டுள்ளான். ஆகவே கண்ணபிரானுடையதான அந்தத்திருநாமமே ஸ்வாமி உடையவர்க்குச் சாத்தப்பட்டதென்று கொள்ளுகிற ஸம்பிரதாயமும் ஒன்றுண்டு. ஸ்ரீநிகமாந்த தேசிகன் பணித்த யதிராஜ ஸப்ததியில் "சமிதோதய சங்கராதிதர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவ ப்ரகாச: , அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய: " என்ல ச்லோகம் இதற்கு ஆதாரமாக அவதரித்ததாகும்.

17. கண்ணபிரானுக்கும் உடையவர்க்கும் பல படிசனாலும் ஸாம்யமுண்டு. கண்ணபிரானாகத் தோன்றின பகவான் செய்த செயல்களும் ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயல்களும் ஒத்திருக்கையாலிய ஒற்றுமைநயம் ஈண்டு நிரூபிக்கப்படுகிறது. மேலே யெடுத்துக் காட்டிய சமிதோதய சங்கராதிதர்வ: இதயாநியான யதிராஜஸப்ததிச்லோகரத்னத்தில் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யம் சிலேடையினால் நிர்வஹிக்கப்பட்டுள்ளது: அது வடமொழிக்கடலில் ஆழ்ந்தவர்கட்கே ரஸிக்கக்கூடியது. அதைப்பற்றிப்பிறகு விரியவுரைப்போம்; இப்போது இங்கு நாம் நிரூபிக்கும் ஒற்றுமை சரித்திரப்போக்கில் ஸம்பந்தப்பட்டதாகும். கேண்மின்:-

(கண்ணனுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கும் 16 வகையான ஒற்றுமைகள்.)

18. கண்ணபிரான் திருவவதாரஞ் செய்த இடம் சிறைக் கூடம் என்பது உலகமறிந்தது ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்த இடமும் சிறைக்கூடமே. எப்படியெனின் அமரரோடு உயர்விற வசன்று அறுவர்தம் பிறவி யஞ்சிறையே [திருவாய்மொழி 1-3-11] என்ற நம்மாழ்வார் திருவாக்கின்படி இந்த ஸம்ஸார மண்டலமே ஒரு சிறைக்கூடமன்றோ. இஃது இருள்தருமா ஞால மாதலால் இருள் மலிந்த விடத்தே வந்து பிறந்தார் உடையவர். கண்ணனும் இருள் நாள் பிறந்த வம்மான் என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் வேண்டித்தேவரிரக்க-வீங்கிருள் வாய் வந்து பிறந்ததாம் என்ற நம்மாழ்வார் பாசுரத்தின்படியும் இருள்மலிந்த போழ்தன்றோ வந்து பிறந்தது.

19. கண்ணபிரான் அவதரித்தபோது *ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கரகதாதர என்கிறபடியே சங்கொடு சக்கரமேந்துந் தடக்கையனாக் வ சுடர்விளக்கத்தோடு திருவவதரித்தான். ஸ்வாமி அவதரிக்கும்போதும் நம்போலியரைப்போலே அழுதல் அரற்றுதல் செய்யாதே மிக்க ஞான வெள்ளச் சுடர் விளக்கத்தையே காட்டிக்கொண்டு அனைவரும் வியப்புறுமாறு அவதரித்தார். கண்ணபிரான் பிறந்த விடம் ஒன்று: இளமையில் வளர்ந்த விடம் வேறொன்று பிறகு வளர்ந்தவிடம் மற்றொன்று. (அதாவது) வடமதுரையிலே பிறந்தது; திருவாய்ப்பாடியிலே இளமையில் வளர்ந்தது; பிறகு முதுமையில் த்வாரகை முதலான விடங்களில் வளர்ந்தது ஆசாரியரும் பிறந்தது ஸ்ரீபெரும்புதூரில்; இளமையில் வளர்ந்தது காஞ்சீபுரியில்; பிறகு வளர்ந்தது ஸ்ரீரங்கம், திருநாராயணபுரம் முதலான விடங்களில், [மற்றொரு வகையுமுண்டு:] "திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து" என்கிற நம்முன்னோர்களின் முதுமொழியின்படியே திருவஷ்டாசுர மஹா மந்திரத்தினால் ஸ்வரூபவுணர்ச்சி பெறுதலாகிற பிறவியைப் பெற்று, த்வயம் என்கிற மந்த்ரரத்னத்தின் அநுஸந்தானத்தையும் அதன்படி அனுட்டானத்தையுமே செல்லவாழ்ச்சியாகக் கொண்டிருப்பவரென்க. பிறக்குமிடம் திருமந்த்ரம்: வளருமிடம் த்வயம்-ஆகையாலே இதனால் கண்ணானுடி ஒப்புமை.

20, கண்ணபிரான் பிறந்த வயிற்றில் இவனொருவனே பிறக்கவில்லை : * மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோத இழந்தவள் தன் வயிற்றில், சிக்கென வந்து பிறந்து நின்றாய்* பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-3-1] என்கிறபடியே மற்றும் பல மக்கள் பிறந்தாருண்டு; ஆனால் அந்தப் பிள்ளைகளினால் உலகுக்கு யாதொரு உதவியும் நேர்ந்ததில்லை; அவர்கள் பிறந்ததும் இறந்துமே தெரியவருகின்றது. இதுபோல, எம்பெருமானார் திருவவதரித்த இவ்வுலகத்தில் மற்றும் பலபேர்களும் ஓக்கப்பிறக்கின்றார்களெனினும் அவர்களால் உலகுக்கொரு நன்மையுமில்லையாயிற்று. அவர்களின் பிறப்பும் இறப்புமேதான் உலகுக்குத் தெரியும்.

21. கண்ணபிரான் வடமதுரையில் நின்றும் திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தனும்போது "வஸுதேவோ வஹந் க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோ யயௌ" என்னும்படி பேராழமான பெருவெள்ளமும் முழந்தாளளவாக வற்றிப்போயிற்றென்று தெரியவருகிறது. அதுபோல ஆசாரியர் சிறிது ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்கும்போதே "பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப் பெரும் பதமாகின்றதால்" என்ற பெரியாழ்வார் திருவாக்கின்படியே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் கடலும் வற்றத் தொடங்கிற்றென்க.

22, பராத்பரான பெருமான் தனது பெருமைகளை யெல்லாம் மறைத்து அடக்கிக் கொண்டு நீறு பூத்த நெருப்புப்போலாகி இடக்கை வலக்கை யறியாத ஆயர்களோடே கலந்து பழகினான்; அதுபோல எம்பெருமானாரும் மிகுஞானச் சிறுகுழவியாய்த் தமது ஞான சக்திப் பெருமைகளையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு அறிவிலா மனிசரோடே கலந்து பழகியிருந்தனர். கண்ணன் இடையர்களோடு மாத்திரம் கலந்து பழகியிருந்தானல்லன்; தன்னை வதைக்க வழிபார்த்த திருந்த ஆஸுரப்ரக்குதிகளோடும் கலந்திருந்து காலங் கழித்தான். எம்பெருமானாரும் தம்மை மாய்க்கவெண்ணின யாதவப்ரகாசர்போல்வாரிடத்திலும் கலந்திருந்து காலங்கழித்ததுண்டே.

23. வளர்ந்தருளிடத்தில் தீயபுந்திக் கம்சனால் ஏவப்பட்ட பூதனை தாய்வேஷம் பூண்டு வந்து நஞ்சு தீற்றிய முலையை உண்ணத் கொடுத்துக் கண்ணனைக்கொல்ல முயன்று தானே முடிந்து போனான். இந்தப் பூதனையின் வரலாற்றைப் பேசுகின்ற தேவிகர் யாதவாப்யுதயத்தில் *கம்ஸப்ரயுக்தா லில காபி மாயா* என்று மாயை யென்கிற சொல்லால் கூறினர். மாயை யென்று மூலப்ரக்குதிக்குப்பெயர். அது உண்மையில் விஷம் போன்றதாயிருக்கச் செய்தேயும் தன்னிடத்தில் போக்யதா புத்தியை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு தன் பக்கலிலே யீடுபடுத்தி நம்போல்வாரை முடிக்கப் பார்க்கிறது. ஆசாரியரையும் முடிக்கப் பார்க்கையில் அவரை முடிக்கமாட்டாமல் அவரது அளவற்ற பெருமையினால் தானே முடிந்து நின்றது.

24. * கள்ளச் சகடங் கலக்கழியந் காலோச்சி* [திருப்பாவை ..6] என்றபடி அஸுரா வேசம் பெற்றவொரு சகடத்தைக் கண்ணன் திருவடிஸ்பர்சத்தால் நொறுக்கி முறித்து முடித் தான் என்பது ப்ரஸித்தம். எம்பெருமானாரும் தமது திருவடி ஸ்பர்சத்தால் சகடபங்கு செய் தவரே. (எப்படியென்னில்) ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோகும் ஸாதனம் சகடமெனப்படுவது. இங்கிருந்து நாம் அப்பால் செல்லப் பல வழிகளுண்டு; நரசம் சுவர்க்கம் முதலானவற்றின் வழிகளிற் கொண்டு செல்லுவது கள்ளச்சகடமாகும்; ஆசாரியருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் அது தொலைந் தொழிந்ததேயாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகிய நல்வழியிற் செல்லும் ஸாதனமே மேம்பட்டுத் தீயவழிகளிலு் செல்லும் ஸாதனம் சிதைந் தொழிந்ததென்க.

25. உயிற்றினால் சட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிடப்பெற்ற எண்ணன் அவ்வரையுமிழுத்துக் கொண்டு தவழ்ந்து இரட்டை மருத மரங்களின் நடுவே யெழுந்தருளியபொழுது அவ்வரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அந்த இரட்டை மரங்களிரண்டும் முறித்து விழுந்தனவாக யமளார்ஜுன பங்கு விருத்தாந்தமுள்ளது. இணைபிரியாதே தின்ற இரட்டை மருத மரங்கள் போல இணைபிரியாது நின்று நம்மை நலியுமவை பலவுண்டு; பகவத் கீதையில் நான்காவது அத்யாயத்தில் * த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸா: * என்றும். ஏழாவது அத்தியாயத்தில் * த்வந்த்வமோஹேந பாரத * என்றும், பதினைந்தாமத்தியாயத்தில் * த்வந்த்வைர் விழுத்தாஸ் ஸுகது:க்கஸம்ஜ்ஞை: * என்றும் இப்படிப் பலவிடங்களில் த்வந்தவம் (இரட்டை) என்று பல சொல்லப்பட்டுள்ளன; இன்பு தன்பு, அஹங்கார மமகாரம், காம க்ரோதம், புண்ணிய பாபம் .. என்னு மிவையெல்லாம் இரட்டைகளாம்; இவையெல்லாம் எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தம் பெற்ற வளவிலே இற்றெழுந்தனவென்க.

26 * வையரோமுங் சண்டாள் பிள்ளைவாயுளே * என்றும் * வாயுள் வையகங் கண்ட மடநல்லார் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணபிரான் தனது திருவாயில் ஏழுலகங்களையும் அன்பர்களுக்கக் காட்டினான் அதுபோல எம்பெருமானாரும் 1. ச்ருதிகள் 2. ஸ்மிருதிகள், 3. இந்ஹாஸங்கள்- 4. புராணங்கள், 5. பாஞ்சராத்திரங்கள், 6. அழ்வாரருளிச்செயல்கள், 7. ஆசார்பதீப்யஸூத்திகள் ஆகிய ஏழையும் தமது திருவாக்கில் அன்பர்கட்குக் காட்டினார்.

27. யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கினியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியனென்னுங் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினன். இவ்வரலாற்றை யாதவாப்யதய காவியத்தில் தேகிகர் கூறுமிடத்து (4-125) ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயலையே உவமைவாகக் காட்டியருளினார். ஐந்தலைவாய் நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக் கலக்கிக் கெடுத்தது- விஷவாக்குகளான புறமதத்தவர்கள் மனம்போனபடியெல்லாம் கூறும் தவறான பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ணபிரான் நீக்கி யமுனையை எல்லாரும் இனிமையாகப் பருகும்படி செய்தது- ஸ்வாமி தவறான பொருட்களை நீக்கி நல்ல பொருட்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உபஜீவ்யமாக ஆக்கின படியாம். யமுனையின் ஸ்தானத்தியவேதம்; காளியன் ஸ்தானத்தில் சூதர்க்கவாதிகள்; கண்ணன் ஸ்தானத்தில் ஆசாரியர். தூல்பெரு நீர் யமுனைத் துறைவனை என்னும்படி யமுனையாறு இடையறாத பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுடையதாயிருந்தது போல வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை நியதமாக வுடைத்தாயிருக்குமிதே.

28. காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை யுமிழ்ந்து நாசம் விளைவித்ததுபோல புறமதத்தவர்கள், ஐந்துவிதமான துர்வாதங்களாலே நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர்; (எப்படியென்னில்) 1. ஈசுவரனை யில்லையென்னுதல், 2. ஈசுவரன் உண்டெனினும் அவன் அனுமானத்தாலன்றி சாஸ்த்ரத்தரில் ஸித்திப்பவனல்லன் 3. சாஸ்திரங்களைக்கொண்டே ஈசுவரனை யங்கிரித்தும் அவனுக்குக் குணங்களும் விக்ரஹமும் இல்லையென்னுதல்; 4. ஈசுவரன் ஒருவனே யென்பதில்லை, பல ஈசுவரர்கள் உண்டென்னுதல், 5. பிரபஞ்சமேயில்லை-ஸர்வம் சூன்யம் என்னுதல் ஆக இப்படிப்பட்ட வகையான அபார்த்தங்களினால் புறமதத்தவர்கள் வேதங்களைக்கெடுக்க, அந்தக் கெடுதலை எம்பெருமானார் போக்கியருளினார், காளியன் தலையிலே கண்ணபிரான் அடியிட்டு நடனம் புரிந்தாப்போலே நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன் தமர் தலைகண்மீதே (திருமலை-1) என்ற னைக்கிலே கூத்தாடப் பெறுதலுங்காண்க.

29. குதிரை வடிவங்கொண்டு மஹாபயங்கரனாகவந்த கேசி யென்னு மஸுரனைக் கண்ண
பிரான் தொலைத்தருளினன்; அதுபோல நம்பேராசிரியர் * இந்திரியாணி ஹயாநாஹு: * என்ற
உபநிஷத்தின்படியே குதிரைகளாகச் சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களின் வலியையடக்கித்தேந்திரிய
ராய் * காமாதிதோஷஹர மர்த்மபதாச்சரிதாநாம் என்றும் * மதநகததைந் ந கவிச்யந்தே
யதீச்வர ஸம்சரயா: * என்றும் சொல்லும்படி வாழ்த்தவர்.

30. கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட அசுரர்களில் ஓரகரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய் தன் கீர
கண்ணன் வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்லதாக எண்ணிவந்து நிற்கவும். மற்றோரகரன்
கண்ணனை முட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு நிற்கவும் இவற்றையறிந்த
கண்ணபிரான் "விளனின்காய் கன்றினால் வீழ்த்தவனே" "கன்றுகொண்டு விளங்கனியெறிந்து"
என்கிறபடியே சன்னைக்கழற்றி விளவின்மீதெறிந்து இரண்டையும் ஒருசேரமுடிக்கருளினன்
என்ற வரலாறு முன்னேக்கொண்டே முன்னேக் களைகின்றபடியைக் காட்டுகின்றது. இதுபோலவே
ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் புறமதங்களைக் கண்டிக்குமிடத்து அவை பரஸ்பரவ்யாஹகங்களாயிருக்
கும்படியை தன்கு நிரூபித்துக்காட்டி அவைகளைக்கொண்டே அவற்றை மறுத்தொழிப்பவர்.

31. இடையர்கள் வழக்கப்படி இங்கிரானைக்கு ப்பூஜைசெய்யப் பற்பல வன்மகளால்
சோறும், தயிரும், நெய்யும், காய்கறிகளும் சேகரிப்பதைக்காண்டு கண்ணன் அப்புசனையனைத்த
யும் கோவர்த்தனமலைக்கே இடும்படி கட்டினாயிட்டுத் தானே ஒரு தேவதா ரூபங்கொண்டு அவ
றை முற்றும் அமதுசெய்கருள, இங்கிரான் பகிக்கோபத்தினால் மேசங்களை எலிக் கரேமான கல்
மழையை ஏழுநாள் பெய்விக்க. அதனால் யார்க்கும் வாகொரு கீங்கும் நேரிடாதபடி கண்ணன்
அம்மலையையே நடையாக வெடுத்துப்பிடித்து நின்றனன் இதுபாஸித்தமான கதை: தேவதாந்தா
திற்கு வழிபாடு செய்வதைப் பொருக தன்மையும் அங்க வழிபாடுகளையெல்லாம் தானே ஏற்றுச்
கொள்ளுந்தன்மையும், அதனால் எதிரி என்ன கீங்கு செய்ய நினைத்தாலும் அதற்கு பிரகியாகத்
தீங்கிழைக்க நினையாக பெருந்தகவும், கன்னையடுக்கவார்களைக் தான் ரகசித்துக்கொண்டு நின்ற
மாகிய விஷயங்கள் இவ்விதிஹாஸ்த்தில் கிடைக்கின்றன. * மறந்தும் புறத்தொழாமாந்தர் * என்ற
ருக்குமாசிரியர் தேவதாந்தா பஹுததைச் சிறிதும் ஸஹியார் "திருவில்லாத் தேவதை
தேறேல்மின் தேவு" என்று துணிந்து உபதேசிப்பார். * ஸாக்ஷாத் நாராயணே தேவ: க்ருக்ய
மர்த்யமயிம் தநும், மச்சநாநுத் தாகே லோகாந் காரூண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநக * என்றும் * பி
வாடைப் பிரானர் பிரமகுருவாகி வங்க * என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானே அசுரர்
யனாக வந்து பிறந்ததனால் அராதனைகளெல்லாம் அசுரர்யனுக்கே சேரும். "குற்றஞ்செய்தவர்
கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உத்ப்பும் உபகாஸம்ருதியும்நடக்க வேணும்"
[ஸ்ரீவசனபூஷணம் 305] என்றிருப்பவர் அசுரர்யாராகையாலே தீங்கிழைப்பார் திறக்கிலும் பிரகி
யாகத் தீங்கிழைக்க நினையார். பெருமழையில் நின்றும் கண்ணன் காத்தருளினதுபோல * அவி
வேக கநாந்ததிங்முகே பஹுதா ஸந்ததது: சகவர்ஷிணி, பவதுர்த்திநே * [ஸ்தோத்ரரத்னம் 45
என்னப்பட்ட பெருமழையில் நின்றும் (அதாவது, ஸம்ஸாரத் துயரப் பெருமழையினின்றும்
காத்தருளினர். கண்ணன் ஏழுநாள் காத்தனன். ஆசிரியர் சாப்பது ஏழேழ் பிறவிக்கும்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் பெருமையநுபவம் முன்தொடர்ச்சி

32. கண்ணன் நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்து கோக்குதற்காக அவளது தந்தை கத்யாகல்கமாகக் குறித்தபடி அஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளை வலியடக்கி! அப் பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்டான். நம்பரமாசார்யர் "நாட்டியையாய் மூன்று சரட" யிருப்பதொரு மங்கள் ஸூத்ரம் போலே திருமந்த்ரம்" [முழுஷுப்படி 113] என்கிறபடியே திரு மந்த்ரமாகிய திருமங்கலியத்தைச் சேதநர்களுக்குக் கட்டி விவாஹம் நடத்துகைக்கு அங்கமாக, காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம் மதம் மாத்ஸர்யம் அஸூயை என்கிற ஏழு விரோதிகளை யும் தொலைத்தருளினர்.

33. கண்ணன் இரண்டு மல்லர்களை முடித்ததுபோல ஆசிரியர் * நீர்நுமதென்றிலை வேர் முதல் மாய்த்து * என்கிறபடியே அஹங்கார மமகாரங்களை அடியறுத்தவர். கண்ணன் சூவலய" பீடமென்கிற மதயானையை முடித்தாப்போலே "மதக்களிறைந்தினையும் சேரி திரியாமல் செந் திரீஇ" என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்தின்படியே மதகவிராகிய இந்நிரியத்தின் துஷ்டத்தன்மை யைத் தொலைத்தவர். கண்ணன் மாலாகாரர் திருமானிகைக் கெழுந்தருளி அவர் தந்த பூவைப் பேற்று உகந்ததுபோல நம் ஆசிரியர் * அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்ப மிந்த்ரீய நிக்ரஹ ' ஸர்வபூததயா புஷ்பம் சுபமா புஷ்பம் விசேஷத: . ஜ்ஞாதம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யாநம் புஷ்பம் ததைவச, ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணு: ப்ரீதிகரம் பவேத் என்னப்பட்ட எண்பகர் பூவை யும் சிஷ்யர்கள் பக்கலிலே செழித்து வளரக் காணப்பெற்றுக் களித்தவர்.

34. கண்ணபிரான் கம்ஸ சிசுபால கௌரவ ப்ரப்ருதிகளை முடித்துப் பஞ்ச பாண்ட வாதிகளை வாழ்வித்ததுபோல நம் பரமாசார்யர்* தற்கச் சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும் குனியவாதரும் நான்மறையும் நிற்கக் குறும்பு செய்நீசரும் மாண்டனரென்னும்படியாக *நாட்டிய நீசச் சமயங்களை மாள்வித்து அர்த்த பஞ்சகம் முதலிய விசேஷார்த்தங்களை எங்கும் விளங்கச்செய்தனர். இங்ஙனே மற்றும் பலவும் காண்க நமது வடமொழிநூலில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது

35. மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜவிம்சதியில் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் எம் பெருமானாரை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் அருளிச்செய்துள்ளார். *ஸ்ரீரங்கராஜசரணம் புஜராஜஹம்ஸம்* என்றும் *ஸ்ரீமத்பராங்குசபதாம்புஜப்ருங்கராஜம்* என்றும். (அதாவது) ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே ராஜஹம்ஸமாயிருப்பவர்; நம்மாழ்வாருடைய திருவடித்தாமரைகளிலே சிறந்த வண்டாக இருப்பவர் என்று கூறியவாறு. எம்பெருமானார் *தென்னத்தியூரர் கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளன்* [இராமாநுச நூற்றந்தாதி-31] என்கிறபடியே தேவப் பெருமாள் திருவடிவாரத்திலே பேரன்பு பூண்டவராயிருந்தும் ஸ்ரீரங்க நாதனாக விசேஷகடாகுஷம் செய்தருளப்பெற்றுத் தென் திருவரங்கம் சென்று சேர்ந்து *யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ* இவ்வுடல் விழுந்தனையும் இந்தத் திருவரங் கம்பெரிய கோயிலிலேயே இனிது வாழக்கடவீர்-ஸ்ரீரங்ககத்யம்-19.] என்று திருவரங்கச் செல்வனாரால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டு அப்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்தின் கீழேயே இனிது வாழ்ந்தபடியினால் [ஸ்ரீரங்கராஜ சரணம்புஜ ராஜஹம்ஸம்] என்றருளிச் செய்யலாயிற்று. இனி ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜப்ருங்கராஜம் என்ற விசேஷணத்தினால்--ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரது திருவடித்தாமரைகளிலே வண்டுபோல் படிந்திருப்பவரென்றது.

36. ஆகவிப்படி ஸ்வாமியை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் கூறினதிலிருந்து தேறுகின்ற ஸ்வாமியினது சில பெருமைகளை ஸ்வாபதேசார்த்தாநுபவப்ரணுரீயாலே வெளியிடுகிறோமிங்கு. ஆழ்வார்கள் தமது திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அன்னங்களையும் வண்டுகளையும் தூது விடுவதாக அருளிச்செய்துண்டே: அங்கு எம்பெருமானார் போல்வாரான மஹாசார்யர்களையே தூது விடுவதாக உள்ளுறை பொருளாகையாலே அதைத்திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்வாமியையிங்கு அன்னமாகவும் வண்டாகவுமருளிச் செய்வது மிகப்பொருத்தம், அன்னத்தின் படிகளும் வண்டின் படிகளும் ஸ்வாமி பக்கவிலே நிகுபிக்கப்படுகிற படிபைக் காணீ :—

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

37. ஹம்ஸத்திற்குள்ள தன்மைகள் ஸ்வாமி பக்கவிலே குறையற்றிருக்கின்றன. எங்ஙனே யென்னில்:(1) நீரையும் பாலையும் கலந்துவைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்கவல்லமையுடையது ஹம்ஸம் என்று பிரமாணங்களினாலறிகின்றோம்: *ஹம்ஸோ யதா க்ஷீரமீவ அம்பு மிச்ரம்* என்பது முதலான வசனங்கள் காண்க. இதனால் ஹம்ஸமானது ஸாராஸாரவிவேகத்தில் மிகுந்த வல்லமையுடையது என்பது தெரிகும். ஸ்வாமி தாமும் *அஸாரமஸ்பஸாரஞ்சஸாரம் ஸாரதரம் த்யஜேத் பஜேத், ஸாரதமம் சாஸ்த்ரே* என்றபடி ஸாராஸாரமிச்ரமாயிருந்த சாஸ்திரங்களிலே அஸாரமாயும் அஸாரமாயுமுள்ளவற்றை யெடுத்துத்தள்ளி மிகவும் ஸாரமானவற்றையே கைக்கொண்டவர். பாஹ்யமதங்களையும் குத்ருஷ்டி மதங்களையும் நிரஸித்து ஸ்ரீமத்வேதமார்க்கப்ரதிஷ்டாபநாசார்ய உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தந ப்ரவீணராயெழுந்தருளியிருந்து ரஹஸ்யார்த்தங்களில் பஹிரங்கமான அர்த்தங்களைத் தள்ளி அந்தரங்கமான அர்த்தங்களைக் கொண்டருளினார் என்பது இங்கு விவகரிதம்.

38. அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஒன்று இங்கு எடுத்துக்காட்டுவோம்; திருவாய்மொழி வியாக்கியானத்தில் பல விடங்களில் எம்பெருமானாகுடைய நிர்வாஹமென்று விலக்ஷணமான அர்த்தங்கள் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்று கேண்மின்; உயர்வறவுயர்தலம்* என்கிற முகற்பாட்டினிற்றடியில்* துயரறுசுடரடி* என்றுள்ளவிடத்திற்கு “அடியார்களுடைய துக்கங்களையெல்லாம் அறுக்கிற [அதாவது போக்கடிக்கிற] திருவடி” என்று எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள ஆசாரியர்கள் அருளிச் செய்தார்களாகவும், எம்பெருமானார் அப்படி யன்றிக்கே [அதாவது துயரறுக்குஞ் சுடரடி யென்று கொள்ளாமல்] ‘துயரறும் சுடரடி’ என்றுகொண்டு தனக்குண்டான துயரைத் தான் தவிர்த்துக்கொள்ளுந் திருவடியென்று பொருளருளிச் செய்ததாகவும் வியாக்கியானமுள்ளது. பூருவர்கள் பணித்த அர்த்தத்திற்காட்டிலும் ஸ்வாமிபணித்த அர்த்தத்தில் என்ன சிறப்பு? என்பதை ஆராய்க்கது அறியவேணும். எம்பெருமான அடியார்கள் படுந்துயரைத் தீர்த்திருவென்பது இத்தகைய பரமார்த்தங்களில் தேறின அர்த்தமே; அது மறுக்கத் தக்கதன்று. எம்பெருமானார் அதைத்தள்ளி வேறு பொருள் பணித்ததானது அப்பொருள் அஸர்பத்தம் என்கிற கிருவுள்ளத்தினாலன்று; அதிற்காட்டிலும் மிகுந்த ஸ்வாரஸ்யம்பெற்று நெஞ்சையுருக்கும்படியான அர்த்தம் இது என்பதே ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். அடியவர்கள் துயருறுங் காலத்தில் எம்பெருமான் தானும் துயருற்றிருப்பதாக இதிஹாஸங்களினாலறிகின்றோம். துயருறுவது என்பது ஹேய குணமாயிற்றே: ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகளுன எம்பெருமானிடத்தில் இந்த ஹேயகுணமிருப்பதாக இசையலாமோ வென்று சங்கிப்பாருடைய சங்கையைப் போக்கிக் கொண்டே வால்மீகி பகவான் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் அயோத்யாகாண்டத்தில் நகரத்து ஜனங்கள் இராமனுடைய திருக்குணங்களைப் புகழ்ந்து கூறுவதாக இட்ட ஸந்தரப்பத்தில் *பஹுவோ ந்ருப கல்யாண குணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே* என்று திருக்கல்யாண குணங்களையே தாங்கள் தசரத சக்ர வர்த்தியிடம் எடுத்துக் கூறப்போவதாக, ப்ரதிஜ்ஞை சொல்வதை முன்னம் காட்டிவிட்டு, மேலே

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

வ்யஸதேஷு மநுஷ்யாணு ப்ருசம்பவதிதுக்கித,* என்று[மனிதர்கள் தயருதமிடத்து இராமபிரான் தான் மிகமிகத் துயருறுவதாகச்] சொல்லி இதையொரு கவ்யாண குணமாக நாட்டிவைத்தார். அடியார்கள் படுத்துயரை அறுக்கின்றான் பகவான் என்பது புகுக்கட்டும்: அவ்வடியார்கள் துயர் தீரும்வரையில் தானும் துயருற்றவனாகவேயிருந்து அவர்கள் துயரத்திறிகே தானும் துயரற்ற வனாகுக எனனுமிப்பொருள் பகவத்குணநுபவரஸிகர்களுடைய தெஞ்சையுக்குமாதலால் இச்சிறந்த பொருளை எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்பற்றினாரென்க. இத்திருக்குணத்தை வால் மீகிபகவான் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஓரிடத்திலன்றி, பலவிடங்களிலும் முதலிக்கிறபடி காணீர் அபிஷிஷ்ய ச லங்காயாம் ராஷேஸேந்த்ரம் விபீஷணம், க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ * (ஸம்மேஷபரா-85.) என்ற ச்லோகத்தில் விஜ்வர: என்கிறபதம் உயிரானது விபீஷணமுவான் துயர் தீர்ந்து முடிசூடும்வரையில்-பெருமாள் தாம் துயருற்றிருந்ததாகவும் அவனை முடிசூட்டியே தாம் துயர்தீரப்பெற்றதாகவும் நன்கு விளக்குகின்றதன்றோ விஜ்வர என்னுமிப்பதம். இப்படிப்பட்ட ஸாரப்பொருள்களை விவேகித்து வெளியீடுவதனால் ஸ்வாமி ஹம்ஸமென்னத்தகுந்தவர்.

39. இன்னமும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஜானச்ருதியின் உபாக்யானமொன்று ஓதப்பட்டிராநின்றது ஜாநச்ருதியென்கிற கூத்தரியன் மிக்க பெருஞ்செல்வம்படைத்தவனாகையாலே அன்னதானம் முதலியன விசேஷமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானமென்பது சிறிது மில்லாமலிருந்து பல்ல பல்லாக்ஷ ரென்கிற இரண்டு மஹரிஷிகள் ப்வனிடத்திலே இரக்கங்கொண்டு இவனுக்கு ப்ரஹ்மஜ்ஞானத்தையுண்டாக்க வேணுமென்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸருபிகளாய் அவன்மேலே பறந்துகொண்டு போகையில் பல்ல மென்கிற ஹம்ஸம் பல்லாக்ஷ மென்கிற ஹம்ஸத்தைப்பார்த்து 'ஜாநச்ருதிமஹாப்ரபுவின் மேலே நிழல் படாதபடி கவனித்துப்போ' என்று சொல்லிற்று. அது கேட்ட அந்த ஹம்ஸம், 'இவன்மேல் நிழல் பட்டாலென்ன? அதனாலென்ன கெடுதல்? இவன் ரைக்வரைப்போல் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியா என்ன? ஞானஹீநனானவிலனை நாம் கௌரவிக்க வேணுமோ?' என்று அவ்ஹேளனமாகச் சொல்லிற்று. அதை கேட்ட ஜாநச்ருதி துக்கங்கொண்டவனாய் அந்த ரைக்வரைத்தேடிச் சென்று அநுவர்த்தித்துப்ரஹ்மவித்தையை உபதேசிக்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்து அவரிடத்தில் உபதேசம் பெற்றானென்பது அவ்வுபாக்கியனத்தின் ஸாரம். இக்கதையின்படி ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ராப்திக்கு ஹம்ஸம் ப்ரேரகமானது போல எம்பெருமானார் தாமும் அதற்கு ப்ரேரகர் என்பது அறியத் தக்கது' பாருலகிலாணசயுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள் கூறுமென்று பேசி வரம்றுத்தார்பின் என்று உபதேச ரத்தினமாலையிலருளிச் செய்தபடி ஸ்வாமி நியமனம் தந்தருளாவிடின இவ்வுலகில் ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ரசாரத்திற்கு வழியேயில்லையாமன்றோ.

40. எம்பெருமான் வேகசாஸ்திரங்களை வெளியிடத் திருவுள்ளம்பற்றியபோது ஹம்ஸரூபத்தை பரிச்ரஹித்தருளினதாக சாஸ்த்ரங்களிலுலறிதேறும், * அன்னமாய் நூல் பயந்தான்* என்றும் * அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநூலுரைத்த * என்றும் ஆழ்வார்களுமருளிச் செய்கிறார்கள். சாஸ்த்ரோபதேசத்திற்கு ஹம்ஸமாயிருத்தல் அவசியமுரியனப்படியாலே சாஸ்திரங்களை யுபதேசித்தவர்களில் தலைவரான எம்பெருமானாரை ஹம்ஸமென்றது பொருத்தமே.

41. ஹம்ஸத்தினுடைய இயல்வைச் சொல்லும்வர்கள் * நபத்தநாதி ரதிம் ஹம்ஸ: காத சித் கர்த மாம்பஸி * என்கிறார்கள்; அதாவது ஸம்ஸம் ஒருகாலும் சேற்று நீரில் கால்

பொருந்தாதேன்றபடி. அப்படியேயன்றோ எம்பெருமானார்படியும் திருவிருத்தத்தின் முடிவு பாகரத்தில் "அழுந்தார் பிறப்பாம் பொல்லாவருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலத்தே என்று இந்த ஸம்ஸாரநிலமே சேற்றுநிலமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; இதில் கால்பொருந்தாத வர்களில் தலைவராயிற்று எம்பெருமானார்.

42. திவ்ய தேசங்களை வருணிக்கும்போது ஆழ்வார்களை ஆன்னம் மாதர்களின் நடையைப் பின்சென்று நடப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்; * பெடையோடன்னம் பெய்வளையார்தம் பின்சென்று நடையோடியலி * என்று திருமங்கையாழ்வார் திருநறையூர்ப்பதிகமொன்றில் கூறியுள்ளது காண்க. ஸ்வாமி தாமும் * அன்னநடைய வணக்கான பிராட்டியினுடைய நடையைப் பின் செல்பவர். (அதாவது) பிராட்டியின் நடையாலவதுநடத்தை; சேதனர்களைக்குறித்து எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாடிப் பேறு பெறுவிப்பதே பிராட்டியினுடைய முக்கியமான நடத்தையாகும். அதை ஸ்வாமி தாமும் அநுஸரிக்கையாவது-தாமும் அப்படியே எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாடி இன்றிருக்கும் நம்போல்வார்க்கும்பேறு பெறுவித்ததேலயாம் இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேரிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் * உக்த்யா ததஞ்ஞய விபீஷண லக்ஷ்யயா தே ப்ரத்யாய்ய லக்ஷ்மணமுநேர் வகாவிதீர்ணம், ச்ஞுத்வாவரம் * என்ற ச்லோகத்தினாலும், மணவாளமாமுனிகள் யதிராஜ லிம்சதியில் * காலத்ரயேபி..... ஸேமஸ் ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவத்ச்ரிதாநாம் * என்ற ச்லோகத்தினாலும் வெளியிட்டருளினார்கள். அவற்றின் வியாக்கியானங்களிலே விரியவுரைத்தோம். கண்டு கொள்வது: பொதுவாகவே ஆசார்யர்களுள் புருஷகாரமில்லாமல் எம்பெருமான் பேறு தரமாட்டானென்பதை * தத்தேரங்கி நிஜமபி பதம் தேசிகாதேச காங்க்ஷி * (ந்யாஸதிலகே) என்ற ஸ்ரீஸூக்தியினால் கல்வெட்டாக வருணிச்செய்தார்; எம்பெருமானார்க்கு இது விசேஷ நிரூபகமென்றுணர்க. இங்ஙனமே மற்றும் பலவகையான பொருத்தங்களும் உய்த்துணர்க.

43. இனி "ஸ்ரீமத் பராங்குச பதாம்புஜ ப்ருங்கராஜம்" என்று வண்டாக அருளிச் செய்ததின் பொருத்தங்களை நிரூபிப்போம். வண்டு மதுவ்ரத மென்று பேர் பெற்றிருக்கும். தேன்தவிர வேறென்றைக் கொள்ளாது என்றபடி. அதுபோல * உளங்கனிந்திருக்குமடியவர் தங் கனாள்ளத்துறையதேன் * என்றும் * தேனை நன்பாலைக் கன்னலையமுதை * என்றும் * எனக்குத்தேனே, பாலே கன்னலே யமுதே * என்றும் பல விடங்களிலும் தேனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானையே விரும்பி மற்றென்றைக் கண்ணெடுத்தும் பாராமல் பகவதனுபவத்தையே விரதமாகக் கொண்டிருந்தவர் எம்பெருமானார்.

44. * வண்டினங்கள் காமரங்களிசைபாடும் * என்று குலசேகராழ்வாரும், யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும் * என்று பெரியாழ்வாரும், * வரிவண்டுதேதென வென்றிசை பாடும் * என்று திருமங்கையாழ்வாரும் இப்படி மற்றும் பலரும் பணித்தபடியே யாழிசை போன்ற இசைகளைப் பாடுவதையே இவ்விவாகவுடையதாயிருக்கும் வண்டு ஸ்வாமிதாமும் * யாழினிசை வேதத்தியல் * பண்ணார் பாடவாயிரம் * என்னப்பட்ட திருவாய்மொழி முறவிய திவ்யப்பிரபந்தங்களின் கானத்தையே போதுபோக்காவவுடையராய்ருந்தவர் "தமிழ் மறைகளாயிரமும் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்" "பண்டரு மாறன் பகந் தமிழாணந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வென்றிராமானுசமுனிவேழம்" என்றவை காண்க.

45. வண்டு வடமொழியில் சுஞ்சர்சென்று பேர் பெற்றிருக்கும்; ஓரிடத்தில் தடை
பிரபு; மதுவுள்ளவிடமென்பதும் பறந்து திரியுமது. அதுபோல் ஸ்வாமி தாமும் *ஸ்ரீரங்கம்
கரிசைமஞ்ஜுதகிரிம் தார்ஷ்யாத்ரி விம்ஹாசலௌ ஸ்ரீகர்மம் புருஷோத்தமஞ் ச பதர்
தாராயணம் நையிசம், ஸ்ரீமத்த்வாரஸதீ ப்ரயாக மதுராயோத்யா கயா புஷ்கரம் ஸாலக்ராம
கிரிம் நிரேஷ்வய ரமதே ராமாநுஜோயம் முதி; * எங்கிறபடியே * பதியேபரவித்தொழுந்
தொண்டர்களில் தலைவராயிருந்தார்.

46. வண்டு எந்த ஸபாயத்தில் எந்தச் செல்லவேலுமென்று நினைத்தாலும் தட்டுத்
தடங்கலின்றியே புழுந்து ரமிக்கும்; ஸன்னிதிரில்; கர்ப்பக்ருஹங்கலினுள்ளும் எம்பெருமான்
திருமுடிமீதும் தாராளமாகப் புக்காக்கிறிங்கே. அதுபோல, * பின்னிட்ட சடையானும்
பிரபனுமிந்நிரனும் தன்னிட்புப் புல்லிய * என்னும்படி திருவாசல்களிலே ஸேவா பரரானவர்
கள் நிறைந்து தலை நுழைக்கின்றாணாதுபடி நெருக்க. * மன்னிய தென்னரங்காபுரி மாமலை
மற்றுமுனந்திடுதான் * என்னும்படியவதரித்தருளின எம்பெருமானார்; கோயில் திருமலை பெரு
மான் கோயில் முதலான எந்த நின்பதேசங்களிலும் தடையும் சங்கையுமொன்று மின்றிக்கே
அதிகாரச் செல்வத்துடனே உட்கொ புழுந்து ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழவிலா
வடிமை செய்து வாழ்ந்தவர் காண்மின்.

47. வண்டு சோலைகளிலேயே சுழலமிடும்; எம்பெருமானார்தாமும் * ஆராமஞ் சூழ்ந்த
வரங்கம் * சித்து பூ மகிமுந்திருக்கேங்கடம் * விரையார்பொழில் வேங்கடம் * என்னும்படியாகச்
சோலைகளிடுக்க, தலங்களிலேயே சுழலமிட்டவர். இப்படி மற்றும் பல பொருத்தங்களும்
காண்க.

48. நாடு நகரமும் நன்சிறிய எங்கும் அனுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்ற ஆண்டாள் வாழித்
திருநாமத்தில் "பெரும்புதூர் மாமுலிக்குப் பின்னாளுள் வாழியே" என்றுள்ளது. இதனால்
பெரியாழ்வார் திருமகளாரான குடிக்கொடுத்த நாச்சியார் எம்பெருமானார்க்குத் திருத்தங்கை
யாரென்று தெரியவருகின்றது. பெரியாழ்வாருடைய காலத்திற்கும் எம்பெருமானார் காலத்
திற்கும் இடையே எவ்வளவோ வ்யவதாநமுள்ளதென்பதை உலகமறியும். ஆண்டாளுக்குப்
பின் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் கடந்தபிறகு அவதரித்தவரான எம்பெருமானார் அவ்
வாண்டாளுக்குத் திருத்தமையனாராக எப்படியாக முடியும்? என்கிற சங்கை ஸம்ப்ரதாய இதி
ஹாஸ்சிசேஷ மறியாதவர்சளுக்குத் தோன்றக்கூடியது. இவ்விதிஹாஸ மறிந்தவர்களுக்கு இந்த
சங்கை தோன்ற நியாயமில்லை. அவ்விதிஹாஸத்தை இங்குச் சுருக்கமாக வரைகின்றோம். எம்
பெருமானார் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் உபயவேதாந்த க்ரந்த காலகேபம் நிர்வஹித்
தருளுநிற நாளிலே நாச்சியார் திருமொழி காலகேபம் நடவாநிற்க, அதில்* நாறுதறும் பொழில்
மாலைஞ் சோலை நட்டிக்கு நான், நூறுதடாநிலை வெண்ணெய் வாய்ரேர்ந்து பராவிலைத்தேன்,
நூறு தடாநிறைந்த அக்கார வடிவில் சொன்னேன், ஏறு திருவுடையான் இன்று வந்திலை
கொன்னுங் கொலோ * [9-8] என்கிற பாசுரத்தின் பொருளை விவரித்தருளுகையில் "திருமான்
ருஞ் சோலையழகர்க்கு நூறு தடாநிறைந்த வெண்ணெயும் அக்காரவடிவிலும் ஸமர்ப்பிக்க ஆண்
டாள் மனோரதித்துப் பாசுரம் பாடினாள்: அதை நாம் அநுஷ்டாநபர்வவளாயியாக நிறை
வேற்றிவைப்போம்" என்று கோஷடியிலேயருளிச் செய்த உடனே ஸகல சிஷ்யர்களையும் கூட்டிக்
கொண்டு மதுரைச் செழுந்தருளி அங்கே ஸம்பாநங்களிச் சேனித்துக் கொண்டு திருமாளிருந்

சோலைக்கெழுந்தருளிப் பாசரப்படியே நிறைவேற்றிவைத்து அழகருடைய பேரருளைப் பெற்று மகிழ்ந்து, அங்கு நின்றும் ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே ஆண்டாளையும் மங்களாசாஸனஞ் செய்துவருவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அங்கேறவெழுந்தருளி ஸன்னிதிக்குள் செல்லுகையில் ஆண்டாள் ஆனந்தம் பூரித்து அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து எதிர்கொண்டு வந்து "எம் அண்ணரோ நீர்" என்று சோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்து ஆரத்தமுனியருளினாள். தான் மாநோரதித்து வாசிகமாகச் சொல்லி வைத்ததை ஸ்வாமி ஸாக்ஷாத்தாக நிறைவேற்றிவைத்தபடியினால், தங்கை மனோரதித்ததைத் தமையனார் நிறைவேற்றிவைக்கிற கணக்கிலே யானதாகக்கொண்டு ஆண்டாள் இங்ஙனம் கூறியது மிகவும் பொருத்தமானது. அன்று முதலாக எம்பெருமானார்க்கு அண்ணனென்கிற ப்ரஸித்தியும் ஆண்டாளுக்கு * பெரும்பூதூர் மாமுலிக்குப் பின்னானென்கிற ப்ரஸித்தியுமுண்டாயிற்று.

49. ஸ்ரீமந்திகமாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச்செய்த யதிராஜ ஸப்ததியில் முதல் ஒன்பது ச்லோகங்கள் குருபரம்பராநுபவத்தில் சென்றன. 1. பெரிய பெருமாள், 2. பெரிய பிராட்டியார், 3. ஸேனே முதலியார், 4. நம்மாழ்வார், 5. ஸ்ரீமந்தாதமுனிகள், 6. உய்யக்கொண்டார், 7. மணக்கால்நம்பி, 8. ஆளவந்தார், 9. பெரியநம்பி, —ஆக இப்படி குருபரம்பராநுபவம் செய்து தலைக்கட்டிய பின் * ப்ரணாமம் லக்ஷ்மணமுனி; என்கிற ச்லோகம் முதலாக எம்பெருமானுடைய குணநுபவத்திலே இறங்கியுள்ளார். மேற்குறித்த ஆரம்ப ச்லோகத்தில் லக்ஷ்மண முனி: என்று ஸ்வாமியின் திருநாமத்தை வ்யபதேசித்தபடியினால் ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமா நுஜர் என்னுந் திருநாமம், தசரதாத்மஜனான ஸ்ரீராமனுடைய தம்பியாகிய இளைய பெருமானைக் குறிக்கொண்டதாமென்று விளக்கப்பட்டதாயற்று. ராமாநுஜ என்னகிற திருநாமம், செம் பொற் கழலடிச் செல்வா பலதேவா! எனப்பட்ட நம்பிமுத்தபிரா என்னும் பலராம னுடைய தம்பியான கண்ணனையும் சொல்லக்கடவ் அதன்பது முகுந்த மாலையில் * ஹேராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரயகுரோ ஹேபுண்டரீகாஷ * என்கிற ஸுபரஸித்தமான ச்லோகத்தினால் அனை வரு மறிந்ததேயாம். ஆகவே ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜ ரென்னுந் திருநாமம் கண்ண பிரானைக் குறிக்கொண்டதாகவும், கொள்வதற்கு இடமிருப்பதால், கண்ணபிரானுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்குமுள்ள ஒற்றுமையைக் கீழே நாம் பதினாறு வகையாக விவரித்து நிரூபித்திருக்கின்றோம். அது சரித்திரப் போக்கில் ஸ்வாபதேசமற்ற முறையில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸாம்யம். வேதாந்த தேசிகள் யதிராஜ ஸப்ததியில் சப்த ச்லேஷ வகையினால் நிரூபித்தருளின ஸாம்யம் காண்டு விவரிக்கப்படுகிறது. (அந்த ச்லோகம் வருமாறு:—)

50. "சமிதோதய சங்கராதி கர்வ : ஸ்வபலாத் உத்தத்தயாதவப்ரகாச :

அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய :

இந்த ச்லோகத்தில் முன்று வகைகளினால் கண்ணபிரானுக்கும் எம்பெருமானார்க்கும் ஸாம்யம், வடமொழி உல்துநாசு கு மிகவும் பஸ்ச்சைடிய ச்லேஷாவங்கார மர்யாதையினால் (சிலேடை யணியில்) அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. பல பொருள்டடச் சொல்லுவது ச்லேஷம் (சிலேடை) எனப்படும். அது அபங்க ச்லேஷமென்றும் ஸபங்க ச்லேஷமென்றும் இருவகைப்படும். பதங்களை யொடித்துப் பொருள்கொள்ள வேண்டாமல் நாநார்த்த பதங்களையிட்டுப் பல பொருள்களைப் பெறுவிப்பதானது அபங்க ச்லேஷ மெனப்படும். அப்படியல்லாமல், பதங்களை யொடித்துப் பல பொருள்கொள்ளுமாறு ப்ரயோகம் செய்வதானது ஸபங்க ச்லேஷ எனப்படும். இப்போது நாமெடுத்துக்கொண்ட * சமிதோதய * என்னும் யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோக ரத்னத்தில் முதலிரண்டு பாதங்களில் அபங்க ச்லேஷம். முன்றாவது பாதத்தில் மாத்திரம் ஸபங்க ச்லேஷம்.

இனி, ச்லோகத்தின் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது:

51. (1. சமிதோதய சங்கராதி கர்வ :) இது கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் பொது வான விசேஷணம்] 'சங்கரன் முதலானருடைய செருக்கை யடக்கினவர்'. என்பது இதன் பொருள். கண்ணபிரான் பரமஹம்சப் பொருள் கொள்ளும்போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிரா னென்று அர்த்தம். ஆதிபதத்தினால் அப்பிராணச்சேர்ந்த கார்த்திகையான் கரிமுகத்தான் முத லானாரை (ஸுப்ரஹ்மண்ய விநாயகாதிகளைக்) கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணஸூர யுத்தத் தில் சங்கரன் முதலானருடைய செருக்கையடக்கினது இதிஹாஸ புராண ப்ரஸித்தம். உடை யவர் * சங்கர பாற்கர யாதவபாட்ட ப்ரபாகரர் தங்கள் மதஞ் சாய்வுற * என்றும் *கா சங்கா சங்கரா தே: * என்றும் சொல்லுகிறபடியே. சங்கரருரு ப்ரபுருதிகளான புறமதத்தவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரித்ர ப்ரஸித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ணனுக் கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யத்தை நிகுபித்தாயிற்று. கண்ணபிரான் சங்கராதித்களின் செருக்கை யடக்கின வரலாறு இங்குச் சுருங்க எழுதப்படுகின்றது. பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததி யிற் பிறந்த பாணஸூர னென்பான் ஒருகால் நடராஜனான சிவபெருமானுடைய நடனத்திற்குள் பொருத்தமாகத் தாளம் போட்டனன்; அதனால் மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்ட சிவபெருமான் அந்த ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் அந்த பாணஸூரனுக்கு ஆயிரங் கைகளை வரப்ரஸாதமரிகத் தந்து, தானும் தன் பரிவாரங்களும் அவனது பட்டணத்தைக் காவல் செய்துகொண்டிருக்கும்படியான அநுக்ரஹமும் செய்தருளினன். அந்தப் பாணஸூரனுக்கு உஷையென்று ஒரு மகன் இருந்தான் அவன் ஒரு நாள் ஒரு பரமஸுந்தரான புருஷனோடு தான் கூடியிருந்ததாகக் கனாக் கண்டு, தப் உயிர்த் தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்தான். அவள் உலகிலுள்ள பல ஸுந்தர புருஷர்களின் வடிவங்களைச் சித்திரத்தில் எழுதிக் காட்ட, க்ருஷ்ணனுடைய பெளத்ர னும் ப்ரத்யும்நனது புத்ரனுமாயி அநிருத்தனே தன்னோடு கூடியிருந்தனனாக உஷை சுட்டிக் காட்டி, அவனைப் பெறுவதற்கு உபாயஞ் செய்மவேண்டு மென்று அத்தோழியை வேண்டினாள். அவள் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை யறுபவித்து வந்தாள். இச்செய்தியைக் காவலாளரான லதிந்த அந்தப் பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மாயையினால் பொருது நாகாஸ்த்ரத்தினால் சுட்டிப் போட்டிருந்தான். த்வாரகையிலே அநிருத் தனைக் காணாமல் யாதவர்க ளெல்லாரும் கலங்கி யிருந்தபோது; நாரதமனிவனால் செய்தியுணரப் பெற்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பகவான், கருடாருடனாய்ப் பலராமன் முதலானோரோடுகூட பாணபுரமாயி சோணிதபுரத்திற் கெழுந்தருளும்போதே, அங்கு அருகில் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த சிவ பிரானது ப்ரமத கணங்கள் எதிர்த்துவர. அவர்களையெல்லா மழித்து, பின்பு சிவபெருமானு லேவப்பட்டதொரு ஜ்வரதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளு மூள்ளதாய் வந்து பாண னைக் காப்பாற்றும் பொருட்டுப் போர் புரிய, அதனையும் துரத்தி. பாணஸூரனது கோட்டை யைச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்திருந்த சிவபிரானது அநுசரர்களான அக்நிதேவர்கள் ஜவரையும் நாசஞ்செய்து, பாணஸூரனோடு போர் செய்யத் தொடங்குகையில், அவனுக்குப் பக்கபலமாக சிவபெருமானும் ஸுப்ரஹ்மண்யன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போராட, கண்ணன் தான் ஜகும்பனாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்துச் சிவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் கொட் டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்து போம்படி செய்து, ஸுப்ரஹ்மண்யனையும் கணபதியை யும் ஹங்காரங்களால் ஓறுத்து ஓட்டி, பின்னர் சக்ராயுதத்தை யெடுத்து ப்ரயோகித்து அப் பாணனது ஆயிரந் தோள்சீளையும் தாரை தாரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயிரையும் சிதைப்பதாக விருக்கையில் பரமசிவன் அருகில் வந்து வணங்கிப் பலவாறு ப்ரார்த்தித்ததனால் சிவபெருமான் செய்தார்க்குப் பலன் கைமேல் கஷ்டதாய இருக்கட்டுமென்றெண்ணிய கண்ண

பிரான் தான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் அவனை விட்டருளினான் என்பதாம், எம்பெருமானார் சங்கராதி கர்வசமனம் பண்ணினது. ஸ்ரீ பாஷ்யாதி க்ரந்த ரசநையினாலும், அத்வைதி ப்ரப்ருதி களை வாதப்போரில் வென்று ஆட்படுத்திக்கொண்டதனாலும் என்றுணர்க. இவ்விஷயம் மேலே மூன்றாவது பாதத்தின் விவரணத்தினாலும் விளங்கும்.

52. (2. ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச:) கண்ண பிரான்பரமான அர்த்தத்தில், யாதவர்களின் ப்ரகாசம் யயாதி சாபத்தினால் மங்கிக் கிடக்கையில், “கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்தமப்யுத்தரிஷ்யதி” என்கிறபடியே அந்த ப்ரகாசத்தைத் தனது வலிமையினால் புறகுத்தாரம் செய்தவன் என்று கொள்ளக்கூடவது. யதுகுலத்திலே பிறந்து யாதவர்களை விளக்கமுறச் செய்தருளினவன் கண்ணபிரான் என்க. உடையவர்பரமான அர்த்தத்தில், யாதவப்ரகாச’ என்று முழுச் சொல்லாகக்கொண்டு, அப்பெயர்பூண்ட மாயாவாதி குருவைத் தம்முடைய க்ருபாபலத்தினால் உத்தரிப்பித்தவர் என்று கொள்க, முதலில் தமக்கு உபாத்யாய ராயிருந்த யாதவப்ரகாசரையும் தமக்கு அடிமைப்படுத்திக்கொள்ளும்படியான ப்ரபாவ முடையவர் எம்பெருமானார் என்க. இவ்வரலாறு உடையவ: சரிதையில் விரிவாகக் காணத்தக்கது.

53. (3. அவரோபிதவாத் ச்ருதே: அபார்த்தாந்) ‘அபார்த்தாந் ச்ருதே: அவரோபிதவாத்’ என்று அந்வயம். இதில் ஸபங்க ச்லோகம் உள்ளது. அபார்த்தாந் என்னும் பதம், (அபார்த்தாந்) என்றும் (அப அர்த்தாந்) என்றும் பிரியும் பார்த்ததெனன்று அர்ஜுநனைச் சொல்லி, பார்த்த எல்லாத் (அர்ஜுந விரோதிகளான) துர்போதநாதிகளை அபரார்த்தர்க ளென்று சொல்லுவதாகக் கண்ணன்பரமான அர்த்தத்தில் கொள்ளவேண்டும். ச்ருதியென்று கீர்த்திக்கும் பெயர்: வேதத்திற்கும் பெயர். கண்ணபிரான் அபார்த்தர்களான துர்போதநாதி களைக் கீர்த்தியிலிருந்து கீழேயிறக்கிவிட்டான்: பாண்டவ பக்ஷபாதியாயிருந்து * மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்கூலைய நூற்றுவரும் பட்டழியச் செய்து அவர்களைக் கீர்த்தி யிழந்தவர்களாகச் செய்தானென்றபடி, ஸ்வாமி ராமா நுஜரோ வென்னில்: (ச்ருதே: அபார்த்தாந் அவரோபிதவாத்) இதர மதஸ்தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை ஸம் பீதார்த்த ப்ரதர்சனத்தினால் நிரஸித்தருளினவர் ஐனதுபற்றியே * சமிதோதய சங்கராதி கர்வ சாக முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்டாரென்று உணர்க.

54. இனி, ச்ருதியின் அபார்த்தங்களை எம்பெருமானார் நிரஸித்தருளிய விதம் விவரிக்கப் படுகிறது. “அவரோபிதவாத் ச்ருதேரபார்த்தாந்” என்கிற மூன்றாவது பாதத்தினால் ஸ்ரீ ராமா நுஜர் வேதத்திற்குப் பிறர் கூறின அபார்த்தங்களைத் தள்ளி உண்மைப் பொருள்களை யுரைத் தருளினதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ‘எந்த ச்ருதி வாக்கியத்திற்கு எவ்விதமாகப் பிறர் ஏலாத பொருளைக் கூறின? அங்கு எம்பெருமானார் எவ்விதமான அர்த்தங் கூறிப்பருளினர் என்பதைத் தெரிவிக்க, காண்டு ஒரு விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டு விவரிக்கின்றோம்:—

உபநிஷத்துக்களில் சில வாக்கியங்களில் ஒரு தத்வமே உள்ளதாகவும் பல தத்வங்கள் இல்லை யென்பதாகவும் பேசப்பட்டுள்ளது *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந்* என்பது ஒரு ச்ருதி வாக்கியம் ‘ந இஹ நாநா அஸ்தி கிஞ்சந்’ என்று பதம் பிரியும். இஹ நாநா கிஞ்சந் நாஸ்தி இவ்வுலகில் இல்லவென்று சொல்லக்கூடியது எதுவு மில்லை என்பது இந்த ச்ருதி வாக்கியத்தின் பொருள். “ஏகமேவ அத்விதீயம்” என்கிற மற்றொரு ச்ருதி வாக்கியமும் மேற்கூறிய பொருளை (அதாவது: பல தத்வங்க ளிடையா: ஓரே தத்வந்தா னுள்ளது என்னும் பொருளை)த் திடப்படுத்தி யுள்ளது. இப்படி பல வாக்கியங்கள் உபநிஷத்துக்களில் உன்னவென்று வைத்துக்கொள்வோம்,

55. அந்த உபநிஷத்துக்களிலேயே மற்றுஞ் சில விடங்களில் பல தத்வங்கள் உள்ளன வென்று காட்டுகின்ற வாக்கியங்களையும் காணுகின்றோம்; அப்படிப்பட்ட வாக்கியங்களில் சிலவற்றை எடுத்துக் காட்டுவோம்:- (1) *க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மா நௌ ஈசதே தேவ ஏக:*. இது ஒரு ச்ருதி வாக்கியம். இதனால், அசேதனப் பொருளும் சேதனப் பொருளும் இவ்விரண்டுக்கும் இறைவனான ஒரு பாவானும் ஆக முன்று தத்துவங்களுள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது. (2) * ஜ்ஞாஜ்ஞேள த்வாலஜா வீச நீசௌ *-இதுவும் ஒரு ச்ருதி வாக்கியம்; இதனாலும் ஒரே தத்வ மல்ல, வெவ்வேறுபட்ட தத்துவங்களுண்டு என்பது காட்டப்படுகிறது. (3)

*த்வா ஸுபரீண ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாதம் வ்ருக்ஷம் பரீஷஸ்வஜாதே, தயோரந்யா பிப்பலம் ஸ்வாது அகதி அநந்நந்நந்நோ அபிசாகதி எனகிற இதுவும் அப்படிப்பட்ட மற்றொரு ச்ருதிவாக்கியம். இரண்டு பகுதிகள் ஒன்றோடொன்று இணங்கிக்கொண்டு ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் (அசேதனமான சரீரத்தில்) அணைந்துவிடச் சிந்தனை வென்றும், அவ்விரண்டு பறவைகளுள் ஒரு பறவையானது (ஜீவாத்மா) புன்ய பாபரூப கர்ம பலன்களை இனிதாக உண்டு களிக்கின்ற தென்றும், மற்றொரு பறவையானது (பரமாத்மா) ஒன்றும் உண்ணாமல் மிக விளங்குகின்ற தென்றும் இந்த ச்ருதி வாக்கியத்தினால் கூறப்படுகின்றது. இதனால் சேதன-அசேதன ஈசுவரர்களாகிற முன்று தத்வங்க ளுள்ளனவென்பது தெளிவாக விளங்கிற்று. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்கியங்களும் உபநிஷத்துக்களில் பலவுள்ளன வென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

56. பல தத்துவங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தா னுள்ளதென்று கூறுவதாக முதலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்கியங்களானவை அபேத ச்ருதி என வழங்கப்பெறும்; அத்வைத ச்ருதி யென்பதும் மறு பெயர். பிறகு, பல தத்வங்க ளுள்ளன வென்று கூறுவதாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்கியங்களானவை பேத ச்ருதி அல்லது த்வைத ச்ருதியென்று வழங்கப்பெறும்; இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுகின்ற வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன. 'பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒன்றேதான்' என்று ஒரிடத்திற் சொல்லுவதும், பல தத்வங்களுண்டு என்று பிறிதோ ரிடத்தில் விவரித்துக் காட்டிக் கூறுவதும் பரஸ்பரம் முரண்பட்டதே யன்றோ? ஒன்றுதான் தத்வம் என்று சொல்லிவிட்டால், பல தத்வங்களுள்ளனவாகச் சொல்வது கூடாது; பல தத்வங்கள் உண்டு என்றால் ஒன்றே தத்வ மென்பது பொருந்தாது; ஆகவே முரண்பாடு முதலிக்கப்பட்ட தாயிற்று. இது பொருந்துமா?

57. "வேதநூல் ஒதுகின்றதுண்மையல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே" என்ற திருமழிசையாழ்வார் திருவாக்கின்படி யதார்த்தமே யுரைக்கவல்ல உபநிஷத்துக்கள் பரஸ்பர விருத்தமாகவோ அஸங்கதமாகவோ சொல்லமாட்டா வாதலால், மேலே யெடுத்துக் காட்டின ச்ருதி வாக்கியங்களை முரண்பாடு சிறிது மின்றியே ஸங்கதமாகப் பொருத்த விடுகிற வழி என்ன? என்பது ஆராயப்படவேண்டும். ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், ஒரு தத்துவமே யுள்ளதென்று ஒதுகிற அத்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே எடுத்துக்காட்டிய அபேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக் கொண்டு ஒன்றேதான் தத்வமென்று நிர்வஹித்தார்கள். பல தத்வங்க ளுண்டு என்றோதுகின்ற த்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே எடுத்துக் காட்டிய பேத ச்ருதிகளை ஒருவாறு ஒப்பசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலாமென்றும், அவர்கள் கருதினார்கள். சேதனப் பொருள்களும் அசேதனப் பொருள்களும் முள்ளனவாகத் தோன்றுவது மாயையின் தோற்றமே யாதலால், அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை நோக்காகக் கொண்டு பேத ச்ருதிகள் அவதரித்ததாக நிர்வஹித்துவிட்டால் மென்பது இவ்வுத்தவதிகளின் சூத்திரம். ஆகவே த்வைத ச்ருதிகளைத் தள்ளி அத்வைத ச்ருதிகளையே முக்யமாகக் கொண்ட

படியால். இவர்கள் அத்வைதிகளென்று வழங்கப்படுகிறார்கள். பேதம் மாயை தோற்றம் என்கிறார்களாதலால் அவர்கள் மாயாவாதிகளென்றும் வழங்கப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீமத் ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வமிகள் த்வைத ச்ருதிகளான பேத ச்ருதிகளை முக்கியமாகக்கொண்டு அத்வைத மச்சுதிகளை ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலாமென்று ச்ருதுகிறார்களாதலால், அவர்கள் மத்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள்) த்வைதிகள் என வழங்கப்படுகிறார்கள்.

58 ஆக மேற்கூறிய (அத்வைதம் த்வைதம் என்கிற) இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் ஒரு வகையான உபநிஷத் வாக்கியங்களே ஒதுக்கப்பட்டு ஒருவகையான உபநிஷத் வாக்கியங்களே முக்கியமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பது தேறுகின்றது சித்து அசித்து ஈச்வரன் என மூன்று தத்வங்கள் ஸத்யமாக உள்ளன இவன்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று. ஒரே தத்வந்தான்னுள்ளது என்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீமத்வாசார்ய ஸ்வாமிகட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று

59 அத்வைதிகள் சில ச்ருதி வாச்யங்களைத் தள்ளவும். த்வைதிகள் சில ச்ருதி வாச்யங்களைத்தள்ளவும் நேர்ந்திருக்கின்ற தென்பதை இதுவரையில் விவரித்தோமானோம். இனி, ஒரு ச்ருதி வாச்யத்தையும் தள்ளாமல் உபநிஷத் வாச்யங்களை எல்லாவற்றையுமே ஸமரஸப்படுத்தி ஒன்றையுமொதுக்காமல் மிகவும் பொருத்தமாகவே நிர்வஹித்தருளினவர்கள் நம் பூருவாசாரியர்கள். அவர்களில் தலைவர் பகவத் ராமாநுஜர் ஒரே தத்வந்தான்னுள்ளது என்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாச்யங்களையும், பல தத்வங்களுண்டு என்று தெரிவிக்கின்ற ச்ருதி வாச்யங்களையும் எப்படி பொருத்தவிட முடியுமென்னில்: நம்பேராசாரியர் எப்படிப் பொருத்த விட்டிருக்கிறாரோ என்பது இனி உபபாதிக்கப்படுகிறது. உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவைப் பல வென்றும் ஒன்றே என்றும் சொல்வதற்குப் பொருத்தமுண்டு. உதாஹரணமாக ஒரு கடிகாரத்தை யெடுத்துக் கொள்வோம் அஃது ஒன்று பலவா? என்று கேட்டால், கையில் ஒரு கடிகாரமே உள்ளதாகையால் ஒன்றே என்று சொல்வோம். ஆனால் அதை நாம் ஊன்றிப் பார்க்குங்கால், அதில் பலபல வஸ்துக்கள் அவயவங்களாக (உறுப்புகளாக)ச் சேர்ந்திருப்பது புலப்படாமற்போகாது பல அவயவங்களோடு கூடிய அவயவியான வஸ்து ஒன்றே என்று ஏற்படுமேயல்லாது ஒரு வஸ்துவுக்குமேல் வேறொரு வஸ்துவே இதில் கிடையாதென்று சொல்வதாக ஒருகாலும் ஏற்படாது. இப்படி கடிகாரமென்கின் ஒரு வஸ்துவேயல்ல: உலகம் காணும் எந்த வஸ்துவை யெடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும் இப்படி ஒரு விசத்தில் ஐக்யமும் மந்தரூபிதத்தில் அநேகத்வமும் தோன்றியே திரும்படுக்கை தலையணை. வண்டி, வீடு முகனிய ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஸ்தூல க்ருஷ்டியில் ஒரு வஸ்துவாகவும் உறுப்புக்களை உற்றுக் காணுமிடத்துப் பல வஸ்துக்களாகவும் கொள்ளப்படுவது அநுபவனிக்ந்த நம்மையே யெடுத்துக்கொள்வோம். 'ராமாநுஜனென்பவன் ஒருவன்' என்று சொல்லுகிறோம் 'செவி வாய்கண் மூக்கு மதலான பல உறுப்புக்களோடு கூடிய ஆத்மாவாகிய அந்த வயக்க' 'ஒருவன்' என்று சொன்னதாகத் தேறமாட்டாதன்றோ? இன்னமு மொன்று பாருங்கள் கராமாநுஜன் சிவப்பாயிருக்கிறான்' என்றும், 'ராமாநுஜன் மேதாவியாயிருக்கிறான்' என்றும் வழங்கி வருகிறோம் இவ்விரண்டு வார்த்தைகளிலும் 'ராமாநுஜன்' என்கிற சொல் உள்ளது. சிவப்பாயிருக்கிற நென்னும்போது ராமாநுஜனென்கிற சொல்லானது சரீரத்தை நோக்கியது மேதாவியாயிருக்கிற நென்னும்போது அந்தச் சொல் ஆத்மாவைநோக்கியது ஏன்? சிவப்புநிறம் சரீரத்திற்கு ஏற்குமேயல்லாது, ஆத்மாவிற்கு ஏனாது. மேதாவிதவம் (அதாவது அறிவுடைமை)

ஆத்மாவுக்கு ஏற்றமேயல்லது, சரீரத்திற்கு ஏலாது. ஆகவே ஒரே பதம் சில ஸமயங்களில் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாயும் சில ஸமயங்களில் உறுப்பைக் குறிப்பதாயும் தேறுகின்ற தென்பது தெற்றென விளங்கிற்று.

60. இனி, நாம் முன்னே காட்டிய பேத ச்ருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையும் மெருத்துக் கொள்வோம். சித்து அசித்து ஈசுவரனென மூன்று தத்வங்க ளுள்ளனவாகச் சொல்லுகிற ச்ருதி வாക്யங்கள் (பேத ச்ருதிகளானவை). உண்மையாக அப்படிப்பட்ட மூன்று பொருள்களிருப்பன வாகச் சொல்லுகின்றன வாதலால் பொருந்தும். ஒன்றேயுள்ளது என்று சொல்லுகிற ச்ருதி வாക്யங்கள் (அபேத ச்ருதிகளானவை). சேதந அசேதநப் பொருள்களை சரீரமாகக் கொண் பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற உண்மையைக் காட்டுகின்றனவாதலால் இவையும் பொருந்தும் இப்படி ஸமந்வயப்படுத்திக் காட்டுவதற்குத் துணை புரியும் ச்ருதி வாക്யங்கள், 'யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம் ... யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்' இத்யாதியாக உள்ளவைகளாம். சரீர சரீரிபாவத்தை விளக்கவல்ல வாക്யங்களாகும். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்த விடுகிற வாക്யங் ளாதலால் கடக ச்ருதி யென்று வழங்கப்பெறுமீவை. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாക്யங்களில் த்வைதிகளும் அந்வைதிகளும் கண் செலுத்தாமையினாலேயே, அவர்கள் ஸகல ச்ருதி வாക്யங் களையும் ஸமரஸப்படுத்த அவகாச மில்லை யாயிற்று.

61. நம்முடைய ஸம்பந்தாயத்திற்கு இந்த யுகாதியில் ப்ரதம ப்ரவர்த்தகரான நம்மாழ்வார் தமது திருவாய்மொழியில் 'உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும்பரந்துளன்' என்கிற அரு மருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்தியினால் சரீராத்மபாவத்தை நிதியாகக் காட்டி யருளிப்படியால் ஸ்ரீமத் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்ய சிகாமணிகள் அந்தத் திவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியையே பின்பற்றி ஸகல ச்ருதி வாക്யங்களையும் ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்க வல்லவர்களா யினர். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களில் தலைவரான ஸ்வாமி ராமாநுஜரைப் பற்றி: அவரோபி தவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந்' என்று கூறியது மிகப் பொருத்தமானதென்று உணரத்தக்கது. ஆக இவ்வளவும் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கையை விளக்கமாக விவரித்தோமானோம். இவ்வர்த்தங் களையெல்லாம் ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் நெஞ்சிற் பதியவைத்துக்கொள்ள ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் தாமே ஸங்கல்பஸூர் யோதயத்தில் அருளிச்செய்த ச்லோகரத்த மொன்றுமுண்டு: அதைக்கண்டபாடம் செய்வது நலமென்று கருதிக் கீழே குறிப்பிடுகின்றோம். "மிதோ பேதம் தத்வேஷ் வபிலபதி பேதச்ருதிரதோ விசிஷ்டைக்யாத் ஐக்யச்ருதி ரபி ச ஸார்த்தா பகவதி, இமாவர்த்தௌ கோப்தும் நிலிலஜகதந்தர் யமயிதா நிர்சே லக்ஷம்ச: ச்ருதிபிரபராபி:ப்ரணிததே என்பதாமது.

62. பகவத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்திற்கு சரீராத்மபாவமே உயிரானதென்றும், அதைத் திடமாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பெறின்் எந்த மதாந்தரஸ்தர்களுக்கும் எளிதில் வென்று விடலாமென்றும் ஸ்ரீ தேசிகன் தாமே ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஒரு ச்லோகரத்த மருளி திருள்ளியுஅ: ஃர்தும்வுண்ட பாடஞ்செய்துகொள்ளத் தக்க தென்று கீழே குறிப்பிடலாகிறது.

“யத்யேதம் யதிஸார்வபௌமகதிகதம் வித்யாத் அந்நியாதம:-

ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரமந்திமயுகே கக்சித் ஷிபச்சித்தம:

தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபைதி விலயம் தத்தந்மதஸ்தாபநா

ஹேவாகப்ரதமாந ஹைதுககதாகல்லோல கோலாஹல:-”

என்பதாம்.

இந்த ச்லோகத்தின் சுருத்தாவது - அசுவிஞன் நீங்குவதற்கு ஸுப்ரபாத எலம் போன்றதும் எம்பெருமானாராலே விரிவாக நிகழ்ச்சிப்பட்டதுமான சரீராத்மபாவமாகிற இந்த ப்ரதிதந்த்ரத்தை இந்த யுகத்தில் யாவனொருவன் தன்கு தெரிந்துகொள்ளப்பெறுகிறானோ அப்படிப்பட்ட ஒரு வித்வானுடைய முன்னிலையில் மதாந்தரஸ்தர்கள் எத்தனைபேர் திரண்டு எவ்வளவு அட்டஹாஸங்கள் செய்தாலும் அவை ஒரு நொடிப்பொழுதில் தொலைந்திடுமென்பதாம். மற்றுமுள்ள ஸிந்தாந்திகள் ஒருவருமிசையாதே தன்னுடைய ஸித்தாந்தத்திற்கே அஸாதாரணமான அர்த்தம். ப்ரதிதந்த்ரமெனப்படும். எம்பெருமானார் தர்சனத்திற்கே அஸாதாரணமுமாய் ப்ரதாநமுமான அர்த்தம்—சேதநாசேதநங்களுக்கு மீச்வரனுக்குமுண்டான சரீராத்மத்வம். இதுதன்னை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ளப் பெற்ற பாக்யசாலிகளுக்கு எந்த வேதாந்தவாக்யமும் எளிதாகப் பொருந்திவிடும். அஸங்கதார்த்தமென்றோ ஓளபசாரிகார்த்தமென்றோ துக்கவேண்டியதான வேதாந்தவாக்கியம் எதுவுமேயிராது. இவ்வொரு விஷயத்தைக்கொண்டேந்த ப்ரதிபக்ஷிகளையும் வென்றுவிடலாமென்றதாயிற்று. ... -- -- --

இவ்விஷயத்தை நாம் ஸம்ஸ்கிருதம், ஹிந்தி, தெலுங்கு, தமிழ் ஆகிய நான்கு பாஷைகளிலும் எழுதி அச்சிட்டிருக்கிறோம். எம்பெருமானார் தரிசனத்தைப் பற்றி ஆங்காங்கு உபந்யஸிக்க விரும்புமவர்கள் தாம் தாம் கேருதலியனடந்து வருவதாசத் தெரிவித்து வருகிறார்கள். விசிஷ்டாத்வைத சந்த்ரிகா என்கிற வடமொழி நூல் அதிக விஸ்தரமும் அதிக ஸம்சுஷ்பமும் மின்றிக்கே மத்யஸ்தமாயிருக்கும். அது தேவநாகரலிபியில் அச்சிடப்பட்டுள்ளது. விசை இரண்டே ரூபாய். பிங்களவத்ஸர மங்கள வெளியீடுகள் இன்னமும் வெளிவரும்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஸ்ரீ காஞ்சி ப்ரதிவாதிபாயங்கரம் மஹாவித்வான்

அண்ணங்கராசார்யர்

எழுதிய

எம்பெருமானார் பெருமையநுபவம் முற்றுப்பெற்றது.

பேராளான் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜியர் திருவடிகளே சரணம்

எம்பெருமானார்க்கும் திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்குமுள்ள தொடர்பு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம் மஹா வித்வான் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

❖ த்ரமிடோய நிஷத்ப்ரயாவம் ❖

எம்பெருமானார் விஷயமாகப் புருவர்கள் வெளியிட்ட பெருமைகளை திவ்யப்பிரபந்தங்களில் பரக்க அனுபவித்தோம். அடுத்து எம்பெருமானாருடைய பெருமைகளில் ஈடுபட்டிருந்த ஸமகாலத்தவர்களான சிஷ்யப்ர சிஷ்யர்கள் செய்யுட்களினாலும் & லோகங்களினாலும் வெளியிட்ட வைபவங்கள் விவரிக்கப்படுகின்றன. பின்னர் திவ்யப்பிரபந்தங்களை எம்பெருமானார் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளில் ஒருங்கவிட்டதையும் முதலிடோம். திவ்யப்ரபந்தங்களில் எம்பெருமானார்க்குள்ள ஈடுபாட்டை விளக்குவதே இச்சிறு நூலுக்கு உயிரானது.

ஆழ்வார்களருளிச்செய்த ஸகல திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்கும் தனியன்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் காலந்தொடங்கி பட்டர் காலம் வரையில் அவதரித்தவை, நெடுநாளாக எங்கும் ஏக ரூபமாக அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. சிலபிரபந்தங்களுக்கு ஒன்றிரண்டு தனியன்களும், சில பிரபந்தங்களுக்கு, பல தனியன்களும் அமைந்திருக்கின்றன. நம்மாழ்வாரருளிய திருவாய்மொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்கருதத் தனியன் ஒன்றும், தமிழ்த் தனியன்கள் ஐந்துமாக ஆறு தனியன்கள் உலகமெங்கும் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. *மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்கங்கூறவவதரித்த திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்த பெரிய திருமொழியாயிரத்திற்கு ஸம்ஸ்கருதத் தனியன் ஒன்றும் தமிழ்த் தனியன்கள் மூன்றுமாக நான்கு தனியன்கள் அநுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்றன. பெரும்பாலும் தனியன்களில் அந்தந்த திவ்யப்பிரபந்தங்களின் பெருமை, அவற்றையருளிச் செய்தவர்களின் பெருமை, அவர்களவதரித்த தலத்தின் பெருமை முதலியன சொல்லப்படுகின்றன. திருவாய்மொழித் தனியன்களில் ஒன்றும், பெரிய திருமொழித் தனியன்களில் ஒன்றும் வெகு விலக்ஷணமாக அவதரித்திருக்கின்றன. எங்ஙனெயென்னில், திருவாய்மொழித் தனியன்களில்

“ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி பிராமானுச முனிதன்
வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் எணங்குகின்றேன்—ஆய்ந்தபெருஞ்
சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வேதந்தரிக்கும்

பேராத வுள்ளம் பெற. ” [அனந்தாழ்வான் பணித்தது]

என்கிற தனியானது எம்பெருமானார் திருவடிகளிலே பண்ணுகிறவொரு பிரார்த்தனையாக அமைந்திருக்கின்றது. இந்த வெண்பாவின் பொருளாவது, மிகச்சிறந்த கல்யாணகுலாசானியான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி யாயிரத்தை நன்கு தரித்துக்கொள்ள வல்ல நெஞ்சதன்னைப் பெறுவதற்காக, பெரும்புகழ்படைத்த எம்பெருமானாருடைய திருவடித்தாமரைகளை வணங்குகின்றேனென்பதாம். ஸ்வாமிந்! எம்பெருமானாரே! திருவாய்மொழி யாயிரத்தையும் மறவாமல் தரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியத்தை வரப்ரஸாதமாகத் தந்தருளவேணுமென்று அவர்தம்மையே நோக்கிப் பிரார்த்தித்தபடி. பெரிய திருமொழித் தனியன்களுள்,

“எங்கள் கதியே பிராமானுச முனியே!
சங்கை கேடுத்தாண்ட தவராசா!—பொங்குபுகழ்
மங்கையர்கோனீந்த மறையாயிரமனைத்தும்
தங்குமனம் நீ யெனக்குத் தா.”

[எம்பார் பணித்தது]

என்கிற இந்தத் தனியனும் அதேரீதியாக அமைந்திருக்கின்றது. இது எம்பெருமானாரை முன்னிலைப்படுத்தியே கூறியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வாரருவிச்செய்த பெரியதிருமொழி யாயிரத்தையும் தரிக்கவல்ல மனத்தைத் தந்தருள வேனுமென்று எம்பெருமானாரை நோக்கிப் பிரார்த்தித்திருக்கிறது இதில்.

ஆக இவ்விரண்டு தனியன்களையும் விசேஷித்து மனத்தில் மனனம் செய்யுங்கால் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவொரு பரமானந்தம் விளைவதோடு எம்பெருமானாருடைய ஒப்பற்ற வொரு பெருமையும் அறியலாகிறது. பிரபந்தங்களைத் தரிக்கும்படியான நெஞ்சைத் தந்தருள வேனுமென்கிற பிரார்த்தனையை அந்தந்த ஆழ்வார்களை நோக்கியே செய்திருக்கலாம்; அவர்களுக்கு அந்தரங்கர்களான மதுரகவிகள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் போல்வாரை நோக்கியாவது செய்திருக்கலாம்; பரமோதாரான எம்பெருமானை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். ஸகலவித ஸம்பத்துக்களையும் அளிக்கவல்ல பெரியபிராட்டியாரை நோக்கிச் செய்திருக்கலாம். [இராமானுச நூற்றந்தாதியின் ஈற்றுப் பாசுரத்தோடு மிகப்பொருந்துமிது] இப்படிப்பட்ட வழிகளை விட்டு எம்பெருமானாரை நோக்கி இந்தப் பிரார்த்தனை செய்திருப்பது ஏதனென்று விமர்சிக்க வேண்டியது ஆவச்யகமன்றோ? புதிதாக நாம் என்ன விமர்சிக்கப் போகிறோம்? அக்காலத்தில் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானாரிட்ட வழக்காயிருந்தன வென்று இதனால் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அறியக்கிடக்கின்றது. வெகு சிரமப்பட்டு அதிகரித்துப் பலகால் உருச்சொல்லித் தரிக்க வேண்டிய இந்த மஹத்தான ப்ரஹ்மவித்யையை ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரொருவரே *கலியுங்கெடுங் கண்டு கொண்மினென்று ஆசாஸித்த ஆழ்வாருடைய பரமக்ருபையினாலும். *ஆமுதல்வனிவெனென்று அநுக்ரஹித்த ஆளவந்தாருடைய அற்புதமான அநுக்ரஹாதிசயத்தினாலும் அநாயாஸமாக க்ரஹித்து ஓரிடத்திலும் ஒரு விதமான ஸந்தேஹமும் விஸ்மரணமுமின்றிக்கே தரித்தருளியிருந்தாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டமாகின்றது இல்லையேல் இந்தத் தனியன்கள் இவ்வண்ணமாக அவதரித்திருக்க அவகாசமில்லையன்றோ.

“வான் திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வன்புகழ்ரேல்

ஆன்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்—ஈன்ற

முதல்தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த

இதத்தா யிராமா னுசன்.”

[பட்டர் பணித்தது]

முன்னம் விவரித்த *ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி* தனியலுக்கடுத்ததான “வான் திகழுஞ் சோலை” என்று மேலேகாட்டின தனியனில் “தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தா யிராமானுசன்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. திருவாய் மொழியைப் பெற்ற தாயார் நம்மாழ்வாரென்றும், வளர்த்த தாயார் எம்பெருமானாரென்றும் அக்காலத்தினிருந்த ஆப்ததமர்களான ஆசிரிப்பர்கள் அருளிச் செய்தார்களென்றால் திவ்யப்பிரபந்தங்களிலே எம்பெருமானார் எவ்வளவு ஈடுபாடு கொண்டவராக இருக்கவேண்டும்! திவ்யப்பிரபந்தங்களைக்கற்க ருசியில்லர்மலிருந்தவர்களை வலிய அழைத்துக் கற்க நியமித்தருளினர். வியாக்கியானங்கள் அவதரிக்க நியமனம் தந்தருளினர். ஆங்காங்கு அருமை பெருமை வாய்ந்த நிர்வாஹங்களை வெளியிட்டருளினர். திவ்ய தேசங்களில் அருளிச் செயல் பிரசாரங்களை ப்ரபலப்படுத்தியருளினர். இவ்வண்ணமாகச் செய்தருளின செயல்களைக்கொண்டே “மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத் தாய் இராமானுசன்” என்று பணித்தார்கள். அக்காலத்தில் எம்பெருமானார் அவ்வளவு சிரத்தை கொண்டருளியிராவிடில் திவ்யப்ரபந்தங்கள் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் காலத்திற்கு முன்னேயிருந்த விதமாகவே லோபமடைந்திருக்கும். அப்படியாகாத படிக்கு ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் செய்தருளின சேமக்காப்பு வாசாமகோசரம். “ஸர்வதேசதசாகாலேஷு

...ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாம் அபிவர்த்ததாம்...திகந்தவ்யாபிநீ பூயாத் ஸாஹி லோகஹிதைஷிணீ” என்கிற சலோகத்தை நாடு நகரமெங்கும் திவ்யப்பிரபந்த ஸேவா காலங்களிலேயே அநுஸந்தித்து வருவதனால் அந்த ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞையானது திவ்யப்பிரபந்த விஷயமே யல்லது வேறு விஷயமன்றென்பது நன்கு விளங்கும்.

எம்பெருமானாரைப் பற்றின பொரு சலோகரத்தம் ஈடுமுப்பத்தாருயிர்ப்படியின் அடையவளேந்தானரும்பதவுரை முதலான க்ரந்தங்களில் காணப்படுகிறது; அதாவது

“புரா ஸூத்ரைர் ஸாரண: ச்ருதிசதிரோர்த்தம் க்ரந்தவர்த:,”

ஸிவஸ்தே தந் ச்ராவ்யம் வகுளதரநாமேத்ய ஸ புந:,”

உபவேதேன க்ரந்தேன கடயிது மஸர் யுக்திபிரஸேன

புநர் ஜஜ்ஞே ராயாவரஜ இதி ஸ ப்ரஹ்மநுரூ:.”

என்பதாம்.

இந்த சலோகத்தின் கருத்தாவது—உபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை முதன் முதலாக வியாஸ பகவான் சாரீரக மீமாம்ஸை யென்னும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தினால் தொகுத் தார்; அந்த வியாஸர் தாமே மீண்டும் வகுளபரணப் பெருமானாக [நம்மாழ்வாராக] வடி வெடுத்துச் செவிக்கினிய செஞ்சொற்களாலே அந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தை விவரித்தார். இவ்வுபய திவ்யக்ரந்தங்களையும் பொருத்தமாக ஸமந்வயப் படுத்தி நிர்வஹிக்க அவரே மீண்டும் ஸ்வாமி யெம்பெருமானாராகத் திருவவதரித்தார்—என்பதாம். இந்த சலோகம் எம்பார் அருளிச் செய்ததாகவும் முதலியாண்டானருளிச் செய்ததாகவும் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. சலோகமோ கம் பீ ர ம ன ன து; விஷயமோ ய த ா ர் த த ம ன ன து. இது கொண்டே ஆசார்ய ஹிருதயத்தில் “பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களொருங்கவிடுவர்” என்றருளிச்செய்யப்பட்டது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் ஜனிக்கப்பெற்றவர்கள் ஸ்ரீமதுபயவே என்கிற விருதை வஹிப்பது மாத்திரம் போராது; உபய வேதாந்தங்களையும் ஸமநுபமாகப் பரி சீலனைசெய்து உபய வேதாந்த திவ்யார்த்தங்களையும் தாமநுபவித்துப் பிறரையும் அநு பவிக்கச்செய்யவேண்டும்.

வேதோத்தர்ஸ குஹாவிஹாரபடுநா ஸ்ரீசைஸ்சுங்கோஸ்ஸைந்-

மாயா கேஸரி மாநிதேந கஹநந்யாயாடவிசாரிணு,

கம்பீரேண பராத்மபேதநமஹாநாயோதந நாதேந மே

குப்தோஹம் யதிஸார்வ பெளமஹிணு வர்த்தே ப்ருசம் திர்ப்பய:

இந்த சலோகம் எம்பார் அருளிச் செய்த முத்தக சலோகங்களில் சிகரமாக விளங்குமது. 900ஆண்டுகட்கு முன் ஸ்ரீபெரும்புதூரிலெழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ எம்பார்ஜீயர் ஸ்வாமி பணித்ததாகச் சிலர் கருதியிருப்பதுண்டு. அவர் கையாண்டதத்தனை. இந்த சலோகம் வெகு அற்புதமாக அமைந்திருக்கின்றது. இதனைச்சிறிது விவரிக்கிறோம்

இராமானுச நூற்றந்தாதியில் “கவிமிக்க செந்நெல் கழனிக் குறையல் கலைப் பெருமான், ஒலிமிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளந் தடித்து, அதனால் வலிமிக்க சீயமிராமானு சன்” என்று எம்பெருமானார் சீரிய சிங்கமாக ரூபிக்கப்படுகிறார் ஸிம்ஹத்தோடே ஸாம்யம் ஐந்து விசேஷணங்களினால் அற்புதமாக நிர்வஹிக்கப்படுகிறது. [வேதோத்தம்ஸ குஹா விஹாரபடுநா] ‘மலைமுழஞ்சில் மன்னிக்கிடந் துறங்கும் சீரிய சிங்கம்’ என்ற திருப் பாவையின்படியே சிங்கம் பர்வத குறைகளில் விஹரிக்கும். ஸ்ரீராமாநுஜஸிம்ஹமோ வென்னில்; வேதங்களாகிற பர்வதங்களின் உபநிஷத் பாகமாகிற குறைகளில் விஹரிக்கும்.

தைத்திரீய யஜுர் ப்ரம்மண-காடகத்தில் “பரத்வாஜோ ஹத்ரிபிராயுர்ப்பிர் ப்ரஹ்மசர்ய முவாஸ” என்ற தொடங்கியுள்ள உபாக்கியானத்தில் தேவேந்திரன் பரத்வாஜ முனிவர்க்கு வேதங்களை மலைகளாகக் காட்டினென்று ஒதியிருக்கையாலே வேதம் மலையாகக் குறையிலை * தர்மஸ்ய தத்வம் நிஹிதம் குஹாயாம்” என்ற மஹாபாரதச் ச்லோகத்தின்படி தரும நுட்பம் பொதிந்திருக்குமிடம் குஹையாகக் கருதப்படுகையாலே உபநிஷத் பாகங்களை குஹையாகக் கூறினது பொருத்தம். அதிவே விஹாரம் செய்கிறார் ஸ்வாமியென்றது “கரீடார்த்தமபி யத் ப்ருயஸ் ஸ தர்ம: பரமோ மத:” என்றும் “சொல்லுமவிடு சுருதியாம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே விளையாட்டாகச் சொல்லும் வார்த்தையும் சிறப்புற்றிருக்குமென்றவாறு. [ஸ்ரீசைஸ்ச்ருங்கோஸ்ஸந் மாயா கேஸரி மாநிதேந.] ஸிம்ஹத்தைக் கொண்டாடவல்லது ஸிம்ஹமேயாகும். அப்படியே இந்த ராமாநுஜஸிம்ஹத்தைக் கொண்டாடவல்ல ஸிம்ஹம் திருவேங்கட முடையானாகிறஸிம்ஹமேயாம். திருமங்கையாழ்வார் “தூ னாய த னா டு அரியாய் வந்து தோன்றிப் பேணுவவணனுடலம் பிளந்திட்டாய், சேணார் திருவேங்கட மாமலைமேய, கோணுகணையாய்” என்கிற பாசரத்தினால் திருவேங்கடமுடையானே ஸிம்ஹமாகவருபவித்திருப்பது காண்க. அந்தஸிம்ஹம் இந்த ஸிம்ஹத் தை பஹுமானித்தது இதிஹாஸ மாலையில் பரக்கக் காணத்தக்கது

[கறந ந்யாயாடளி சாரினு] ஸம்ஹம் பெருங்காட்டில் ஸஞ்சரிக்குமே யொழிய நாட்டில் காணக் கிடைக்காது. இந்த யதிராஜ ஸிம்ஹமோ வென்னில்; சாஸ்திரீய ந்யாயங்களாகிற அடவிகளிலே ஸஞ்சரிக்குமது. [கம்பீரேன] சிங்கத்தின் த்வனி அதிகம்பீரமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டா. ஸ்வாமியினுடையகாம்பீர்யம் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் திருவுருவத்திலுமாகும். [பராத்மபேத நமஹா நாதேந] இந்த விசேஷணத்தில் சிலேடை அமைந்துள்ளது ஸிம்ஹபக்ஷத்தில் “பரேஷாம் ஆத்மாநம் பிநத்தீதி பராத்ம பேதந:; ததாவித: மஹாநாதோ யஸ்ய” என்கிற வ்யுத்தபத்தி கொள்ளத் தக்கது ஸிம்ஹத்தின் பெரு முழக்கம் இதர ஜந்துக்களின் உயிரை மாய்க்கவல்ல தென்கை. இனி யதிராஜ ஸிம்ஹபக்ஷத்திலோ வென்னில், “பரச்ச ஆத் மாந்ச்ச பராத்மாந:; தாந்பிநத்தீதி பராத்ம பேதந:; ததாவிதோ மஹா நாதோ யஸ்ய” என்கிற வ்யுத்தபத்தி கொள்ளக் கடவது. பரம புருஷனுக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கும் ஐக்கியம் சொல்லுகிற விமதவாதிகளைக் கண்டித்து ஜீவபரபேத்தை ஸாதிக்கவல்ல திருமிடற்றேசையை யுடையவரன்றோ பகவத் ராமானுஜர், நூற்றந்தாதியில் “உயிர்கள்ன் மெய்விட்டாதிப் பரனோடு ஒன்றுமென்று சொல்லுமவ்வல்ல லெல்லாம் வாதில் வென்றான் எம்மிராமானுசன் மெய்ம்மதிக்கடலே” என்றருளியது இங்கு நோக்கத்தக்கது. ஆக இத்தகைய பொருத்தங் களினால் ஸிம்ஹமென்று போற்றத் தக்க எம்பெருமானருடைய அபிமானத்திலே ஒதுலங்கிக் கிடக்கிற நாம் நிர்ப்பயமான வாழ்ச்சியையுடையோம் என்றதாயிற்று.

இராமானுச நூற்றந்தாதியில் ஆழ்வார்களும் எம்பெருமானும்

1. பொய்கையார் * எம்பொய்கைப் பிரான்மறையின் குருத்தின் பொருளையும் செந்தமிழ் தன்னையுங்கூட்டி ஒன்றத் திரித்தன்றெரித்த திருவிளக்கைத்தன் திருவுள்ளத்தேயிருத்தும் பரமனிராமானுசன். 2. பூதத்தார் * ஞான மென்னும் நிறைவிளக்கேற்றிய பூதத்திருவடி தாங்கள் நெஞ்சத்துறைய வைத்தாளு மிரரமானுசன். 3. பொயார். * கோவலுள் மாமலரான் தன்னோடு மாயனைக்கண்டமை காட்டும் தமிழ்த் துலைவன் பொன்னடி போற்று மிராமானுசன். 4. திரு மழிசைப்பிரான். * இடங்கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக்கிறைவனினையடிப் போதடங்குமிதயத் திராமானுசன் * 5. நம்மாழ்வார். * பண்டரு மாறன் பசுந்தமிழான ந்தம்பாய் மதமாய் விண்டிட எங்களி ராமானுச முனிவேழம் 6. குலசேகராழ்வார். * கொல்லி காவலன் சொல்பதிக்குங்கலைக் கவிபாடும் பெரியவர் பாதங்களே துதிக்கு பரமனி ராமானுசன். 7. பெரியாழ்வார். * சோராத காதல் பெருஞ்சுழிப்பால் தொல்லைமலை யொன்றும் பாராதவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பி டும் பான்மையன்தாள் பேராதவுள்ளத் திராமானுசன். 8. தொண்டரடிப் பொடிகள். * செய்யும் பசுந்துளவத் தொழில் மாலையுமித்யாதி. 9. திருப்பாழ்வார். * பாண்பெருமாள் சரணம்பது மத்தாரியல் சென்னியிராமானுசன். 10. திருமங்கையாழ்வார். * கலிமிக்க செந்நெல் கழனிக் குறையல் கலைப்பெருமானொலி மிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளந்தடித்த இராமானுசன்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

4 முடிபாய்ஷத்தின் உபக்ரமம்

முடிபாய்ஷத்தின் உபக்ரமத்திலுள்ள *அகிலபுவநஜந்மேத்யாதித்யான மங்களச் ச்லோகத்தில் ஆழ்வாரருளிச் செய்த மஹாபக்தங்களை வெளியிடுவதாயினிச்சேஷத்தைக் கேண்மின்.

ச்லோகத்தின் முதற் பாதம் *அகிலபுவநஜந்மேத்யாதித்யான மங்களாதிலே* என்பது. இதில் 'யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே' இத்யாத்யபதிஷத்வாக்ய வித்தமாயும் ஜந்மாத்யதிகரண பாய்ஷ ப்ரபஞ்சிதமாயுள்ள ஜகஜ்ஜநம் ஸ்திதிலயங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டன. ஸ்திதியாவது ரக்ஷணம்; இதுவும் முதற் பாதத்தில் சொல்லியாயிற்றென்பது ஸ்பஷ்டம். இப்படியிருக்க, *விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீஷே* என்று இரண்டாவது பாதம் எதற்கு? இதில் சொல்லப்படுகிற ரக்ஷணம் முதல்பாதத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்க, ச்லோக பூரணபக்தமாகவா இந்தத் தனிவிசேஷமாம்? என்று கேள்வி எழுகின்றது.

இப்படிப்பட்ட ஸ்லோகத்தினித்யானம் நம் பாய்ஷபாரரிடத்தில் தவிர இதரர்கரிடத்தில் காணக்கிடைக்காது. ஸ்வாமி ஆழ்வாரருளிச் செயலை அடியொற்றியே இந்த விசேஷண மிட்டருளிஞர். எங்ஙனையென்னில்: ஆழ்வார் திருவாய்மொழியில் (1-3-2) *எரிவருமியல் வினன்* என்கிற பட்டில் "ஒளி வருமுமுநலம் முதலில் கேட்கல" என்று அபரிமிதகல்யாணகுண முடைமையைச் சொல்லி, உடனே "விடாந் தெளிதரு நிலைமையது ஒழிவிலன்" என்கிறார். மோக்ஷமென்று தெளிந்த நிலத்தைத் தவிர அந்த ஸ்வபாவத்தை அதாவது மோக்ஷப்ரதத்வத்தை எப்போது முடையவன் என்பது இதன் பொருள். இங்கே நம் ஆசார்யர்கள், *ஒளிவருமுமுநலம்* என்றதிலேயே மோக்ஷப்ரதத்வமாகிற இந்த குணமும் அடங்காது? என்று கேட்டுக்கொண்டு "மோக்ஷப்ரதத்வம் தனியே சொல்லவேண்டுவதொரு குணமாகையாலே சொல்லுகிறார்" என்றருளிச் செய்திருக்கார். இப்படி மோக்ஷப்ரதத்வத்தைத் தனிப்பட அருளிச் செய்தவர் நம்மாழ்வாரேயாவர். இங்கே யருளிச் செய்வது தவிரவும் இரண்டாம்பத்தில் *அக்ஷணவதர வக்ஷணமேல்* என்கிற திருவாய்மொழியாலும் மோக்ஷப்ரதத்வத்தை விசேஷண அருளிச்செய்திருர். தேசிகனும் த்ரமிடோபநிஷத்தாத்தபர்ய ரத்நாவரினிலும் ஸ்ரீபாத்திலும் அந்தத் திருவாய்மொழிக்கு மோக்ஷப்ரதத்வமே அநுபாவ்யகுண மென்று அறுதியிடுகிறார். ஆக இங்ஙனே மோக்ஷப்ரதத்வத்தை ஆழ்வார் தனிப்பட அருளிச் செய்திருப்பது கொண்டு ஸ்வாமி ராமானுஜம் *விநதவிவித பூதவ்ராத ரக்ஷைகதீஷே* என்பதனால் இதைத் தனிப்பட அருளிச் செய்தார்.

இதற்குமேல் அன்றாவது பாதத்தில் 'ஸ்ரீநிவாஸே' என்றருளிச் செய்ததிலும் விசேஷித்து அவதானம் சொல்லவேண்டும். *அகிலபுவநே த்யாதித்யான இந்தச் ச்லோகத்தில் பாய்ஷத்திற்கு மூலமான சாரீரகமீமாம்ஸையின் சாஸ்தாபித்த ஸங்க்ரஹம் செய்யப்படுகிறதென்பது முக்கியமான விஷயம். இந்த சாரீரக மீமாம்ஸையில் ஒரு ஸலித்திரத்திலும் ஸங்க்ரஹம்பந்தம் ப்ரஸ்தாபிக்கப்படவில்லை; அப்படியிருக்க ஸ்வாமி எதுகொண்டு 'ஸ்ரீநிவாஸே' என்றருளிச் செய்தாரென்று விமரிக்கவேண்டும். ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் 'திருவில்லாத் தேவரைத் தேறேல்மின் தேவு' [ஸ்ரீ ஸம்பந்தமில்லாத தெய்வத்தைத் தெய்வமாக நினைக்கவேண்டா] என்கிற உத்தேசாபிநிபந்தனால் அதை யாதரித்தே ஸ்வாமி இந்த 'ஸ்ரீநிவாஸே' என்றருளிச்செய்தது.

இதற்குமேல் நாலாவது பாதத்தில் "பக்திசூபா சேமுஷி பவது" என்றதும் அவதேயம். 'மம பக்திர் பவது, மம பக்திரஸ்து' என்றருளிச்செய்தால் போதுமே 'பக்திசூபா சேமுஷி பவது' என்றது ஏன்? என்று ஆராயவேண்டும். திருவாய்மொழி முதற்பாகுரத்தில் "மதிநலமருளினன்" என்று ஆழ்வார் பாசுரமுள்ளது. மதியாவது ஞானம்; நலமாவது பக்தி. ஞானமும் பக்தியுமாகிற இரண்டையும் தந்தான் என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். நலமான மதியைத் தந்தான் என்று கொண்டு, முனைக்கும்போதே ஸ்வாமி பற்றி முனைக்கும் பதார்த்தம்போலே பக்திசூபா

பந்தமான ஞானத்தைத் தந்தானென்பதே முக்கியமான தீர்வாற்றமாகக் காட்டப்படுகிறது. எம்பெருமானார் இவ்விதமான அர்த்தத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியே “பவது மம பரஸ்மித் சேமுஷி பக்திருபா” என்றருளிச் செய்தாரென்பதே இங்ங் தலையான விஷயம். “புத்திர்மநீரா திஷணு தீ: ப்ரஜ்ஞா சேமுஷிமதி:” என்பது அமரகோசம். மதியும் சேமுஷியும் பர்யாயமே. பக்தியும் நலமும் பர்யாயமே. ஆழ்வார்க்கு மதிநலமருகினது போல அடியேனுக்கும் மதிநலமருள வேணுமென்று பிரார்த்தித்தாராயிற்று.

சாரீரகமோம்ஸயின் முதல் ஸூத்ரம் *அநந்தோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா* என்பது. இதில் ப்ரஹ்ம +ப்தத்திற்கு சங்கராசாரியர் பாஷ்யம் “ப்ரஹ்ம ச வக்ஷ்யமாண லக்ஷணம் ஜந்மாத்யஸ்ய யத இதி” என்றிவ்வளவே யுள்ளது. ஸ்வாமி பாஷ்ய ஸூக்தியோ வென்னில் “ப்ரஹ்ம சப்தேந ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த நிசிலதோஷ: அநவதிகாதிசய அஸங்க்யேய கல்யாண குணகண: புருஷோத்தம: அபிதீயதே” என்றுள்ளது. ஆர்வார் திருவார்மொழி தொடங்கும் போதே உயர்வறவுயர் நலமுடையவன் என்றருளிச்செய்த சந்தையையே ஸ்வாமி நேராக மொழிபெயர்த்திருக்கிறார். உயர்வற - அநவதிகாதிசய: உயர் - அஸங்க்யேய, நலமுடையவன் - கல்யாணகுணகண: யவனவன் - புருஷோத்தம: ஆர்வார் ஸ்ரீஸூக்திகள் முழுவதும் பகவத் குணமையமே யாதலால் அந்த அம்ருத ஸாகாத்திலே யுறிய ஸ்ரீராமாநுஜர் அநந்தத் தகுந்தபடியே அருளிச் செய்கிறார். தமிழில், மால் என்றும் நெடுமால் என்றுமுள்ள சொற்களுக் குண்டான அர்த்தங்களை ப்ரஹ்மசப்தார்த்தமாக ஸ்வாமி உபபாதிக்கும் பரிசு அத்யாச்சர்யம்

5 அநந்தகுணஸாகரஸூக்தியும் ஆழ்வாரருளிச்செய்யும்

ஸ்வாமி, ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலான நிர்ய க்ரந்தங்களில் எம்பெருமானுக்கு இடருளும் விசேஷணங்களில் *அநந்த குணஸாகரம்* என்றும்* அபரிமிதோதார குணஸாகரம்* என்றும் விசேஷணமருளிச் செய்யக் காண்கிறோம். குறிப்பாக ஓரிடம் மெடுத்திக் காட்டுகிறோம் - இரண்டாமத்யாயத்தின் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் *அபரிமுதோதார குணஸாகரம் பரம ப்ரஹ்ம வேதாந்த வேந்ய மித்யுத்தம்* என்றுள்ளது. இங்ங் பரப்ரஹ்மசப்தம் ப்ரதமாவி பக்தியே யொழிய த்விதீயாவிபத்தியன்று. இங்ங் விசேஷணமான அபரிமிதோதார குண ஸாகரம் என்பதும் ப்ரதமாந்தமாகவே கொள்ளப்படவேண்டியதாயிற்று ஸாகர சப்தம் நித்யபும்பிங்கமாகையாலே குணஸாகரோ ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகுமே யொழிய குண ஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்று சொல்லத்தகாது. எம்பெருமான் திருக்கல்யாண குணங்களுக்குக் கடலாகவுள்ளவனென்று இப்படிப்பட்ட பொருளை ஸாரஸாகரத் தேவாநுமாதரால் “நஹதாம் ஸாகர: || என்று தத்ருஷஸமாஸம் விவக்ஷிதமானதற்கே ஒளசித்யமுள்ளது இப்படி ஸமாஸம் கொண்டால் குணஸாகரம் ப்ரஹ்ம என்றே இங்ங் ப்ரயோகம் உபபத்தி யடைவதற்கு வாயியே கிடையாது. தத்ருஷ ஸமாஸத்தை விட்டு ப்ரஹ்ம என்றே ஸமாஸம் கொண்டால் (அதாவது “அநந்த: குணஸாகர: யஸ்ய தத்” என்றும், அபரிமித: உதார குணஸாகர: யஸ்ய தத்” என்றும் ஸமாஸம் கொண்டால்ஸாகரம் என்று தபுலகவிங்கமாகப் பெருந்தும் ச்ருதப்ரஸித சார்யர் இப்படி பற்றுங்ரீஹி ஸமாஸத்தையே ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்திருக்கின்றார். எம்பெருமான் குணங்களுக்குக் கடல் போன்றுதப்பவன் என்று எங்ங் எல்லாகும் சொல்லி வருவதும் அநேக க்ரந்தங்களிலுள்ளதுமான இங்ங் ரீதியை விட்டு, குணங்களைக் கடலாகச் சொல்லி அக்ஷடல எம்பெருமான் உடையவன் என்று இங்ங் சொல்லுவதில் என்ன விசேஷம்? என்று சிலர் சங்கிப்பதுண்டு. எம்பெருமானார் மதிஸூக்தியொன்று தவிர வேறு எந்த க்ரந்தத்திலும் இப்படி பற்றுங்ரீஹி ஸமாஸத்தினால் தீர்வாறிகப்பட வேண்டியதான ப்ரயோகம் ஓரிடத்தில் கூடக் காணக் கிடையாதிடம். தேவர்ப்பார்த்தம் மலைவடிவாவா பர்யர் காரின் க்ரந்தங்களில் கிடையாதமே யொத்த மந்தையோ தமைய க்ரந்தங்களில் அடியோடு கிடைக்கமாட்டாதென்று உறுதியாகக் கூறுவர்.

இப்படி விலக்ஷணமாக ஸ்வாமி அருளிச் செய்ததற்கு ப்ரபலமான மூலமுண்டு; *தமிழ் மறைகளாயிரமும் என்ற முதல் நாம் சடகோபன், மொய்ப்பால், வளர்த்த இதற்காய் இராமானுசன்* என்கிறபடியே ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளை வளர்ப்பதற்கே அவதரித்த வரான நம் பாஷ்யகாரர் ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளைத் தழுவியே அருளிச் செய்பவர் என்பதை நாம் பல சான்றுகள் காட்டி திருபித்திருக்கிறோமே; ப்ரக்ருதஸ்தலமும் அதில் தலையான சான்று. நம்மாழ்வார் பெரிய திருவந்தாதியில் (69) *மிகுந்த திருமால் சீர்க்கடலை யுள் பொதிந்த சிந்தையேன் *என்று அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாகரத்தில் குணங் களானவை கடலாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. வண்டமிழ்மாமுனியான அகஸ்திய மஹர்ஷி யானவர் உப்புக்கடலை யுள் கொண்டவரென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவர்; நம்மாழ்வாரேனும் அருந் தமிழ் மாமுனியான நாம் உப்புக்கடலை யுட்கொள்ளாமல் பகவத் குணமாகிய அமுதக்கடலை யுள் கொள்ளப்பெற்றவன் என்று காட்டிக் கொண்டபடி. இந்த மீன ஸூக்தியையே அவலபித்து ஆசாய ன்ருதயத்திலும் (3—6.) மேகபதேச சூரணையில் *பூண்ட நாள் சீர்க்கடலையுட் கொண்டு* என்ற நூலிற் பெய்யப்பட்டது. மேகமானது கருங் கடலை க்ரஹிப்பதுபோல, மேகமாகி் சொல்லப்படுகிற ஆபாயர்க்களும் எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களாகிற கடலை க்ரஹிப்பவர்கள் என்றது.

ஆக ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளத்தில் பகவத் குணங்கள் கடலாகத் தோன்றிபடியாலே அந்தச் சாலாயி லேயே அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றிய எம்பெருமானார் பஹுஸ்ரீ ஸிஸமாஸ்தையிட்டு நிர்வஹிக்கப்படவேண்டியதான ப்ரயோகத்தைச் செய்தருளி குணங்களுக்கே ஸாமாந்த்வத்தை தலைநாட்டியருளினாராயிற்று. இங்கு வேறு காரணமெதுவும் சொல்லமுடியாது.

6 ஸ்ரீபாஷ்யத்திலிருந்து சில நுட்பமான விஷயங்கள்

கீதாசார்யவர் தன்னுடைய அவதாரத்திற்கு ப்ரயோஜனம் சொல்லும்போது “பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகேயுகே” என்று ஸாதூ பரித்ராணமும் துஷ்க்ருத் விநாசநமும் தர்மஸம்ஸ்தாபநமுமாக மூன்று ப்ரயோஜனங்களைச் சொல்லிவைத்தான். இந்த ப்ரயோஜனங்களுக்காக எம்பெருமான் இவ்விருள்தருமாஞாலத்தில் துயரில் மலையும் மலியார் பிறவியில் கர்மகலனவந்து பிறக்க வேணுமே? “நாட்டில் பிறந்து படாதன பட்டு மலிசர்க்காய்” என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே கர்மவச்யர்களான ஸம்ஸாரி களும் படாத கஷ்டங்களைப்பட்டு இத்திலவுலகில் எம்பெருமான் வந்து அவதரிக்க வேணுமோ ஸத்யஸங்கம்பனா நாம் தன்னுடைய ஸங்கல்பசக்தியைக் கொண்டே எதுவும் செய்யலா மன்றோ? எத்தனை ஸாதுக்களை ரக்ஷிக்க வேணுமானாலும் எத்தனை துஷ்டர்களை சிஷிக்க வேணுமானாலும் தன்னுடைய அவ்யாஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தினாலே செய்து தலைக்கட்ட என்ன தடை? ஸாதூபரித்ராணத்திற்காகவும் அவ்வப்பே துகளில் நானே வந்து பிறக்கிறே னென்கிறானோ, எதற்காகப் பிறக்கவேணும் என்று பிரபலமான ஓர் ஆக்ஷேபம் தோன்றக்கூடிய திங்கு. இதற்கு சடகோப பாஷ்யத்தில் பரிஹாரமொன்றும் கிடையாது. மத்வ பாஷ்யத்தில் மூலத்திற்கு ஸம்பந்தமின்றிக்கே ஏதோ எழுதப்பட்டுள்ளது; அதாவது பகவான் ஸாதூபரித் ராணைதிகளை அவதரித்தே செய்தாக வேண்டுமென்கிற நிர்பந்தமில்லை; ஆனாலும் விளையாட்டாக அவதரிக்கிறான். ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திலும் “லோகவத்து லீலா கைவல்யம்” என்று சொல்லப்பட் டிருக்கிறதன்றோ என்பது மத்வ பாஷ்ய பங்க்தியின் பொருள். ஸாதூபரித்ராணைதிகளுக்காக நான் வந்து பிறக்கிறேனென்று மூலத்தில் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்க, அதற்குக் கண்டமை செய்கிற முறையில் இந்த பாஷ்யம் அவதரித்த ருக்கின்றது. “லோகவத்து லீலா கைவல்யம்” என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமானது பகவான் செய்கிற ஜகத்ஸ்குஷ்டையைப் பற்றினதே யொழிய பகவதவதாரத்தைப் பற்றியதன்று என்பது நிர்விவாதம். அதை இங்கெடுத்தெழுதுவது ஸுதராம் அப்ரஸக்தம். அது கிடக்கட்டும். நம் ஸ்வாபியின் பாஷ்யத்திலுள்ள இன்சுவப்

பொருள்களை யநுபவிப்போம். அந்தரதிகரண ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் “அந்தஸ்தத்தர்மோபதேசாத் (1-1-21,) என்கிற ஸூத்ரத்தின் பாஷ்யத்தில் “பரித்ராணய ஸாதூநாம்” என்ற ச்லோகத்தைப் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வதாஹரித்து அங்கு அருளிச் செய்திருப்பதாவது, ஸாதூபரித்ராணத் திற்காகவே முக்கியமாக அவதாரம் செய்தருளிற்றென்றும், துஷ்டநிாஸனமானது ஸங்கல்பத்தாலுங்கூட ஸாத்யமாகக் கூடியதாதலால் அவதாரத்திற்கு அது ப்ரதானோத்தேச்யமன்று என்றும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஸாதூபரித்ராணம் மாத்திரம் ஏன் ஸங்கல்பத்தினாலாகக் கூடாது என்று ஒருவர் ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்தியின் மேலும் ஆகேபம் செய்தால் அதற்கு என்ன பரிஹாரம்? மேலும், ‘துஷ்க்ருத்விதாசநம் ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகலாம், ஸாதூபரித்ராணம் ஸங்கல்ப ஸாத்யமாக மாட்டாது, என்று ஸ்வாமி துணிந்து ஸாதித்திருப்பது எந்த ஆதாரத்தைக் கொண்டு? என்று ஒருவர் கேட்டால் இதற்கு த்ருப்திகரமான ஸமாதானம் சொல்வேண்டும். திருவாய்மொழியமுதக்டஸில் அவகாஹநரிஸ்ஸாதவர்கள் மேலே குறித்த கேள்விகளுக்கு விடையிறுக்கமுடியாது.

தம்மபூர்வார் திருவாய்மொழியில் (3-1-9) “மழுங்காத வைதுதிய சக்கா நல்வலத்தையாய், தொழுங்காதல் களிறனிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றிளையே, மழுங்காத ஞானமே படையாக ஸருலகில் தொழும்பாயார்க்கு அளித்தால் உன் கபர்கோதி மறையாதே” என்றொரு பாசரம் அற்புதமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இப்பாசரத்தில் முன்குமடியில் மழுங்காத ஞானமென்றது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்ப ஞானம், ‘எம்பெருமானோ! நீ ஸாதூபரித்ராணம் பண்ண வேண்டி நேரேவந்து திருவாவதாரம் செய்யாமல் ஸங்கல்பத்தினாலேயே அது பண்ணுவதானால் உனது கோதி குன்றும்; ஸங்கல்பத்தினால் செய்திடாமல் நேரே வந்து அவதாரம் செய்தருளினபடியால் தான் உனது கோதி விளங்கும் பெற்றது’ என்று அப்பாசரத்தின் பின்னடிகளிலருளிச் செய்தாராழ்வார். இதனால் ஸாதூபரித்ராணம் ஸங்கல்பஸாத்யமாபாது என்பது ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப்பட்டது. அது ஸங்கல்பஸாத்யமாகாததுதான் என்பதை அப்பாசரத்திலேயே முன்னிரண்டடிகளில் ஒரு கதை சொல்லுகிற முகத்தால் சிலாசிகிதம் செய்வித்தாராழ்வார்; “தொழுங்காதல் களிறனிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றிளையே” என்று கஜேந்திராழ்வாவடைய கதையை யெடுத்துக்காட்டித் தம்முடைய விவகரித்ததை நிலைநாட்டியுள்ளாராழ்வார். கஜேந்திரமோகூடகதை யாவதறிந்ததே; முதலையாய்க் கட்டப்பட்ட மதவாரணம் ஆதிமூலமேயென்றழைக்க எம்பெருமான் திருநாட்டிலிருந்து அரைகுலையத் தலை குலையப் பெரிய திருவடையை மேற்கொண்டு பொய்கைக் கரையேறவந்து யானைக்கு அருள் செய்ததாகக் கதையுள்ளது. திவ்ய தேசங்கள் தோறும் இது பெரிய உத்ஸவமாக இன்றைக்கும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இதைப்பற்றி புத்திமான்கள் சிறிது ஆராயவேண்டும். ஆனைக்கு அருள்செய்யத்திருவுள்ளமானால் பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக் கைக்கு ஓடிவந்து தான் அருள் செய்யவேணுமோ? இடத்தைவிட்டுப் பெயராமலே இரண்டுபடியாக அருள் செய்திருக்கலாமே. (அதாவது)

“விச்வம் தியைவ விரசய்ய நிசாய்ய பூயஸ் ஸஞ்ஜஹ்ருஷ:” (‘ஸ்ரீவைநாண்டஸ்தவே’) என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி ஸகலப்ர பஞ்சங்குளினுடையவும் ஸ்குஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை யெல்லாம் அவலீலையாக நடத்துவதற்குக் கருவிபாயிருக்கின்ற ஸங்கல்பம் எங்கே போய் விட்டது? கஜேந்திர: ரக்ஷிதோ பவது—‘கஜேந்திராழ்வான் ரக்ஷிபெறு’ என்று ஸங்கல்பத்தால் ஆகாததுண்டோ? ஆகாதென்று யாகும் சொல்ல முடியாது. இந்த ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டே எளிதாக கஜேந்திரரக்ஷணம் செய்திருக்கலாமே. இது தவிர மற்றொரு ப்ரகாரமுண்டு; அதாவது, *விடுத்த திசைக் கருமம் திருத்தவல்ல திருவாழிபாழ்வான் கைங்கரியத்திற்கு ஸஜ்ஜனாயிரா நின்றான்; *கருதுமிடம் பொருது கைநின்று சக்கரத்தன்* (திருவாய்மொழி 10-6-8) என்கிறபடியே இன்னதிக்கில் இன்ன காரியமாகவேணுமென்று நினைத்தபாத்திரத்திலே அதை நிறைவேற்றவல்லவானவன். “கீழுலகிலசுரங்களைக் கிறங்கிருந்து நிராமே ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழிப்பயன்” என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடி பாடாளலோகத்

திலுஞ்சென்று இறைப்பொழுதில் அரிய பெரிய காரியம் செய்துவந்த அந்த ஸுதர்சநாழ்னுக்கு அஸாத்ய மானதுண்டோ? மேலும், பரமபதத்திலிருந்து பொய்கைக்கரைக்கு வந்துவாங்கூட “கூராஹம் சக்ரேண மாதவ:” “கைந்நாகத்திடர்கடிந்த கனலாழிப் படையுடையான்” “குட்டத்துக் கோள்முதலை துஞ்சக் தறித்தெறிந்த சக்கரத்தான்” என்கிறபடியே அந்த ஸுதர்சநாழ்வானை யிட்டுத் தானே காரியம் செய்தது; பொய்கைக்கரையளவு மெழுந்தருளித் தான் அவனுக்கு நியமிக்க வேணுமோ? பரமபதத்திலிருந்தே நியமித்தாலாகாதோ? நியமிக்கத்தான் வேணுமோ? கருத்தறிந்து காரியம் செய்ய வல்லனே அவன்; ஆக, அப்ரதிஹத சக்திகமான ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டும், ‘வாணீ பெளராணிகீ யம் ப்ரதயதி மஹிதம் ப்ரேக்ஷணம் கைடபாரே:’ [ஸுதர்சநசதகே] என்கிறபடியே ஸங்கல்பப்ரியாயபூதனான திருவாழி யாழ்வானைக் கொண்டும் எளிதாகச் செய்யக்கூடிய கஜேந்த்ரேக்ஷணத்தை எம்பெருமானே! ஏன் நீ அப்படிச் செய்தருளவில்லை? என்று நம்மாழ்வார் எம்பெருமானைக் கேள்வி கேட்டிருக்கிறார். இப்பாட்டில் இவ்வளவு கேள்வி இருக்கிறதா? என்று ஐயுறவேண்டா; “மழுங்காத வைநுதிய சக்கர நல்வலத்தையாய்!” என்கிற முதலடியினால் - சக்கரத்தாழ்வானையிட்டு ஏன் இந்தக்காரியத்தைச் செய்யவில்லை என்றும், *மழுங்காத ஞானமே படையாக* என்ற மூன்றாமடியினால் ஸங்கல்பத்தைக் கொண்டே ஏன் இந்த காரியத்தைச் செய்துகொள்ளவில்லை? என்றும் கேட்டிருக்கிறாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம்.

இக்கேள்விக்கு எம்பெருமான் தவிர வேறு யாராலும் விடை கூற முடியாதாகையாலே அவனே வந்து ஆழ்வாருடைய திருச் செவியிலே, ஆனைக் கருள்செய்ய தான் நேரே ஓடிவந்த காரணத்தை யுரைத்தான்; அது கேட்டு ஸபாஷிதரான ஆழ்வார் எம்பெருமான் தமக்கு ரஹஸ்யமாக வருளிச்செய்த விடையை உலகறிய வெளியிட வேணுமென்றும் புதிபாஷ்யத்திலு் மேற்ற வேணுமென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி அப்பாட்டிலேயே இரண்டாமடியினால் அதனை வெளியிட்டருளினார் [தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் புள்ளூர்ந்து தோன்றினையே”] என்று. களிறு கஜேந்த்ராழ்வான்; அவனுக்கு ‘தொழுங்காதல்’ என்று விசேஷண மிட்டதுதான் எம்பெருமானருளிச்செய்த விடையினாலாயது. இங்கே குறிக்கொள்ளத்தக்க விஷய மீது; கஜேந்திரனுக்குத் முதலையைத் துணிக்கவேண்டியதே உத்தேசம் என்று. அதுவாகில் அது ஸங்கல்பத்தாலோ திருவாழியாழ்வானையிட்டோ செய்யக் கூடியதாகும். அப்போது எம்பெருமானை நோக்கி கஜேந்திராழ்வான் விண்ணப்பம் செய்கிறான் — (அதுஎன்னென்னில்)

“நாஹம் களேபாஸ்யபாஸ்ய த்ராஹர்த்தம் மதுஸூதந, கரஸ்த கமலாந்யேவ பாதயேரர்ப்பித்தும் தவ” என்று; பெருமானே! இப்பாழுமுடலை முதலை தின்றுவிடுகிறதே யென்று இதற்காக நான் கரைத்திலேன்; கைவிற் பறித்தபூக்களை உன் திருவடிவாரத்தில் நேராகப் பணிமாற வேணுமென்று இவ்வொன்றையே ஆசைப்பட்டேன்; *உள்ளவாருள்ளிற்-
றெல்லாமுடலிருந்தறியும் நீ இதைத் தெரிந்து கொண்டு எழுந்தருளினாயே! ஹா! ஹா! உன்னுடைய ஸர்வஜ்ஞத்தையும் கருணையுமென்னோ! என்று கஜேந்திரன் வியந்து உகந்து விஜ்ஞாபித்தது புராண ப்ரஸித்தம்.

“பரித்ராணய ஸாதுநாம்” என்கிற விடத்தில் இப்படிப்பட்ட தொழுங்காதலையுடையவர் களே ஸாதுசப்த வாச்யர்கள் என்றும், அவர்களுக்குப் பரித்ராணமாவது அவர்கள் கோருகிற படியே நேரேயெழுந்தருளி ஸைவை ஸாதித்தலும் தழுவி முழுசி வார்த்தையாடுதலும் தானென்றும் நிர்ணயித்து இது ஸங்கல்ப ஸாத்யமாகாதென்று ஸ்வாமி அருளிச் செய்தது பொருத்தமாயிற்று.

7 திருவாய்மொழியே வடிவெடுத்த ப்ரஹ்மஸூத்ரபாஷ்யம்

சாரீர கமீமாம்ஸா — த்விதீயாத்யாய — த்விதீய பாதத்தில் ஸர்வதாநுபபத்தி யதிகரணத்தில் ஸர்வகுந்யவாதிஈனான பெளத்த ஏகதேசிகளின் பக்ஷம் நிரஸிக்கப்படுகிறது பரப்ரஹ்மமே ஜகத்காரண மென்று நன்கு நிலை நாட்டத்தோன்றிய இந்த அத்யாயத்தில் ஸர்வகுந்யந்வ வாதத்தை நிரஸிக்க என்ன ப்ரஸக்தியென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும்.

ஐகத்காரண வஸ்து ப்ரதாநமா? பரமானுவா? பரப்ரஹ்மமா? என்கிற விசாரம் எப்போது பொருந்துமென்னில்; உண்மையில் ஐகதுத்தத்தி யென்பதென்று நிரூபிக்க முடியுமாயல் அப்போது பொருந்தும். அடியோடு இல்லாதவொரு பிள்ளைக்கு மாதாபிதாக்களைப்பற்றி விசாரம் செய்வதுண்டோ? ஐகதுத்தத்தியே நிரூபிக்கமுடியாததாயிருக்க, எது ஐகத்காரணம் என்கிற சர்ச்சை ஏதுக்கு? உத்தபத்தியானது பாவத்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதா? அபாவத்திலிருந்து அங்கீகரிக்கப்படுகிறதாவென்று கேட்குகோம். பாவத்திலிருந்து என்பது சேராது; மண்பிண்டத்திலிருந்து பாணை முதலியன உண்டாகின்றனவென்றால் மண்பிண்டத்தை உபமர்த்தித்துக் கொண்டுதானே யுண்டாகின்றன. எந்த காரியப்பொருளும் காரணப் பொருளை உபமர்த்தியாமல் உண்டாவதில்லை யென்பதைக் காணு நின்றோம். காரணகாரத்தின் விநாசந்தானே உபமர்த்தமாவது; அதுதான் அபாவமே. ஆக பாவத்தில் நின்றும் உத்தபத்தியில்லை யென்று தேறிற்று. அபாவத்தில் நின்றும் உத்தபத்தியில்லையென்பது அநாயாஸ மாத் தெரியவரும். அபாவத்திலிருந்து பாவோத்தபத்தி ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ. ஆக உத்தபத்தியே நிரூபிக்க முடியாதிருப்பதால் உத்தபத்திக்குப் பிற்பட்டனவானை விகாரங்கள் எதுவுமே கிடையாவென்பது ஸித்தம். லோகவ்யவஹாரமெல்லாம் ப்ரம மூலகமே. [இது ஸர்வகுந்ய வாதினின் வாதப்ரக்ரிஸை.]

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இப்படி குந்யமே தான் தத்துவம்=என்பவர்கள் இங்கு நிரூபிக்கப்படுகிறார்கள் [ஸர்வதாநுபபத்தேச்ச] என்பது ஸூத்ரம். ப்ரமேயங்களோ ப்ரமாணங்களோ எதுவும் உண்டா கிலுமாம் இல்லையாகிலுமா; பூர்வபணிக்கு அபிமதமான குந்யத்வம் ஒரு விதத்திலும் தேருதானை யாலே மாத்யமிகதர்சநமா அஸமஞ்ஜஸ மென்றபடி. 'ஸர்வம் குந்யம்' என்று சொல்லுபவர்கள் தங்களுக்கு அபிமதமான இவ்வர்த்தத்தை ஸாதித்துத் தரும்படியான ப்ரமாணமொன்று உண்டென்று இசையும் பணைத்தில் ப்ரமாண ஸத்பாவத்தை யிசைந்தபோதே ஸர்வகுந்யவாதம் தொலைந்தது. ப்ரமாணமில்லையென்னும் பணைத்தில், ப்ரமாணமில்லாமையினாலேயே தங்களுக்கு அபிமதமான அர்த்தம் அஸித்தமென்று முடிந்தது. மேலும் 'ஸர்வம் குந்யம்' என்கிற விந்த வார்த்தையினால் நாஸ்தித்வந்தானே விவகரிதமாகவேண்டும். ஒரு ரூபத்தை விட்டு மற்றொரு ரூபத்தையடைவதே நாஸ்தி பதார்த்தமாயினாலே ரூபாந்தரத்தாலே அஸ்தித்வமே சொல்லப் பட்டதாக முடிகிறது. மண்ணுண்டையொன்று இருந்தது. பாணை தோன்றும்போது அந்த ம்ருத்பிண்டம் நசிக்கிறது அது நசித்தவளவிலே 'ம்ருத்பிண்டோ நாஸ்தி' என்று சொல்லு கிறான். இந்த வ்யவஹாரத்தில் பாணையென்கிற அவஸ்தைதானே விஷயமாகிறது.

உலகில் அஸ்தி நாஸ்தித்வங்களை வரம்புகிறவர்கள் 'இப்போது மண்ணுண்டையிருக் கிறது, இப்போது மண்ணுண்டையில்லை; இங்கு மண்ணுண்டையிருக்கிறது, இப்போது மண்ணுண்டையில்லை? என்றிப்படி இடத்தையும் காலத்தையும் உட்படுத்தியே வ்யவஹரிக் கிறார்கள்: தேர காலங்களைச் சேர்க்காமல் வெறுமனே 'மண்ணுண்டையில்லை' என்கிற ப்ரதிதியோ வ்யவஹாரமோ எங்கும் காண்பதில்லை. 'இப்போது ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது' என்றோ 'இங்கு ம்ருத்பிண்டமிருக்கிறது' என்றோ ஒருவன் வ்யவஹரித்தால் மண் என்னும் த்ரவ்யத்திற்கு பிண்டத்வாவஸ்தை விஷயம். 'இப்போது ம்ருத்பிண்டமில்லை' என்றோ 'இங்கு ம்ருத்பிண்ட மில்லை' என்றோ வ்யவஹரித்தால் பிண்டத்வாவஸ்தையின் நாசமாகிய கடத்வாவஸ்தை விஷயம். ஆக நாஸ்தித்வவ்யவஹாரம் பண்ணினாலுங்கூட வேறொரு ஆகாரத்தாலே அஸ்தித்வமே தேறிநிற்கிறதென்பதை ஸர்வதாநுபபஸாகிகமாகக் காணலாம். இன்ன வஸ்து இங்கில்லை என்றால் மற்றொரு இடத்திலுள்ளதாகத் தெரியும். இப்போதில்லையென்றாலும் மற்றொருபோதில் உண்டென்றதாகத் தெரியும். ஆகவே ஒருபடியாலும் ஸர்வகுந்யவாதம் ஸித்தியாது என்றதாயிற்று. ஸூத்ரத்தின்மேலே பொருள் காண்பது எங்கனே யென்னில்; ஸர்வதா—ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், அநுபபத்தே:—ஸ்வாபிமதமான ஸர்வகுந்யவாதம் உபபந்ந மாகாமையினாலே என்றபடி 'ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்' என்றதை பூரீபாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி விவரித்தருளும்போது "ஸதிதி ப்ரதிஜ்ஞாயாம் அஸதிதி ப்ரதிஜ்ஞாயாஞ் ச" என்றருளிக்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

செய்கிறார். ஸ்வாமிக்கு இப்பொருள் தோன்றினது எதனாலென்னில்; திருவாய்மொழியில் (1-1-9) *உளனெனினுளன் அவனுருவ மிவ்வுருவுகள், உளனலனெனில் அவனருவ மிவ்வுருவுகள், உளனென லெனெனவிவைகுண முடைமையின், உளனிருதகைமையோ டொழிவிலன் பரந்தே* என்ற பாசுரங்கொண்டே இந்த ஸூத்ரத்தின் பொருளை ஸ்வாமி அறுதியிட்டருளினான் என்பது நிஸ்ஸந்தேஹம். அப்பாசுரத்தின் ஆரூபிப்படியை ஸேவித்தால் இஃது எளிதில் புலனாகும். அப்பாட்டிற்குத் தமிழ் மொழியாலெழுதப்பட்டுள்ள பொருள்தான் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் வடமொழியாலெழுதப்பட்டுள்ளதென்பதை விசதமாக நிரூபித்துக்காட்டுகிறேன் காண்மின்;

திருவாய்மொழி ஸூக்தி

- (1) உளனெனில் உளன் ;
அவனுருவம் இவ்வுருவுகள் ;
- (2) உளனலனெனில் உளன் ;
அவனருவ மிவ்வுருவுகள் ;
இருதகைமையோடு உளன்.

ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தி

- (1) கிம் பவாந் ஸர்வம் ஸதிதி ப்ரதிஜாநீதே ?
(ததாஸதி) தவாபிப்ரேதம் துச்ச்சத்வம்
ந ஸம்பவதி ;
- (2) கிம்பவாந் அஸதிதிப்ரதி ஜாநீதே ?
(ததாபி) துச்ச்சத்வம் ந ஸம்பவதி.
சூந்யமிதி ப்ரதிஜாநதா ஸதிதி ப்ரதி
ஜாநதேவ ஸர்வஸ்ய வித்யமாநஸ்ய
அவஸ்த்தாவிசேஷ யோகிதைவ ப்ரதி
ஜ்ஞாதா பவதீதி துச்சதா ந குதச்சிதபி
ஸித்யதி !!

8 ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தி வைலக்ஷண்யம்

கீதாபாஷ்யத்திலோ ஸ்ரீபாஷ்யத்திலோ ஸ்வாமியருளிச் செய்யும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் நெஞ்சையுருக்கும் படியான ஒரு அதிசயம் அடியேனுடைய அநுபவத்தில் காண்கிறது. இவ்விதசயம் வேறு எந்த பாஷ்யத்திலும் காணமுடியாது. அஃது என்னென்னில், மூலத்தில் பரம புருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருமிடங்களில் ஆர்வார்களுடைய திவ்யஸூக்திச் சாயையிலே அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிப் பெருமைகளை விளக்கிப் பல விசேஷணங்களை அருளிச் செய்தாலொழிய ஸ்வாமிக்குத் தரிப்பு உண்டாவதில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யத்திலும் ஓரிடம் காட்டுகிறேன். அதில் கடைசியான ஸூக்திரம் [அநாவ்ருத்திச் சப்தாத் அநாவ்ருத்திச் சப்தாத்] என்பது. இங்கு மூலத்தில் பரமபுருஷனுடைய ப்ரஸ்தாவமேயில்லை. பரமபதத்தைச் சென்றடைந்த முக்தர்கள் மீண்டும் இந்நிலத்தில் திருப்பி வருவது உண்டா இல்லையா? என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக இந்த ஸூத்ரம் அவதரித்துள்ளது. ‘புநராவ்ருத்திகிடையா தென்று சாஸ்தரம் சொல்லி யிருக்கையாலே அது இல்லை’ என்றிவ்வளவேஸூத்ரம் சொல்லி நின்றது. இதை விவரிக்குமிடத்து ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். ‘பகவானொருவனுளனென்று எந்த சாஸ்தரம் அறிவிக்கின்றதோ அந்த சாஸ்தரமே பகவானை அடைந்தவர்கட்குப் புநராவ்ருத்தியில்லை யென்றும் தெரிவிக்கின்றது’ என்றருளிச் செய்கிறார். இங்கு ‘யதாபரமபுருஷ: அஸ்தீதி சப்தாத்அவகம்யதே.....’ என்றிவ்வளவே அருளிச்செய்தால் போதுமானது; ஆயினும் ஸ்வாமி இங்கே அருளிச் செய்வது பாரீர் ;—

“யதா நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஜகஜ்ஜந்மாதிகாரணம் ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷண: ஸர்வஜ்ஞ: ஸத்யஸங்கல்ப: ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதி: நிரஸ்த ஸமாப்யதிக ஸம்பாவந: பரமகாருணிக: பரப்ரஹ்மபிதாந: பரமபுருஷ:.....” என்று இவ்வளவு விசேஷணங்களையருளிச்செய்கிறார். கீதையில் ஒன்பதாமத்யாயத்தில் முடிவுச் ச்லோகம் ‘மக்மநாபவ மத்பக்த:’ என்பது; இதில் மக்மநா பவ என்பதற்கு என்னிடத்தில் மனத்தை

வைத்திடு என்று பொருள். இப்பொருள் யாவர்க்கும் தெரிந்ததே, எளிதில் தெரியக்கூடியதே என்கிற கருத்தினால் மத்வபாஷ்யகாரர் அடியோடு அர்த்தம் செய்யவேயில்லை. சங்கராசாரியர் “மயி வாஸுதேவே மந: யஸ்ய ஸ: த்வம் மந்மநாபவ” என்று உரைத்தார். என்னிடத்தில் என்பதற்கு வாஸுதேவனாகிய என்னிடத்தில் என்று அர்த்தம் என்பதாக விவரித்தாராயிற்று. இனி ஸ்வாமியின் பாஷ்யத்தையெடுத்துக் கொள்வோம்: அவ்விடத்துப் பங்க்திகளை ஸேவித்தால் கல்நெஞ்சினனுக்கும் கண்ணீர் பெருகும்.

“மந்மநா பவ—ஸர்வேச்ரே நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநே ஸர்வஜ்ஞே ஸத்யஸங்கல்பே நிகில ஜகதேககாரணே பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி புருஷோத்தமே .புண்டரீக தலாமலாயதேக்ஷணே ஸ்வச்சநீலஜீமூத ஸங்காரே யுகபதுதித திநகரஸஹஸ்ர ஸத்ருசதேஜஸி லாவண்யாம்ருதமஹோததௌ உதாரபீவரசதுர்பாஹௌ அத்யுஜ்ஜ்வல பீதாம்பரே அமலகிரீட மகரகுண்டலஹாரகேயூரகடகபூஷிதே அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய ஸௌந்தர்ய மாதூர்ய காம்பீர்யௌதார்ய வாத்ஸல்ய ஜலதௌ அநாலோசித விசேஷாசேஷலோகசரண்யே ஸர்வஸ்வாமிநி தைலதாராவத் அவிச்சேதேந நிவிஷ்டமநா பவ” என்கிற இவ்வளவும் அதிகம்பிரமான ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியாகும்.

இந்த மஹாவாக்யத்தில் எம்பெருமானைப் பற்றின விசேஷணங்கள் பதினெட்டு உள்ளன. இத்தனை விசேஷணங்கள் இங்கு அவசியமோவென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். உண்மையில் அவச்யமன்றென்றும் சொல்லலாம். விஸ்தரத்தில் ருசியில்லாதவரான ஸ்வாமி இவ்வளவு ஏன் அருளிச் செய்தாரென்று ஆலோசிக்க வேண்டும். ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ‘புண்டருமாறன் பசுந்தமிழ் ஆனந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமானுசமுனி வேழம்’ என்றும் ‘கலிமிக்க செந்நெற்கழனிக்குறையல் கலைப்பெருமானெலி மிக்க பாடலையுண்டு தன்னுள்ளம் தடித்து அதனால் வலிமிக்க சீயமி ராமானுசன்’ என்றும் நூற்றந்தாதியில் அமுதனார் அருளிச் செய்த படியே ஆழ்வாரருளிச் செயற்கடலில் அநவரதம் அவகாணித்தவராதலால் அதன் பலனாகவே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸ்வாமி பலகாலும் அருளிச்செய்யப் பார்த்ததாகிறது. கண்ணபிரான் தன்னிடத்தில் பக்தி பண்ணுப்படி விதிக்கிற இவ்விடத்தில் எம்பெருமான் தன்னுடைய இத்தனை விசேஷங்களை பெடுத்துக் காட்டாவிடில் எங்ஙனே பக்தியுண்டாகும். அவனுடைய ஸ்வரூப வைலக்ஷண்யத்தையும் திவ்ய மங்கண விக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தையும் திவ்ய பூஷணதி வைசிஷ்ட்யத்தையும் திருக்கல்யாண குணபௌஷ்ட்யத்தையும் எடுத்துக் காட்டுவதானது கண்ணபிரான் தானே இவற்றையெடுத்துரைத்து இவற்றையெடுபடும்படி சொல்லுவதாகவன்றோவுள்ளது. இதர பாஷ்யகாரர்களுக்கு திவ்யப்ரபந்தஜ்ஞான ஸம்பத்து சிறிதுமில்லாமையினால் அவர்கள் இப்படிப்பட்ட விசேஷணங்களை ஓரிடத்தில் கூட எழுதி வைக்கப் பரஸக்தியில்லையாயிற்று.

இங்ஙனே ஓரிடமன்று இரண்டிடமன்று; பல பலவிடங்கள் காணலாம். மற்ற பாஷ்யகாரர் களுக்கு இப்படிப்பட்ட வாக்கியந்யாஸம் பண்ணத் தெரியாமலில்லை. பகவானிடத்தில் பக்தி யில்லாமையுமில்லை. ஆயினும் அவர்களுடைய கையிலிருந்து இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஏகதேசமும் அவதரிக்கக் காண்கிறீலாம். ‘செந்தாமரைத் தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரையடிக்கள் செம்பொன் திருவுடம்பே’ என்றும் ‘கைவண்ணம் தாமரை வாய் கமலம்போலும் கண்ணிணையுமரவிந்தமடியுமே’ என்றும் ‘செக்க மலர்த்தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கனிவாய் அக்கமலத்திலே போலந் திருமேனி யடிகளுக்கே’ என்றும் வாய்வெருவுகின்ற ஆழ்வார்களின் ஈரச்சொற்களிலே ஆழங்காற்பட்டிருக்கு மாசிரியர்களுக்கே இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீஸூக்தி விந்யாஸவைபவம் வாய்க்கின்றது.

9 திருப்பாவையையுடனிட்ட தீதாபாஷ்யம்

கீதை (3-21) *யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்டஸ் தத் ததேவேதரோ ஜந :. ஸ யத்ப்ரமாணம் குருதே லோகஸ் ததநுவர்த்ததே* என்னும் ச்லோகம் சிஷ்டாசாரத்தின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பது.

ஸம்ஸ்க்ருதஜ்ஞார்களுக் த அநாயாஸமாகப் பொருள்படக்கூடிய ச்லோகமிது. இதன் உத்தாரத் தத்திற்கு பாஷ்யமிட்ட சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் “ஸ: ச்ரேஷ்ட: யத் ப்ரமாணம் குருதே— லௌகிகம் ஒ லோக: ததவர்துதததே, ததேவ ப்ரமாணீகரோதி இத்யர்த்த:” என்று உரைத் தார். ச்ரேஷ்டரா யிருப்பார் யாதொன்றை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறார்களோ, அது தன்னையே லோகமும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறது என்பதாகப் பொருள் காட்டப்பட்ட தாயிற்று. மத்வாசார்யரான ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகளும் இவ்வண்ணமாகவே பொருளுரைத் தார். “ஸ யத்வாக்யாதிகம் ப்ரமாணீகருகே ததுக்தப்ரகாரேண திஷ்டதீத்யர்த்த:” என்பது அவருடைய பாஷ்யபங்க்கி. ஆக இவற்றால் “யத்ப்ரமாணம்” என்றவிடத்தில் பதச்சேதம் இவர் ளுக்கு விவகிதம் என்று தேறிற்று. யத் என்பது தனிப்பதமென்று முடிந்தது.

நம் பாஷ்யகாரர் இங்கு இரண்டு பதங்களாகத் திருவுள்ளம் பற்றும் (யத்ப்ரமாணம்) என் பதமுள்ளி. ஸமாஸம் பொண்ட ஒரே பதமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி பாஷ்யமிட்டருளி யுள்ளார். பூர்வார்த்தத்தில் “ச்ரேஷ்ட: யத்யத் ஆசரதி” என்றதற்கு - ச்ரேஷ்டராயிருப்பார் எந்தெந்த கருமத்தை யறுஷ்டிக்கிறாரோ என்பதாகப் பொருளாதலால் அந்த கருமத்தைப்பற்றியே உத்தரார்த்தமும் சொல்லுகிற தென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். சிஷ்டர்கள் தாங்கள் னுஷ்டிக்கிற கருமத்திற்கு எவ்வளவு அவதி வைத்துக் கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவு அவதியையே பிறரும் வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றபடி. இதை தாத்பர்யசந்திரிகையில் வேதாந்த தேரிகள் விவரித்துள்ளார். ‘பெரியோர்கள் அனுஷ்டிக்கிற கருமத்தையே பிறரும் அனுஷ்டிக்கிறார்கள்’ என்று இவ்வளவு மாத்திரமே சொன்னால் போதாது. அவர்கள் அக்கருமத்தை எந்த விதமாக அனுஷ்டிக்கிறார்களோ அந்த விதமாகவே பிறரும் அனுஷ்டிக் கிறார்கள் என்றும் சொல்லவேண்டியது இந்த ஆவ்யமாதலால் அதற்குச் சேர ஸ்வாமியின் பாஷ்யம் மிகப் பொருத்தமாக அவதரித்துள்ளது. பெரியார் எதை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரோ அதையே பிறரும் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளுகிறாரென்பது ப்ரக்ருதத்தில் அநபேகிதமாகலால் இதர பாஷ்யகாரர்கள் நம் ஸ்வாமி பின் செல்லவில்லை. ‘யத்ப்ரமாணம் குருதே’ என்றதற்கு இவ்வளவு பொருள் கொண்டால் “லோகஸ் ததநுவர்த்திதே” என்ற மேல் பாக்யத்தில் தத் என்றது ஸ்வரஸமாகப் பொருள் தருமாவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். இதற்குத் தாத்பர்யசந்திரிகையிலேயே தகுந்த பரிஹாரமுள்ளது, கண்டுமொள்க.

இதர பாஷ்யகாரர்களுக் தத் தேவர்த்தம் அர்த்தம் இந்த நம் ஸ்வாமிக் தத் தோன்றினது எதனென்கில்; திருப்பாவையையென்று ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்ததனாலேயே என்க. திருப்பாவையில் *மாலே மணிவண்ணா* என்கிற பாசுரத்தில் “மேலையார் செய்வனகள் வேண்டுவன கேட்டியேல்” என்றுள்ளது. இங்கு “மேலையார் செய்வனகள் கேட்டியேல்” என்றானவையே போதுமா யிருக்க இனையில் ‘வேண்டுவன’ என்றுப்ரயோகித்தது குறிக்கொள்ளத் தக்கது. அதை நோக்கியே யத்ப்ரமாண மென்றதை ஸமஸ்தமாகக் கொண்டு பாஷ்ய மிட்டருளினார்.....

10 கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து மற்றொரு சிறந்த பொருள்

கீதையில் பரித்ராணய ஸாதூநாம்* (4-8.) என்ற விடத்திற்கு பாஷ்ய மருளிச்செய்யா நின்ற ஸ்வாமி, ஸாதூக்கர் யாவர்? என்பதை விவரிக்கு மிடத்து ஆழ்வார்களே ஸாதூக்க ளென்று ஸுஸ்பஷ்ட சப்தங்களால் விளக்கியருளினார்;* காராவாராயென்றென்று கண்ணும வாயும் துவர்ந்து, ஒரு பகலாயிரமுழியாலோவென்று தளர்ந்து *நினைந்துதைந்துள் கரைந்துருகி நிற்குமாய்வார்களே ஸாதூக்களென்கிறார். அங்கு அருளிச் செய்திருக்கிற பரம பைக்யபங்க்கிகள் சங்கராபாஷ்யதிகையில் அலுவளவும் காணக்கிடையா; இவற்றை திவ்யஸூக்திரசிகரம் நிச்சலும் சிந்தனை செய்யவேண்டும். அவ்விடத்து மூலஸூக்திகள் வருமாறு—

“ஸாதவ: உக்த லக்ஷண தர்மசீலா: வைஷ்ணவாக்ரேஸரா: மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா: மந்நாம கர்மஸ்வரூபாணாம் வாங்மநஸாகோசரதயா மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகன் அலபமாநா: க்ஷணமாத்ர காலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா பவேயுரிதி மத்ஸ்வரூப சேஷ்டிதாவலோகந ஆலாபாதிதாநேந தேஷாம் பரித்ராணய’ என்பவை.

இந்த கீதாபாஷ்யபங்க்த்திகள் ஆழ்வார்களின் தன்மைகளை அவர்களின் திவ்ய ஸூக்தி களைக் கொண்டே யருளிச் செய்தவை. [பதங்களின் மேலே சிறிது விவரிக்கிறோம்.] ‘வைஷ்ணவாக்ரேஸரா:’ என்பது இங்கு விசேஷயவாசகபதம். ப்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயத் திலே முன்னிற்பவர்கள் ஆழ்வார்களே யென்பது நிர்விவாதம். மற்றுமுள்ள விசேஷணங்க ளெல்லாம் அவர்களுக்கே பொருந்துமவையாயும் அவர்களையே சுட்டிக்காட்டு மவையாயும் அமைந்திருக்கின்றன. எங்ஙனே யென்னில்; [உக்தலக்ஷண தர்மசீலா:] *யதாயதாஹி தர்மஸ்ய* என்கிற கீழ்ச்லோகத்தில் “தர்மஸ்ய— வேதோதிதஸ்ய சாதூர்வார்ண்ய சாதூராச்ரம்ய வ்யவஸ்தயா அவஸ்திதஸ்ய” என்று தாமருளிச் செய்திருக்கையாலே அதுவே ‘உக்தலக்ஷண தர்ம’ என்பதனால் பராமர்சிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்கள் வேதோக்தங்களான வர்ணாச்ரம தருமங்களை எள்ளளவும் கடவாதவர்கள் என்பதாயிற்று. [மத்ஸமாச்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா:] *துயரறு சுடரடி- தொழுதெழென் மனனே* என்றும் *ஆழிவண்ண! நின்னடியிணையடைந்தே னென்றும் சொல்லி பகவதாச்ரயணத்திலே ஒருப்பட்டவர்கள் என்றபடி. [மந்நாமகர்மஸ்வரூ பாணாம் வாங்மநஸ அகோசரதயா]. எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களையும் சேஷ்டிதங்களையும் ஸ்வரூபத்தையும் பேசப்புகுந்து *என்சொல்லிச் சொல்லுகேன்* என்றும், *நெஞ்சால் நினைப் பரிதால் வெண்ணெயூணென்னு மினச்சொல்லே* என்றும் வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கு மெட்டாதவையென்று சொன்னவர்களு மாழ்வார்களே.

[மத்தர்சநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகம் அலபமாநா:] *தொல்லைமலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றூர்க் தம் உடலோடோ லான்கள் துஞ்சுநிலே* என்றும் *காணவாரா யென்றென்று கண்ணும் வாழும் துவர்ந்து* என்றும் சொல்லிக் கண்ணாரக் கண்டாலல்லது தரிப்புப் பெருதவர்களு மாழ்வார்களே.

[க்ஷணமாத்ரகாலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா:] *ஒரு பல்லாயிர முழியாலோ* *உழியில் பெரிதால் நாழிகை யென்னும்* *ஓயும் பொழுதின்றி ஊழியாய் நீண்டதால்* என்று பேசி *அவளை விட்டகன்று உயிராற்ற கில்லாதவர்களும் ஆழ்வார்களே. [ப்ரசிதில ஸர்வகாத்ரா:] காலாழம் நெஞ்சழியும் கண்குழலும்* காலுமெழா கண்ணாநீரும் தில்லா உடல் ரோர்ந்து நடுங்கிக் குரல் மேலுமெழா மயிர்கூச்சுமரு* உள்ளெலா முருகிக் தரல்தழுத்தெழிந்தேன் உரோம கபங்களாய்க் கண்ண நீர்கள் துள்ளஞ் சோரத் துயிலினை பெய்வேன்* என்று சொல்லி ஸர்வாவயவ சைதீஸ்யந்நைதம் காட்டினவர்களும் ஆழ்வார்களே. இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்களுக்கு விலக்ஷண நுபவம் தந்து ரக்ஷணம் செய்வதற்காகவே எம்பெருமான் திருவவதாரங்கள் செய்தருள்வதாக எம்பெருமானுடைய பாஷ்ய ப்ரக்ரியை. [அவதார ரஸங்களை நன்கு அநுபவித்தவர்கள் ஆழ்வார்களேயென்று கருத்து.] இப்படிப்பட்ட பங்க்த்திகள் இதரபாஷ்யகாரர்களிடத்திலே லவலேசமும் காணக் கிடைப்பதில்லை; ஆழ்வார்களப்பற்றியும் அவர்களின் தன்மைகளைப் பற்றியும் சங்கராசாரிய மத்வாசாரியாதிக்கூட நம்புத்பத்தியோ யில்லாமையால் அதற்குக் காரணம்....*
.....*

11 அருளிச்செயலையேயுபொற்றிய சதுர்விதத்தகரி விவரணம்

கீதையில் (7-16.) “சதுர் வித பஹ்நே ஸம்” என்கிற ஸ்லோகத்தில் ஆர்த்த:, ஜிஜ்ஞாஸ:, அர்த்தார்த்தி, ஜ்ஞாநி என்று நான்கு யதிகாரிகள் கூறப்படுகிறார்கள். சங்கராசாரியர் - திருடர் புலி பிணி முதலியவற்றின் தன்பமடைந்தவளை ஆர்த்தனென்றும்,

பகவானையறிய விரும்புகிறவனை ஜிஜ்ஞாஸுவென்றும், தனம்பெற விரும்புவனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், விஷ்ணுதத்த்வமறிந்தவனை ஞானி யென்றும் விவரித்திருக்கிறார். நமது பாஷ்ய காரரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமனை ஆர்த்த னென்றும் அபூர்வைச்வர்ய காமனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், கைவல்யகாமனை ஜிஜ்ஞாஸுவென்றும், ஸ்வஸ்வரூப முணர்ந்தவனை ஞானியென்றும் விவரித்தருளுகிறார். இவற்றுள் எந்த விவரணத்தில் பொருத்த முள்ளதென்பதைப்பற்றி நாம் இங்கு விமர்சிக்க விரும்பவில்லை. இங்ஙனே விலக்ஷணமான விவரணத்தை நம் ஸ்வாமி செய்தருளியதற்கு மூல மென்ன? என்று விமர்சிக்க ப்ராப்தம். இதை விமர்சிக் தமளவில், ஆழ்வார்களின் முனைவுத்தியை அடி யொற்றிப் பேசவேணுமென்று ஸ்வாமி கெண்டிருந்த உறுதிதான் இதற்கு மூலமென்று நன்கு புலப்படும்.

திருப்பல்லாண்டில், *வாழாட்பட்டு நின்றுருள்வீரேல்* என்கிற பாசுரத்தினால் ஞானிகளை யழைத்தும், *ஏடுநிலத்திலிடுவதன் முன்னமென்கிற பாசுரத்தினால் கைவல்யார்த்திகளை யழைத்தும், *அண்டக்குலத்துக்கதிபதியாகி யென்கிற பாசுரத்தினால் அபூர்வைச்வர்ய காமர்க்காயும் ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமர்க்காயுமழைத்தும் உபதேசம் தந்தருளியிருப்பது ஸ்பஷ்டம். அதை பூர்வாசார்ய வியாக்கியானங்களிலும் அடியேனுடைய திவ்யார்த்த தீபிகையுரையிலும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் காணலாம். இதுவன்றியும் திருவாய்மொழியில் (4-1.) *ஒரு நாயகமாய்* என்கிற பதிகத்தில் இந்நால்வகை யதிகாரிகளும் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதும் ப்ரஸித்தம். கீதையிலுள்ள *சதுர்விதா பஜந்தே மாம்* என்னுமிந்த ச்லோகத்தை யடியொற்றியே அந்தப் பாசுரங்கள் திருவவதரித்தனவாக ஸம்ப்ரதாய மாகையாலே *மாறனுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தாரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் திவ்யப்ரபந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்தாரென்பது இங்குக் குக்கொள்ள வேண்டிய பரமார்த்தம்.

12 ஜீவாத்மாவின் அந்தரங்க நிருபகத்தை பாஷ்யகாரர் நினைபித்தது திருவாய்மொழிமொண்டே

பகவத் விஷயம் (ஈடு), முவேசநாதனார் வியாக்கியானம், (குருபரம்பராப்ரபாவம் முதலான த்ரத்தங் களிலே காண்பதோரிதிவாஸத்தைச் சுருக்கமாகக் கேண்மின்; எம்பெருமானார் உபாய வேதாந்தப்ரவாகம் நடத்தியருளா நிற்க “ஆத்மாவுக்கு ஜ்ஞாநாதந்தங்களும் சேஷத்வமும் நிருபகமாகச் சொல்லப்படாநின்றதே, இவற்றினுள் அந்தரங்க நிருபகம் எது?” என்கிற ப்ரஸ்தாவம் திருவோலக்கத்திலே திகழ, ஸ்வாமி ஸர்வஜ்ஞாயெழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் இதனை ஆசார்யமுநேக வெளியிடுவிக்க வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருக்கோட்டியூர் நம்பிக்கலிலே பென்று கேணித்து இதனையறிந்து வரும்படி ஆழ்வாளை யனுப்பியருள, ஆழ்வாலும் திருக்கோட்டியூர்க்குச் சென்று நம்பி பக்கலிலே ஆறுமாஸம் காத்திருந்து *அடியேனுள்ளனுடனுள்ளான்* (882.) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத் துணுக்கையைப் பெற்றுக் கொண்டு எம்பெருமானாரிடம் வந்து சேர்ந்து அதை விஜ்ஞாபிக்க மஹாநிதியான இந்த முனைவுத்தியின் உட்பொருளை ஸ்வாமி திருவோலக்கத்திலே விவரித்தருளினார்—

அடியேனென்கிற சொல் நானார் திவ்யப்ரபந்தத்தினுள் நூற்றுக்கணக்கான விடங்களிலுண்டு; நம்மார்வார் பாசுரம் பேசத்தொடங்கும்போதே ‘அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே’ என்று அடியோன் சொல்லை விட்டே பேசுகிறார். இப்படிப் பல நூறிடங்களில் அடியேன் சொல் இருக்கவும் அவற்றையெல்லாம் விட்டுத் திருவாய்மொழியில் ஒரு மூலையி லிருக்கும் பாசுரத் துணுக்கையொன்றைத் திருக்கோட்டியூர்நம்பி எடுத்துக் கொடுத்தனுப்பி யிருக்கிறார். அது எட்டாம்பத்தின் எட்டாம்பதிகத்தின் இரண்டாம் பாட்டிலுள்ளது. அங்கேயே முதற்பாட்டின் முடிவிலும் ‘ஒருவனாடியேனுள்ளானே’ என்று அடியேன் சொல்லுள்ளது; அதையும் விட்டு அடுத்தபாட்டினடியை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதில் என்ன விசேஷ மென்பது நுண்ணுணர்வின் நுண்மதிக்கே பாசுரமாகக் கூடிய விஷயம். கேண்மின்;

எந்த இடத்திலும் அடியேனென்ற சொல்லுக்கு தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே பொருளாகும். *அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே* என்னுமிததை யெடுத்துக் கொள்வோம்; தேஹமின்றிக்கே வெறும் ஆத்மா விண்ணப்பம் செய்ய முடியாதன்றோ. தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே விண்ணப்பம் செய்ய முடியுமாதலால் இந்த வெறும் ஆத்மாவை அர்த்தமாகக் கொள்வதற்கில்லை; *அடியேன் சிறிப ஞானத்தன்* என்கிற மற்றோரிடத்தையும் (167.) எடுத்துக்கொள்வோம்; இங்கு 'ஞானத்தன்' என்று ஞானமுடைமை சொல்லியிருப்பதனால் அது தேஹத்திற்கு அஸம்பாவிதமாய் ஆத்மாவுக்கே ஸம்பாவிதமாகையாலே இங்கு அடியேனென்பது வெறும் ஆத்மாவையே சொல்லியாக வேண்டுமென்று சிலர் ப்ரமிக்கக்கூடும்; அப்படியில்லை; இங்கும் அடியேனென்ற சொல் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவையே சொல்லுகிறது; ஏனென்றால், "காண்பானல்லற்றுநான்" என்கிற க்ரியையிலே அர்ஜுன், அந்நாயிக்கவேண்டும்; வெறும் ஆத்மா அலற்ற முடியாதாகையாலே அங்கும் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவே அடியேன் சொல்லுக்கு அர்த்தமாக வேண்டியது அவசியமாயிற்று. இப்படி எந்த விடத்திலும் தேஹவிசிஷ்டனான ஆத்மாவையே அடியேன்பதம் சொல்லிநிற்கு மென்பது திண்ணமாயிற்று. *ஓன் சங்கதை வாளாழி யானொருவனடியேனுள்ளானோ* என்கிறவிடத்திலும் அப்படியே.

இனி *அடியேனுள்ளானுடலுள்ளான்* என்கிறவிடத்தில் மாத்திரம் அடியேனென்பதற்கு வெறும் ஆத்மாவே அர்த்தமாகவேண்டிய நிர்ப்பந்தமுள்ளது. ஆத்மாவுக்கு விசேஷண பூகமான தேஹத்திற்கு வாசகமான சொல் உடலென்பது தனிப்பட இருப்பதனால் அடியேனில் தேஹத்தைச் சேர்த்து அர்த்தமாகொள்ளவேண்டிய அவசியமில்லை; 'எம்பெருமான் ஜீவாத்மாவையும் உடல்பொருளையும் அநுப்ரவேரித்திருக்குமவன்' என்று சொல்ல வேண்டுமென்று இங்கு விவக்ஷிதம். உடலிலுள்ளானென்பதனால் ஜடப்பொருளை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன் என்பது சொல்லிற்குமிற்று 'ஜீவாத்மாவை அநுப்ரவேசித்திருக்குமவன்' என்று விவக்ஷிதமான பொருளுக்கு *அடியேனுள்ளானென்று வாசகமிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆத்மா அஹமர்த்தமாகையாலே என்னுள்ளானென்று சொல்லியிருக்கலாம்; அப்போதும் ஆத்மாவிலுள்ளானென்று சொல்லுந் தேறிவிடும். ஆனால் ஆர்வார் அப்படியநரிச் செய்யாமல் அடியேனுள்ளானென்றுருளிச் செய்திருக்கையாலே, ஆத்மாவென்றும் அடியேனென்றும் பர்யாயம் - (அநாவது) ஆத்மாவுக்கு சேஷிதமே அந்தரங்க நிருபகம் - என்பது ஆர்வார் திருவுள்ளமாக அறுதியிடலாகிறது.

இப்படி எம்பெருமானார் நிர்ணயித்ததாகச் சொல்லுமைதிஹ்யம் உண்மையாயிருக்கவேண்டுமாகில் இது ஸ்ரீபாஷ்யகர திவ்யஸூக்திகளில் எங்கேயாவது ஏறியிருக்க வேணும். இல்லையாகில் இந்த ஐதிஹ்யத்திற்கு கௌரவமில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் *ஜ்ஞாத ஏவ* என்கிற ஸூத்ரத்தின் விவரணத்தில் இது தெரிவிக்கப்படவில்லை. அங்கு "அயமாத்மா ஜ்ஞாத்ருஸ்வரூப ஏவ" என்று இவ்வளவே முடிவாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே மேலே விவரித்த ஐதிஹ்யம் யதார்த்தமாயிருக்கத் தகுதியில்லையென்று குருகுலவாஸ பாச்ய மில்லாதார் சிலர் சொல்லுவதுண்டு. அன்னவர்களை "எண்ணாத மானிடத்தை எண்ணாத போதெல்லாமினியவாரே" என்கிற ரீதியில் விட்டிட்டு தத்வஜிஜ்ஞாஸுக்களான ஸூக்ருதிகளுக்கு மருமமுணர்த்துகிறேனங்கு. இந்த மஹார்த்தம் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலேயே ஊறியிருந்து கீதா பாஷ்யத்தில் தகுந்த இடத்தில் வெளியிடப் பெற்றது.

கீதையில் (7 16.) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸூக்ருதி நோர்ஜூந!" ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தார்த்தி ஜ்ஞாதீ ச பரதர்ஷப!* என்ற விடத்தில் சங்கரபாஷ்யத்தை முன்னம் நோக்கிப் பிறகு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தை நோக்குமின். "ஜ்ஞாதீ - விஷ்ணோஸ் தத்த்வவித்" என்றார் சங்கராச்சாரியர்; நம் ஸ்வாமி அப்பொருளை ஒன்றாக எண்ணுது "பகவச் சேஷதைகரஸ ஆத்ம ஸ்வரூபவித் ஜ்ஞாதீ" என்று அந்நிச்சயத்துடன். இப்படி ஒரிடமன்று. ஜ்ஞாதீ என வருமிடங்களிலெல்லாம் இங்ஙனையருளிச்செய்தார். ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞானத்திற்கு ப்ரயோஜனம் தானுடைய சேஷத்வத்தை யறிவ துதான் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம் தேறுகிறது ஆர்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் அவக ஹதவிஷயம் இப்படி யருளிச்செய்ய ஆயலாது.*

13 *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்பதவிதந்து கீதாபாஷ்யஸம்

பகவத்கீதை (7-19.) *பஹுநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந்த்மாம் ப்ரபத்யதே வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்னுமிந்த ச்லோகத்தின் சங்கர பாஷ்யத்தையும் ஸ்ரீ ஸ்வாமி பாஷ்யத்தையும் உற்று நோக்கவேணும். ஸ்ரீசங்கரர் கீழே *ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரார்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ* என்றவிடத்தில் 'ஜ்ஞாநீ' என்பதற்கு எவ்விதமான அர்த்தம் செய்தாரோ அவ்விதமான அர்த்தமே 'ஜ்ஞாநவாந்' என்பதற்கும் அவர் செய்யலாவது. ஸ்வாமியோ வென்னில் கீழே செய்தருளினபடியே இங்கும்—மச்சேஷதைகரஸ ஆத்மயாதாத்மய ஜ்ஞாநவாந்" என்றே செய்தருளினார். இந்த ச்லோகத்தில் இதுவன்று முக்கியமான விஷயம்; *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப:* என்கிற உத்தரார்த்தத்திற்கு சங்கரர் பணித்தபொருள் *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* இத்யாதிஸ்தலங்களில் போலவே அத்வைதமாகவுள்ளது; 'வாஸுதேவ ஏவ மம ஸர்வம்' என்பதாகக் கொள்ளப்படவேயில்லை ப்ரஹ்மத்திற் காட்டிப் வேறுபட்ட பொருள் எதுவுமேயில்லையாகையாலே, எல்லாம் ப்ரஹ்மமேயென்றுகொண்டு என்னைப்பணிகின்ற மஹாத்மா துர்லபன்-என்று கீதாசார்யன் சொல்லுவதாக சங்கரபாஷ்ய ப்ரக்ரியை. இதை நமது பாஷ்யகாரர் கண்டித்திருக்கிறாரென்பது "வாஸுதேவஸ்ஸர்வமித்யஸ்ய அயமேவார்த்த:" என்கிற ததீயபாஷ்ய ஸூக்தியாலும், "வாஸு தேவஸஸர்வமிதி ஸாமாநாதிகரணயஸ்ய பராமிதமர்த்தம் ப்ரதிஷ்டிபந் ஸ்வோக்தம் த்ரடயதி" என்கிற தாத்பர்யசந்த்ரிகா ஸூக்தியாலும் அறிய வெளிது. இங்கு சங்கரர் பணித்தபொருளானது அவசியம் கண்டிக்கத்தகுந்ததுதானேவென்று பார்க்கவேணும். ஸர்வவஸ்து ஸாமாநாதிகரணயார்ஹத்வரூபவஸ்து பரிச்சேதராஹித்யத்தை ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் விசிஷ்டாத்வைதிகளான நாமும் இசைந்தே யிருக்கிறோம். தாத்பர்யத்தில் வாசியெயொழிய சப்தஸந்தர்ப்பத்தில் ஒருவரையுமில்லை நமக்கும். இங்கே சங்கரர் எழுதிவைத்த பொருள் அஸம்பாவிதமன்று. *ஸப்ரஹ்மாஸ சிவஸ்ஸேந்த்ரஸ் ஸேஷர: பரமஸ் ஸ்வராட்* என்கிற வடமொழி வேதத்தையும், *அவனோ யவனுமவனு மவனும், அவனே மற்றெல்லா மு மறிந்தவாமே* என்கிற தமிழ் வேதத்தையும் நிர்வஹித்திற ரீதியிலே *வாஸுதேவஸ் ஸர்வ மென்கிற விரைவும் சங்கரர்க்கு அபிமதமான பொருளிலே எளிதாக நிர்வஹிக்கலாமாயிருக்க இங்கே கண் ணம் அந்நாமந்நேயென்று ப்ரபவஸ்நாநம் ப்ரபதமாநாம்

சங்கரருடைய அத்வைதாபிப்ராயத்தை ஸ்வாமி கீழேவெந் விவரிவதாகக் கண்டித்தேயிருக்கிறார். [2-12 பாஷ்யம் ஸேவிப்பது. 13-2, பாஷ்யத்திலும் மிகமிக விரிவாக ஸேவிப்பது.] அதை இங்கும் கண்டிக்கவேண்டியது அவசியமில்லைதான். இங்குக் கண்டிக்கிற விதம் வேறு. இவ்வர்த்தம் இந்த ப்ரகரணத்திற்குச் சேராதென்று திருவுள்ளம் பற்றிபே இவ்விடத்தில் ப்ரதிஷேபமுள்ளது. இங்கே ஸ்வாமியருளிச் செய்த பொருள் என்னவென்று பார்ப்போம் 'வாஸுதேவஸ் ஸர்வமென்பதற்கு ஸ்வாமியருளிய பொருள் இதுவே— "வாஸுதேவ ஏவ மம பரமப்ராப்யம் ப்ராபகம்ச அந்யதபி யந்மநோரதவர்தி ஸ ஏவ மம தத்ஸர்வம்" என்பது கீதாபாஷ்யஸூக்தி இதை தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் விவரிக்கும்போது தாரகபோஷக போக்யங்களும் எம்பெருமானே யென்று கொள்கிற மஹாத்மாவை விவகரிப்பதுதான் இவ்விடத்திற்குச் சேரும்-என்று ஸ்பஷ்டமாக எழுதியுள்ளார்: திருவாய்மொழியில் *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணாள்* என்று ஆத்மவரருளிச் செய்தது *வாஸுதேவஸ்ஸர்வமென்கிற இத்தையரு ஸரித்தேயென்று ஆளவந்தார் முதலானார் நிர்வஹித்து வந்தார்கள். திருவாய்மொழியின் வ்யாக்யாதாக்களான பூர்வாசார்யர்களும் அங்கு இந்த கீதாவசனத்தை யுதாஹரித்தே வியாக்கியானம் செய்தருளியுள்ளார்கள். சங்கரருக்குத் திருவாய்மொழியில் ப்ரவேசமில்லாமையாலே அவர்தாம் வேறு வகையாக பாஷ்யமிட்டாலும் திருவாய்மொழியமுதக்கடலிலே ஆழ்ந்தவரான ஸ்வாமி அவ்வர்த்தத்தை எவ்வளவு இசையக்கூடும்? *வாஸுதேவஸ் ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: என்றுசொல்லுகிற கீதாசார்யனும் நம்மார்வாரை நெஞ்சில்கொண்டே அது சொல்லியிருக்க, அதற்கு இணங்காத பொருள் ஸ்வாமிபாஷ்யத்தில் எப்படி இடம் பெறும்? அப்பொருளை ஸ்வாமி

எப்படி ஸஹிப்பி? தமக்கு *எல்லாங் கண்ணென்று சொல்லுகிற மஹாத்மாவாகிய நம்மாழ்வார் அந்தோ! என் கண்ணுக்குக் கிடைக்கவில்லையென்று அழுது கொண்டே யன்றோ கீதாசார்யன் இந்த ச்லோகம் பணித்தான். கண்ணன் தன்னடிச்சோதிக்கு முந்தருளின பின் சிலநாளிலே ஆழ்வாருடைய திருவவதாரம். கண்ணபிரான் ஆர்வார ஸேவித்துவிட்டுத் தன் அவதார ஸமாப்தியைச் செய்துகொள்ள மிகவும் ஆசைப்பட்டிருந்தான்; அந்த பாக்யம் அவனுக்கு துர்லபமாயிற்று; அது இந்த ச்லோகத்தில் *ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: * என்பதனாலே ஸுசிதமாகிறது என்று ஆசார்யர்கள் நிர்வஹித்துப்போருவது ஸோபபத்திகமென்று கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளாலறிகிறோம். ஆக, 'ஐகத் ஸர்வம் வாஸுதேவ:' என்பதாக சங்கரர் கொண்டார்; அங்ஙனன்றிக்கே 'மம ஸர்வம் வாஸுதேவ:' என்பதாக நம் ஸ்வாமி கொண்டார். இதுதான் திருவாய் மொழிக்குச் சேர்ந்ததும், திருவாய்மொழியிலிருந்து தெரிந்து அருளிச் செய்யப்பட்டதுமான மிகச்சிறந்த பொருள் என்று தெளிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

14. "துஷ்யந்திச ரமந்திச" - நிர்யப்ரபந்தார்த்த விசேஷம்

பகவத்கீதை பத்தாவது அத்யாயத்தில் ஒன்பதாவது ச்லோகம் (10-9) *மச்சித்தா மத்கதப்ராண: போதயந்த: பரஸ்பரம், கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்திச ரமந்திச" என்பது, இந்த ச்லோகம் பாகவத சிகாமணிகளின் அறிய போதுபோக்கைப்பற்றிப் பகவான் [கீதாசார்யன்] பரமஸந்தோஷம் பெரியச் சொன்னது. பாகவதர்கள் இப்படி வர்த்திக்க வேணுமென்று சிஷிக்கின்றதாகவும் அமைந்துள்ளது இந்தச்லோகம். இதை நெஞ்சில் ஆவ்ருத்தி பணப் பண்ண விலக்ஷணமானவோர் ஆனந்தம் பக்தர்களுக்கு உண்டாகியே தீரும். கீதைக்ரப் பல பாஷ்யங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் நம் ஸ்வாமி எப்பெருமானாரருளிச் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தின் மாதூர்யமும் காம்பீர்யமும் ஒப்பியர்வற்றது அதிகமான விரிவு இன்றிக்கே ஸம்க்ஷிப்தமாகவே யிருந்தாலும் அர்த்தபுஷ்டி அந்யாத்ருச மென்பதை அநுபவாளிகர்களே அறியமுடியும். அதற்கு முக்கியமான றேது ஸ்வ மிக் குண்டான நிர்யப்ரபந்தானகாணமே யென்னத் தட்டில்லை. ப்ரக்ருத ச்லோகத்தின் முடிவில் "துஷ்யந்திச ரமந்திச" என்றுள்ளது. நிர்யப்ரபந்தங்காரிண்டுக்கும் 'ஸந்தோஷிக்கிறார்கள் என்பதொன்றே பொருளாகத் தெரிகின்றது. இந்தபுறந்தி எதற்காகமென்று ஆராயும் போது பாஷ்யங்களை யெடுத்துப் பார்க்க ஆவல் கிளர்கின்றது.

சங்கர பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ அதில், "துஷ்யந்தி - பரிதோஷமுபயாந்தி; ரமந்திச - ரதிம்ப்ராப்நுவந்தி; ப்ரியஸங்கத்யா இவ" என்றுள்ளது. பரிதோஷமாவது என்ன? ரதியாவது என்ன? என்பதை நுண்ணுணர்விய ப்ரியமாக அறிவர் போலும். இனி மத்வபாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ, இங்கு 8, 9, 10, 11, ஆகிய நான்கு ச்லோகங்களுக்கு பாஷ்யமே கிடையாது. "ஸந்திச பஜந்த: கேசிதித்யபஹ - அஹித்யாதிநா" என்று எட்டாவது ச்லோகத்திற்கு அவதாரிகையர், 12-ல் பதினேராவது ச்லோகம் வரையில் ஸ்பஷ்டார்த்தமென்று முடித்திட்டார். அந்த பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை பெருப்பாலும் இத்தகையதே.

இனி நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்ய ஸூக்தி ன் காண்மின்; [துஷ்யந்திச ரமந்திச] வக்தார: தத்வசநேந துஷ்யந்தி; ச்ரோதரச்ச தச்சாவணேந அநவதிகாதிசயப்ரியேண ரமந்தே" என்றுள்ளது. பகவத் கதைகளைச் சொல்லி மகிழ்வார் சிலர்; அவற்றைக் காதாக் கேட்டு மகிழ்வார் சிலர். இவ்வகையான பேதத்தையிட்டு க்ரியாபதபேதம் செய்ததாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். மூலத்தில் "போதயந்த: பரஸ்பரம்" என்றிருப்பதனாலே வக்தாக்களும் ச்ரோதாக்களுமாக இரண்டு வகுப்பினர் அவரவர் தேவதீர்த்தர்கள். அவ்விரு வகுப்பினரிடத்தும் அந்வயிக்குமாறு இரண்டு க்ரியாபதங்களை கீதாசார்யன் ப்ரியாபத்திருப்பதாக உரை செய் திருக்கிறார் ஸ்வாமி ராமானுஜர். இதை நேரின நாதப்ரபந்தரிகையில் விவரிக்கும் போது இரண்டு க்ரியாபதங்கள் பொருத்துவதற்காக வ்யத்திபேதம் கொண்டால் ச்லோகத்தை

அந்வயிக்க ச்ரமப்படுவர்களுண்டு கருதி * கதநச்ரவணயோஜகம்மிந்தேவ காலபேதேந ஸம்பாவிதத்வாத்* இத்யாதியால் ஒரே அதிகாரி ஒருஸமயத்தில் ப்ரவசநம் செய்து ஸந்தோஷிப்பதும், அந்த அதிகாரியே மற்றொரு ஸமயத்தில் ச்ரவணம்பண்ணி ஸந்தோஷிப்பதும் உலகில் ஸம்பாவிதமேயென்று காட்டி அந்வயக்லேசத்தைத் தவிர்த்திருக்கிறார். உண்மையில் பாஷ்யகாரருக்கும் இதுவே திருவுள்ள மென்பதும் எளிதாக அறியக்கூடியதே. ஒரு வ்யக்திக்கே ஒருகால் வக்த்ருத்வமும் மற்றொருகால் ச்ரோத்ருத்வமும் ஸம்பாவிதமேயன்றி. தாம் சொல்லுகிற காலத்திலே உண்டாகும் ஆனந்தம் ஒரு விதம். தாம் கேட்கும் காலத்திலே உண்டாகும் ஆனந்தம் மற்றொருவிதம். இப்படி இரண்டு வகையான ஆநந்தத்தையும் காட்டுவதற்காகவே துஷ்யந்தி, ரமந்தி என்று இரண்டு கிரியைகள் பிரயோகிக்கப்பட்டன வென்னுமிது இதர பாஷ்யகாரர்களுக்கு ஸ்புரியாமல் நம் பாஷ்யகாரர்க்கு மாத்திரம் ஸ்புரித்த தற்குக் காரணம் திவ் ப்ரபந்தாவகாஹனமே.

எங்ஙனே யென்றில்; திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தராதியில் “தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினேன்போது” என்றருளிச் செய்துள்ளார். இதில், வக்த்ருத்வம் ச்ரோத்ருத்வமாகிய இரண்டும் ஆழ்வார்தமக்கே காலபேதேந இருப்பதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி யென்றில், “தெரித்தெழுதி வாசித்துங் கேட்டும்” என்றவிதில் தெரிக்கையாவது தெரிவிக்கை; அதாவது ப்ரவசநம் பண்ணுகை; அது ஒரு காலத்தில்; மற்றொரு காலத்தில் பிறர்சொல்ல ச்ரவண பண்ணுகையை (கேட்டும்) என்பதனால் தெரிவித்துள்ளார்.

ஒரு வ்யக்திக்கே வக்த்ருத்வமும் ச்ரோத்ருத்வமும் காலபேதேந ஸம்பவிக்கு மென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள ஆழ்வார் பாசரம் வேறுமோ? இது ஒவ்வொருவரும் ஸ்வத: தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதன்றோ? என்று கேட்பீர்கள். இங்கு முக்கியமான விஷயம் என்ன வென்றால், ஆழ்வார் அந்த பாசரம் தொடங்கும்போதே “தரித்திருந்தேனாகவே” என்று தொடங்குகிறார், தெரித்தும்கேட்டும் போதுபோக்குவது ஸ்வாத்மா தரிப்பதற்காகவேயென்றும், இல்லையாகில் ஸ்வாத்மதாரணம் துர்லபம் என்றும் காட்டினார். அதையே ஸ்வாமி ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் எழுதியுள்ளார். “மயாவிநா ஆத்ம தாரணம் அலபமாந:” என்றும். மத்கதப்ராண: என்கிற மூலத்திற்கு இப்படிப் பொருள் அருளிச் செய்தது “தரித்திருந்தேனாகவே” என்கிற திருமழிசை யாழ்வார் பாசரம் திருவுள்ளத்தில் ஊறிக்கிடந்ததாலேயே.

15. கீதாபாஷ்யத்தில் மிக் சிறந்தயோஜனையொன்று

ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்யத்தை ஆழ்ந்து அநுபவித்தால் அதிலுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் பெரும் பாலும் திவ்யப்ரபந்தத்தை யுட்கொண்டே அருளிச்செய்தவையென்று நிச்சயிக்கலாம். க்ரந்த விந்தரபயத்தினால் கீதாபாஷ்யத்திலிருந்து முடிவாக ஸாரதமமான ஒன்றே யெடுத்துக் காட்டி. நிர்மிதேன். கீதை (10...10) “தேஷாம் ஸதத் யுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதி பூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம்” என்றவிடத்தில் சங்கராசார்யர் ‘ப்ரீதி பூர்வகம் பஜதாம்’ என்று அந்வயக்ரமம் காட்டி “ப்ரீதி:—ஸ்நேஹ; தத்பூர்வம் மாம் பஜதாம் இத்யர்த்த” என்று எழுதியுள்ளார். இந்த அர்த்தத்தில் என்ன குறை சொல்ல முடியும்? ஆனாலும் ஸ்வாமி ‘ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி’ என்றே அந்வயம் காட்டியருளுகிறார். சேதநன் செய்கிற பஜனத்தில் ப்ரீதிபூர்வகத்வத்தைக் கூட்டாமல் எம்பெருமான் செய்யுமருளிலே அதைக் கூட்டுகிறார் ஸ்வாமி; இதற்கு உண்மையான காரணம் தெரியுமோ? திருவாய்மொழியில் (8-7-8) *என்னோயாளும் பிரானார் வெறிதே யருள்செய்வர் உகந்து* என்றுள்ளது. எம்பெருமான் தான் விஷயீகரிக்கத் திருவுள்ளமான விடத்தில் அன்யாஜமாகச் செய்யுமருளை உகந்து செய்வதாக ஆழ்வார் அருளிச் செய்கிறார்; இப்படி யருளிச்செய்த ஆழ்வார்க்கு நிர்திஷ்டகீதா ச்லோகத்தில் “ப்ரீதி பூர்வகம் ததாமி” என்னுமந் வயமே திருவுள்ளத்திலுறைந்திருக்குமென்று ஸ்வாமி நிச்சயித்து அதற்கு அநுரூபமான பாஷ்யத்தை இட்டருளினார். இவ்வண்ணமாக கீதாபாஷ்யத்தில் ஆழ்ந்து பார்த்தால் மஹா நிதிகள் மலை மலையாகக் கிடைக்கும்.

16 ஸ்ரீரங்ககத்ய ஸ்ரீஸூத்ரி விசேஷம்

ஸ்வரூபம்

எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த ஸ்ரீரங்ககத்யத்தின் ஆரம்பம் *ஸ்வாதிநத்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூபஸ்ரீதிப்ரவ்ருத்திபேதம்* என்பது. சேதநர்களினுடையவும் அசேதநங்களினுடையவும் ஸ்வரூபமென்ன, ரக்ஷணமென்ன, ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளென்ன இவை தன்ன தீனமாயிருக்கப்பெற்றவன். எம்பெருமான்—என்பது மேலெடுத்த ஸ்ரீஸூத்தியின் கருத்து. இதைப்பற்றி விமர்சித்ததில், திருவாய்மொழியின் முகற்பதிகத்தில் 4, 5, 6, ஆம் பாட்டுகளில் முறையே நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்தத்தையே திரட்டி *ஸ்வாதிநேத்யாதிஸூத்தியை ஸ்வாமி யருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிட்டுப்படுகின்றது. *நாமவரிவனுவன்* என்கிற நாலாம் பாட்டில் நாம் முதலான தன்மைப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்கிற ஆண்பால் சுட்டுப் பொருள்களும், அவன் இவன் உவன் என்னும் பெண்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எவன் என்கிற பெண்பால் வினாப்பொருளும் அவர் இவர் உவர் என்னும் பலர்பால் சுட்டுப் பொருள்களும் அது இது உது என்னும் ஒன்றன்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், எது என்னும் ஒன்றன்பால் வினாப்பொருளும், நசிக்நந் தன்மையுள்ள பொருள்களும், இவை உவை அவை என்னும் பலவின்பால் சுட்டுப்பொருள்களும், நல்ல வஸ்துக்களும் கெட்ட வஸ்துக்களும் எதிர்நாலப் பொருள்களும் இறந்தகாலப் பொருள்களும் ஆகின்ற எல்லாப் பொருள்களும் அந்த ஸர்வேச்வரனேயாம் (அதாவது) ஸர்வேச்வானிட்ட வழக்கேயாம் என்றது. உலகத்திலுள்ள சேதநா சேதநப் பொருள்களெல்லாம் இந்தச் சிறிய பாட்டில் உக்தி வைத்திரியாலே அடக்கப் பட்டு இவை யெல்லாவற்றினுடையவும் ஸ்வரூபம் பகவானுடைய அதீனம் என்று தெரிவிக்கப் பட்டபடியால் இதுதன்னையே “ஸ்வாதிநத்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப” என்றார் ஸ்வாமி.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இதற்கடுத்த பாட்டு *அவரவர் தம் தமது* என்பது. இதன் கருத்தாவது உலகில் பலவகைப்பட்ட அதிகாரிகள் இருக்கின்றார்களே; அவரவர்கள் தம் தமது உணர்ச்சிக்கு எட்டிய படியே ஒரோ தெய்வங்களை ஸ்வாமிடனாக வை வை ஆர்வப்படுகின்றனர்; இப்படி அவரவர்களால் தொழப்படுகின்ற அந்தந்த தெய்வங்கள் அவரவர்கள் விரும்பின பலன்களைக் கொடுப்பதில் குறையற்றே யிருக்கின்றனர்; எதனாலே யெல்லாம்; ஸர்வஸ்வபரியாய ஸ்ரீமந் நாராயணன் அவரவர் தம் தமது அத்ருஷ்டாநுஸாரமாய்ப் பலன் பெறும்படியாக அந்தந்த தெய்வங்களுக்கு அந்தர்யாமியா யெழுந்தருளியுள்ளான்; அதனாலே தான்—என்பதாம். இதனால் சொற்றிற்குவ தென்னென்னில்; உலகத்தில் நடக்கிற ரக்ஷணத்தொழில் யாவும் எம்பெருமானுடையதே; பிரமன் சிவனிர்திரன் முதலிய இதர தெய்வங்களைக் குறித்தும் மற்றும் அதிகுஷுத்ர தெய்வங்களைக் குறித்தும் அவரவர்கள் வழிபாடுகள் செய்து தாம் தாம் கோரின பலன்களைப் பெறுவதாகக் கண்டாலும் அதுவும் எம்பெருமான் தானே அத்தெய்வங்களுக்கு உள்ளீடாக விருந்து நடத்துகிற ரக்ஷணமே யன்றி அத்தெய்வங்களே நடத்திரமாகச் செய்து விடுகிற ரக்ஷணமன்று என்றதாயிற்று. [*நஷி பாலந ஸாமர்த்த்யம் குதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்*] என்றும், [*ந ஸம்பதாம் ஸமாஹாரே விபதாம் விநிவர்த்ததே. ஸமர்த்தோத்ருச்யதே கச்சித் தம் விநா புருஷோத்தமம்*] என்றுமுள்ள பிரமாணங்களை யடியொற்றி யருளிச் செய்ததாயிது. ஆக இந்த பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு ஸ்வாதிநத்ரிவித சேதநாசேதநஸ்வரூப ஸ்ரீதிதி என்றார் ஸ்வாமி. [ஸ்ரீதிதியாவது ரக்ஷணம்.] சேதநாசேதந ரக்ஷணத்தையும் தன்ன தீனமாக வுடையவனென்கை.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இனி, இதற்கடுத்த ஆருவது பாட்டு *நின்றனரிருந்தனர்* என்பது. இப்பாட்டின் கருத்தாவது, நிற்பவர்கள் இருப்பவர்கள் கிடப்பவர்கள் திரிபவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களும், நில்லாதவர்கள் இராத்தர்கள் கிடவாதவர்கள் திரியாதவர்கள் ஆக இப்படிப்பட்ட நிவ்ருத்தி சீலர்களும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்பதாம். இதில், ப்ரவ்ருத்தி சீலர்களையும் நிவ்ருத்தி சீலர்களையும் சொல்லி யிருந்தாலும் அவர்கள் இங்கு விவகரித்தவர்கள்;

கீழ் *நாமவனிவனுவன்* என்கிற பாட்டிலேயே தர்மிகளான ஸகலரையும் சேரப் பிடித்தெடுத்து அவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானிட்ட வழக்கேயென்பது சொல்லி முடிந்த விஷயமாதலால் இப்பாட்டு அத்தோடு புநருக்தமாகக் கூடாது; அதில் சொல்லப்படாத விஷயமே இங்குச் சொல்லப்பட்டதாக வேண்டும்; ஆகவே, ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திமான்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கு என்று சொல்லுகிற விப்பாசுரமானது, அவாவர்களின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளாகிற தர்மங்கள் எம்பெருமானிட்ட வழக்கே யென்று சொல்லிற்றுகிறது. இப்போது, நின்றனரிருந்தன ரித்யாதிக்குப் பொருள்—நிற்றல் இருத்தல் கீடத்தல் திரிதலாகிற ப்ரவ்ருத்திகளும் நிலலாமை இராமை கிடவாமை திரியாமையாகிற நிவ்ருத்திகளும் எம்பெருமான தீனமே யென்கையல்லது வேறல்ல. இது ஸகலபூரிவாசாரிய வ்யாக்ஷியான லித்தம். ஆக இந்தப் பாசுரத்தின் ப்ரமேயத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு “ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநாசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்” என்றருளிச் செய்தார் எனவே, திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் மூன்றின் ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமாக *ஸ்வாதீநேத்யாதி சூர்ணையே எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தார்.

17. சரணுகதிகத்யத்தில் அருமையான விஷயமென்று

சரணுகதிகத்யத்தில் *அகிலநேறயேத்யாதி (5) சூர்ணையில் “மஹாவிபூதே! ஸ்ரீமந் நாராயண! ஸ்ரீவைகுண்டநாத.” என்கிற ஸம்போதநங்களுக்குப் பிறகு “அபார காருண்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யௌதார்யைச்வர்ய ஸௌந்தர்ய மஹோததே!” என்கிற ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மறுபடியும் (அவ்விடத்திலேயே) *ஆச்ரிதவாத்ஸல்யைக ஜலதே!* என்று மற்றொரு ஸம்போதநமும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக் கிறது. கீழுள்ள ஸம்போதநத்திலேயே வாத்ஸல்யகுணமும் சேர்ந்திருக்கவும் மீண்டும் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரமிட்டுத் தனியே ஒரு ஸம்போதநம் அருளிச் செய்திருப்பது எதற்காக வேன்று விமர்சிக்கவேணும். கீழ் ஸம்போதநத்தில் வாத்ஸல்யத்தை மற்றும் பல திருக்குணங் களோடே சேர்த்துப்படித்ததில் த்ருப்தியில்லாமல் வாத்ஸல்யத்தை மாத்திரம் தனிப்பட எடுத்துரைக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளமுண்டாகி இங்ஙனையருளிச் செய்திருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிகிறது. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் நீரிலே விழுந்து நீரைப் பல முகமாக உபயோகங்கொள்ளுமாபோலே பகவத்குணகண கீர்த்தனத்திலே அத்விதீயமான உத்கண்டையையுடைய எம்பெருமானார் அலமாப் பின் மிகுதியாலே யருளிச்செய்யுமதுக்கு நாம் ஒரு அடைவு தேடவேண்டாவாகிலும், இந்த புநருக்தி வாத்ஸல்ய குணத்திலே யானபடியாலே நம் ஆசார்யர்கள் இவ்விடத்தில் விசேஷாவாதனம் செலுத்தி வெளியிட்டிருக்குமது இங்குத் தெ விக்கலாகிறது, வெகு துட்பமான விஷயம்து.

திருவாய்மொழியில் (6-10-10)* அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா!* என்று ஆழ்வார் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறபோது அடுத்த இரண்டாமடியில் எம்பெருமானார் *நிகரில் புகழாய்!* என்று ஸம்போதித்திருக்கிறார். ஒப்பற்றவொரு திருக்குணத்தை யுடையவனே யென்கிறார் அந்த திருக்குணம் எதுவாக இருக்குமென்று ஆராய்ந்தால் ப்ரகாசனத்தை யநுஸரித்து வாத்ஸல்யமே அது - என்று எம்பெருமானார் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார். தோஷபூயிஷ்டனான சேதநன் பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாக வரிப்பது எதற்காக வென்னில்; தன்னுடைய தோஷங்களைக் கண்டு எம்பெருமான் தன்னை திக்ரஹித்தருளடைக் காகவன்றோ; அப்பிராட்டியினுடைய புருஷகாரபலத்தாலே எம்பெருமானிடத்தில் முதன் முதலாக எந்த திருக்குணம் விகாஸமடைகின்றதென்னில்; வாத்ஸல்யகுணமே யென்பது நிர்விவாதம்.

வாத்ஸல்யமாவது தோஷாதர்சித்வமா? தோஷபோக்யத்வமா? என்கிற விசாரம் இவ்விடத்தில் சிறிதும் கொள்ளப்படவில்லை. எதுவாயினுமாகுக. தோஷாதர்சநமே வாத்ஸல்யமென்று கொள்வோம். அக்குணம் எம்பெருமானுக்கு உள்ளதேயானாலும் சேதநலுடைய அபராதபாஹுஸ்யத்தாலே அது உள்ளே அமுங்கிக்கிடந்ததென்றும், பிராட்டியின் புருஷகார பலத்தாலே அது தலையெடுக்கிறதென்றும் ஆசார்யர்கள் கண்டறிந்து கூறுகிறார்கள். இவ்விஷயத்தை தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் த்வயாதிகாரத்திலும் மற்றும் சிறு ரஹஸ்யங்களிலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக வெளியிட்டுள்ளார். *நிகரில்புகழாய் !* என்கிற ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் விவக்ஷிதமான குணம் வாத்ஸல்யமே யென்பது பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ரஹஸ்யங்களோடு தேசிக ரஹஸ்யங்களோடு வாசியற எல்லாவற்றிலும் விளக்கமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆக, இந்த வாத்ஸல்ய குணத்தை ஆழ்வார் நிகரற்றதாகத் திருவுள்ளம்பற்றின படியாலே, ஸ்வாமி ராமாநுஜர் இதை மற்ற திருக்குணங் களோடு சேர்த்துப் படித்த வளவால் த்ருப்திபெறாமல் தனிப்படவும் ஒரு குர்ணிகை இதற்காக இட்டருளினர். இதனால் ஆழ்வாரருளிச் செயலில் எம்பெருமானார் வைத்திருந்த டௌர வாத்ஸயம் விசதமாகும்.

18 கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ விசேஷம்

ஸ்வாமி யருளிச் செய்த சரணுகதி கத்யத்தில் *அகிலஹேய ப்ரத்யநீக இத்யாதியான பெரிய குர்ணியில், திவ்யாயுத வர்ணனம், திவ்ய மஹிஷி வர்ணனம் முதலான பல வர்ணனங்கள் ஆச்சர்யமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திவ்யபூஷண வர்ணன பரமான *ஸ்வோசித விவித விசித்ராநந்தேத்யாதி வாக்யத்தில் “கிரீடமகுட சூடாவதம்ஸ” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியின் ஆழ்பொருளைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போமிங்கு. கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரே விதமாக இருப்பதில்லை: திருவபிஷேக மென்றும், கொண்டை யென்றும், தொப்பார மென்றும் மூன்று விதமாக வழங்கி வருவதுண்டா தலால் அம்மூவகைத் திருவாபரணங்களுக்கும் வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டனவென்னலாம். முக்கிய மாயும் உபதேச பரம்பராப்ராப்தமாயுமுள்ள ரஸ்யாஹஸ்யார்த்த மொன்று இங்கு அறிய வேண்டியதுண்டு. நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்தியொன்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியே “கிரீட மகுடசூடாவதம்ஸ” என்று மூன்று சிரேபூஷணங்களைப் பேசியுள்ளார் எம்பெருமானார்.

அந்த திவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் *பாரளந்த பேரரசே! எம்விசும்பரசே! எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! * என்றுள்ள பாசுரமாம். இதில், அரரசே! அரரசே! அரரசே! என்று மூன்று விசை விளித்த நல்கிறார். பாரளந்த பேரரசே! என்பதனால், உலகளக்கிற வியாஜத்தினால் எல்லார் தலையிலும் திருவடியை வைக்கையாகிற ஸௌலப்ய குணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பரசே! என்பதனால் நித்யஸூரிநாதத்வமாகிற பரத்வம் அநுபவிக்கப் பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோரரசே! என்பதனால் தம்மோடு ஸம்சுலேஷ விசுலேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயித்வகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. ஆக ஸௌலப்யத்துக் காகக் கவித்த முடியும், பாத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியும், ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானுக்குச் சூட்டப்பட்டன வாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் “பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு” என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனே எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தினால் தேர்ந்திருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கிரீட, மகுட, சூடாவதம்ஸமென்கிற மூன்று சொற்களாலே மூன்று முடிகளை யருளிச் செய்தாரென்று நினைவாகக் கொள்ளப்படலாம்.

19 நித்யக்ரந்தத்தில் நிதியான ஸூக்தியொன்று

ஸ்வாமி ராமாநுஜர் நவரத்னமாக வருளிச் செய்த ஒன்பது திவ்யக்ரந்தங்களில் சரம மென்று சொல்லப்பட்டு வருகிற நித்யக்ரந்தத்திலிருந்து ஒரு நிதியை யெடுத்துக் காட்டு கிறேனங்கு. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தினப்படி செய்யும் திருவாராதனத்தில் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளை யநுஸந்தித்தே தலைக்கட்டவேண்டுமென்றும், ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளின் அநு ஸந்தானமில்லாத திருவாராதனத்தினால் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளம் உகவாதென்றும் ஸத்ஸம்பந்தாய வருத்தர்களின் அத்யவஸாயமுள்ளது. அநுஷ்டானமும் இவ்வண்ணமாகவே அநாதிகாலமாக எங்கும் நிகழ்ந்து வருகின்றது. இது பற்றி ஸ்வாமி யெம்பெருமானாரருளிச் செய்ததிருவாராதனப் ப்ரயோகத்தில் [நித்யக்ரந்தத்தில்] “ச்ருதிஸூகை ஸ்தோத்ரை ரபிஷ்ட்ய” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. ஆழ்வார்களின் திவ்யஸூக்திகளுக்கு “செவிக்கினிய செஞ்சொல்” என்றே வ்யபதேசம். “கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே” (திருவாய் மொழி (10-6-11) என்று ஆழ்வார் தாமேயருளிச் செய்யும்படியாயிற்று.: “செவிக்கினிய” என்றதற்குப் பர்யாயமாகவே ஸ்வாமி (ச்ருதிஸூகை:) என்றருளிச் செய்தது. ‘வைதிக ஸூக்தை:’ என்றோ வேறுவிதமாகவோ அருளிச்செய்யாமல் இங்ஙனே யருளிச்செய்தது ஸ்வாமிக்கே அஸாதாரணமான கம்பீரஸரணி. “ச்ருதிஸூகை: ஸூக்தை:” என்றும் சில ஸ்ரீகோசங்களிற் பாடங்காண்கிறது. அதுவும் மிகப் பொருந்தும் இனி எம்பெருமானாரருடைய இத்தகைய கம்பீரஸூக்தி ஸரணியைப்பற்றி ஸாரமாகச் சில விஷயங்கள் தெரிவிப்போம்:

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

20. பகவதாராமாநுஜ ஸ்ரீஸூக்திசரி

இதுவரை நாம் செய்த நிருபணங்களை ஊன்றி நோக்குமவர்கள், பகவத் ராமாநுஜர் திவ்யப்ரபந்தாம்ருத ஸாகரத்தில் ஆழ்ந்தவரே யென்பதை அந்தரங்கஸாக்ஷிகமாக அறுதியிடுவர் களென்பதில் ஐயமில்லை. ஆனாலும் சிலருடைய உள்ளத்தில் ஒரு தோற்ற முதிக்கக் கூடிய துண்டு. (அதாவது) இங்ஙனே நுட்பமாக எடுத்துக்காட்ட வேண்டுமென்படி கஹனமாக அருளிச்செய் வானேன்? ஸுவ்யக்தமாகவே கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானாரைப் போலே அருளிச் செய்திருக்கலாகாதா? என்று.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

இந்த சங்கையுத்தமானதே. இது சிலர்க்கு மாத்திரமல்ல; பலர்க்கும் உதிக்கக்கூடியதே. ஸ்ரீபாஷ்யப்ரவசநப்ரவீணர்களான மஹாமதிகளுங்கூட இங்ஙனே எண்ணுவதுண்டு. ஸ்வாமி க்குப் பரமாத்ரணியரான ஆளவந்தார் ‘மாதாபிதா ச்லோகமருளிச் செய்திருக்கிறார்; ஆழ்வான் பட்டர் முதலானாரே ஆழ்வாரைப்பற்றி அபரிமிதமாக அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள்: அப்படி எம் பெருமானார் ஏன் அருளிச்செய்யக்கூடாது? என்று கேட்பவர்கள் பலருண்டு. இதற்குப் பெரியார் கள் பகர்வது இவ்வளவே; ஒவ்வொருவருடைய உக்திசைலி ஒவ்வொருவிதமானது. ஆளவந் தாரும் “வகுளாபிராமம்” என்கிற ஒரு விலக்ஷணோக்தியினால் விளங்கவைத்தாரேயல்லது வேறில்லை. அவருடைய உக்திசாதுர்யத்திற்காட்டிலும் மிக அற்புதமானது எம்பெருமானாரருடைய உக்திசாதுர்யம். ஆளவந்தாருக்குத் தனியான ஸ்வாமி அருளிச் செய்த ச்லோகம்:

“யத்பதாம்போருஹத்யாந வித்வஸ்தா சேஷகல்மஷ:;

வஸ்துதாமுபயாதோஹம் யாமுநேயம் நமாமி தம்.”

என்பது

இந்தச்லோகம் அமைந்திருக்குமழகை ஆராய்ந்தால் ஸ்வாமியின் உக்திஸரணி லோகவிலக்ஷண மானதென்பதை அல்பப்ரஜ்ஞர்களும் அறுதியிடக்கூடும். அந்தச்லோகத்திற்குப் பெரியார்கள் பரம்பரையாக உபதேசித்து வரும் அர்த்தவிசேஷங்களை ஆஸ்திகர்களுக்கு உபகரிக்கிறோமிங்கு. இது ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகளை பாத்திரம் சிந்திப்பதாகச் சொல்லவந்ததன்று; ‘யத்பதாம்போருஹபதத்தினால் பதினான்கு திருவடிகள் உத்தேசிக்கப்படுகின்றன. (யத்பதாம் போருஹ) என்கிற ஆறெழுத்துகளுக்கு வர்ணக்ரமம் சொன்னால் பதினான்கெழுத்துக்கள் தேறும்.

யகார, அகார, தகார பகார அகார, தகார ஆகார, மகார, பகார ஓகார, ரேப, உகார, ஹகா அகார என்றுயிற்று வர்ணக்ரமம் சொல்லும்வழி. இவ்வகையில் தேறுகிற பதினான்குமுத்துக்களும் பதினான்கு திருவடிகளைத் தெரிவிக்கும். அவை எவையென்னில்; ஆளவந்தாருடைய இரண்டு திருவடிகள் தெரிந்தேயிருக்கின்றன. அவ்வாள்வந்தார் தமக்குப் பரமநிதியாகக்கொண்ட [*ஸ்ரீமதத்ததங்க்ரி யுகளம் ப்ரணமாமி மூர்தநா* என்ற] நம்மாழ்வாருடைய இரண்டு திருவடிகள்; ஆக நான்கு. அவ்வாள்வந்தாருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்து ஸ்வாமிக்கு ஆசார்யர்களான பஞ்சாசார்யர்களின் திருவடிகள் பத்து. ஆக இப்பதினான்கு திருவடிகளைச் சிந்தித்து ஸத்தை பெற்றதாகத் தெரிவிப்பது இந்தச் ச்லோகம். அதனை விவரித்துக்காட்டுகேன் காண்மின்.

யஸ்ய பதாம்போருஹே - யத்பதாம்போருஹே; என்று ஸமாஸம். (ஸம்பந்த ஸமாந்யே ஷஷ்டி என்று அறிக.) ஆளவந்தாருடைய திருமேனியிலுள்ள பாதாரவிந்தங்களைச் சொன்னபடி. மறுபடியும் 'யஸ்ய பதாம்போருஹே, என்றால் - ஆளவந்தார்தாம் *மாதா பிதா யுவதய:* என்கிற ச்லோகத்தில் 'ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வதளாபிராமம் ஸ்ரீமதத்ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்தநா* என்று தம்முடைய சென்னிக்கு அலியமாகப் பரிக்ரஹித்த நம்மாழ்வாருடைய உபய பாதங்களும் யத்பதாம்போருஹே சப்தத்தினாலேயே எளிதாகத் தெரிவிக்கப்படும். இப்போது ஷஷ்டிக்கு அர்த்தம் - பரிக்ரஹ்ய பரிக்ரஹகபாவருபமான ஸம்பந்தம். மீண்டும் 'யஸ்யபதாம் போருஹாணி யத்பதாம் போருஹாணி' எனக் கொள்க. உலகில் சிஷ்யர்களைத் திருவடிகளென்றே ஸம்பந்தாயஜ்ஞர்கள் வழங்குவராதலால் ஆளவந்தாருடைய ஐந்து சிஷ்யர்களையே ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளாகச் சொன்னபடி. 'பதாம்போருஹே' என்பதில் இரண்டு பதங்கள் உள்ளவன்றோ; (பத என்றும், அம்போருஹே என்றும்) திருவடிக்கு வாசகமான அம்போருஹே சப்தத்தினால் அவர்களுடைய திருவடிகளைச் சொல்லுகிறதென்றும் தெரிந்துகொள்ளலாம். அம்போருஹே மென்றால் திருவடிகளைச் சொல்லுமோவென்னில்; *தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே* (திருவாய்மொழி. 6-9-9.) என்கிற ஆழ்வார் பிரயோகத்தை யறிந்தவர்கள் இதில் விப்ரதிபத்தி பண்ணமாட்டார்கள். *தாவியையங்கொண்ட தடந்தாளினை' என்ன வேண்டுமிடத்தில் திருவடிக்கு பர்யாயமாகத் தாமரையையே சொல்லியிருப்பது காண்க. இந்த நடை வடமொழியிலுமுண்டு: அபஹ்ருதி யலங்கார மென்பர்கள். சூபகாதிசயோக்தியுமாகும். தமிழில் முற்றுவமை என்பர்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஆக, பரமாசார்யரான நம்மாழ்வாரையும் ப்ராசார்யரான ஆளவந்தாரையும் ஸ்வாசார்யர்களான ஐவரையும் ப்ரகாசப்படுத்தியே தனியனிட்டிருக்குமழகு ஸஹ்ருதய ஹ்ருதயங்கமம். "குரும் ப்ரகாசயேத் சிஷ்ய:" என்னுமல் "குரும்ப்ரகாசயேத் தீபாந்" என்று மூலப்ரமாணத்தில் இருக்கையாலே மஹாமேதாவிகள் எவ்விதமாக ஆசார்ய ப்ரகாசநம் பண்ணலாமோ அவ்விதமாகவே ஸ்வாமி தாமும் நம்முடைய மேதாவையும் விளங்க இங்ஙனே ச்லோகரத்தம் தொடுத்திருப்பது மிகவற்புதம். மஹான்களுடைய திருநாவின் வீறு இங்ஙனே யன்றோ இருப்பது.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ஆக இந்த உபபாதந ப்ரக்ரியையினால் எம்பெருமானார் அரிய பெரிய விசேஷங்களை நுட்பமாகவே அருளிச்செய்யுமியல்வினர் என்பதை விவேகிகள் நிர்ணயிக்கக் குறையில்லை. திருமாலையாண்டான் திருவடிகளிலே ஸ்வாமி திருவாய்மொழிப்பொருள் கேளாநிற்கையில் "த்ரோணாசார்யர்க்கு ஏகலவ்யன் போலே ஆளவந்தார்க்கு நான்" என்றருளிச் செய்ததாக சரித்திர நூல்களிலே ப்ரஸித்தமாகவுள்ளது. இதை தேசிகள் அப்படியே ஸம்ஸ்க்ருதப்படுத்தி அருளிச்செய்கிறார் - "த்ரோணாசார்யஸ்ய ஏகலவ்ய இவ யாமுநாசார்யஸ்ய அஹமிந்ய." ப்ராயேண" என்று *யத்பதாம்போருஹே ச்லோக வியாக்கியானத்தில் ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யமே வடிவெடுத்தவரான ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்துத் தாம் ஸத்தை பெற்றதாகச் சொல்லிக் கொள்ளுமெம்பெருமானார் ஆழ்வார்திருவடிகளிலும் அவருடைய நிவ்யஸூக்திகளிலும் ஆளவந்தாரைவிட அதிகரிதமான ப்ராவண்யமுடையவர் என்பது சிலாலிகிதமே.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada